

639

Beyaz Dizi

SERÜVEN

Kara Ayin

Lynn Leslie

ÖDÜLLÜ
AŞK
BULMACASI

30 KİŞİYE
Stop
CİLT Kozmetik
BAKIM SETİ

Lynn Leslie

Kara Ayin

639

Beyaz Dizi

SERÜVEN

*Büyüye inanmıyordu Kimberly, hele
kara büyü dediklerine hiç...*

Genç

kız bir gün önce ismarladığı
ve kendisine şans getirecek bebeği
almaya gittiğinde Madame Loulou ölmüş,
bebek de kaybolmuştu. Kimberly, yaşlı
kadının yeğeni Shane'e yardım etmek,
cinayeti aydınlatmak istiyordu. Olaylar
garip bir gelişme göstermeye başladığında
genç kız artık geri dönemeyeceği bir noktaya
gelmişti. Bundan sonra New Orleans'ın
büyücülerini tanıyacak, kara büyü
ayinlerini korkusuzca izleyecek ve
Shane'le birlikte o güne kadar
varlığına hiç inanmadığı gizemli
bir dünyayı yakından
taniyacaktı.

Gelişim Yayınları

2500 TL. (KDV dahil)

7 Haziran 1990

ingilizce adı: STREET OF DREAMS

Copyright ©: Sherrill Bodine and
Elaine Sima 1990

Gelişim Yayınları AŞ (1990)

Levent-Istanbul 80720

Tel: 169 66 80 (20 hat) Tlx: 26510 geby

Ankara Büro:

Konur Sk. No: 7/4 Kızılay-Ankara

Tel: (4) 117 44 50

İzmir Büro:

Şehit Nevres Bulvarı Sedir Apt.

No: 5/5 Alsancak-Izmir

Tel: (51) 22 36 34

Bu kitabın ya da orjinalinin adı ve/veya herhangi bir bölümü yayımcının yazılı izni olmadan 5846 sayılı yasa uyarınca kullanılamaz. Sözlü ya da yazılı olarak veya daha başka bir yöntemle çoğaltılamaz ya da yayımlanamaz. Bu kitap, Harlequin Enterprises B.V. ile yapılan anlaşma gereğince yayınlanmaktadır. Bu kitaptaki tüm karakterler gerçek dışıdır. Hayatta olan ya da olmayan gerçek kişilere olabilecek benzerlikler tamamiyle rastlantıdır.

Baskı: Orhan Ofset Basımevi

Kara Ayin

Lynn Leslie

que

Bölüm Bir

Kimberly Campbell kaybolmuştu. Hangi yöne gideceğine dair hiçbir fikri olmamasına rağmen, aldırımıyordu. New Orleans'ın rüya gibi avlularına, dantel gibi özenle işlenmiş balkonlarına ve Vieux Carre'deki eski evlere bakarak yürümek çok romantik geliyordu ona. Bir yıl boyunca Güzel Sanatlar Bölümü'nün başkanı olarak görev yaptıktan soma, bu tatil çok güzel bir dinlenme fırsatı olmuştu. İlk iş olarak Dr. Van Meter'ın söz ettiği kara büyülerin yapıldığı dükkânı bulmaya çalışacaktı.

Kim, Drivan Meter'ın çizmiş olduğu planı anlamaya çalışarak sokaklarda geziniyordu. İlk önce Rüya Sokağı olarak adlandırdığı, sebze, deniz ürünlerinden, tüylü maskelere ve mükemmel antik mobilyalara kadar her çeşit gözüne hoş gelen şeyin bulunduğu Kanal Sokağı'nı gezmesini söylemişti, Drivan.

Mahalle tam anlattığı gibiydi, hatta daha da güzeldi. Geniş ve büyük dükkânları dolaştı. Bourbon Sokağı'nda cafe ve barlardan yayılan caz müziğini dinledi.

Köşeyi döndü, dar bir sokakta nihayet aradığı şeyi bulmuştu: Madame Loulou'nun kara büyüler yaptığı dükkân.

Kapı açıldı ve içeri girdiğini kimse fark etmedi. Tene eskimiş parşömeni andıran ufak tefek bir kadın tezgâhın arkasında uzun kollu elbise giymiş cüsseli bir başka kadınla konuşuyordu.

"Sizi temin ederim ki, bu reçete kara büyüler yapan kraliçeler tarafından kuşaklar boyu kullanılmıştır. Bu hakiki kara büyülü aşk parfümü."

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır, bu parfümün bana uygun olduğunu sanmıyorum."

"Ama kokusu oldukça hoş."

"Teşekkürler, ama sadece bu otları alacağım," de-

di kadın ve Kim'i iteleyerek dükkândan çıktı.

Madame Louiou genç kadına doğru yöneldi. "Evet, bayan, aşk iksiri mi istiyorsunuz?"

"Hayır," dedi Kim gülerek, "Kara büyülu bebeklerden almak istiyorum." Bir sepette duran ipten yapılmış bebekleri işaret etti. "Bunlar mı?"

"Evet," dedi kadın. Bebeklerin yüzlerini iki gözle-
rinde, bir de ağızlarında olmak üzere üç siyah nokta oluştuyordu. Boyunlarına ucunda bazı talimatlar yazılı ipler takılmıştı: "Eğer kötü bir büyü yapmak istiyorsanız siyah uçlu iğneyi, iyilik getirecek bir büyü yapıyorsanız beyaz uçlu iğneyi bebeğe batıracaksınız."

Kim bu oyuncak bebeklerin antropoloji öğrencilerinin ilgisini çekebileceğini düşündü. "Fiyatı ne kadar?"

"Bu bebeği niçin almak istiyorsunuz?" diye sordu Madame Louiou aniden.

Kim şaşırdı, kadın bu soruyu sert bir şekilde mi sormuştu, yoksa ona mı öyle gelmişti?

"Illinois'de bir lisede tiyatro öğretmenliği yapıyorum. Antropoloji hocası, kara büyülerin Hristiyanlığa etkileri, konulu dersi için böyle bir bebek götürmemi rica etti."

"O zaman bunlar sizin aradığınızdan değil, bunlar turistler için yapılmıştır, bu konuda ciddi araştırmalar yapan öğrenciler için değil."

Madame Louiou boynunda asılı olan altın zincirin ucundaki anahtarla açtığı camdan yapılmış bir kutudan balmumu bir bebek çıkarttı. Bebeğin üzerinde açık yeşil, pamuk bir elbise vardı, gövdesi biçimli olduğu halde yüzünde belirgin bir işaret yoktu.

"Balmumundan yapılmış olan bu bebek yüzyıllarca büyü yapmak için kullanılmıştır. Tabii kara büyülerin güçlü olmalarının sırrı günümüzde bile hâlâ onlara duyulan ilgide yatmaktadır."

"Hâlâ mı?" dedi hassas görünümlü kadını incitmemeye çalışarak.

"Kara büyücülüğün etkisinin on dokuzuncu yüzyıl-

dan beri azalmadığını görmek antropoloji öğretmeni-
ni şaşırtacaktır."

Kim hayretle kadına baktı.

"İnsanların düşmanlarını yok etmek, ya da dostla-
rını sağlıklarına kavuşturmak için bu bebekleri kulla-
nıyor olmaları sizin gibi modern bir kadını şaşırtmışa
benziyor. Bebeklere, büyü yapmak istediğiniz insanın
saçından, ya da tırnağından bir parça, veyahut da de-
ğerli bir mücevherini iliştirirsiniz. Bu bebeği size ben-
zetmeye çalışacağım."

Kim bir adım geriledi. "Bana mı?!"

"Etkisi sadece gücüne inananlar için geçerlidir. İnan-
madığınıza göre, bu yapacağım sizin için yalnızca bir
eğlence kaynağı olacaktır. Saçınızdan güneşten rengi
açılmış bir bukile kesmeme izin verin."

Kim ilk anda tereddüt etti, ama Madame Louiou'
nun samimi tavrı karşısında bir anda kararını verdi.

"Neden olmasın?" dedi gülerek. "Bana benzeyen
kara büyü bebeği görmek Dr. Van Meter'in öğrenci-
lerinin hoşuna gidecektir. Fakat izin verirseniz bukile-
yi ben keseyim."

"Teşekkür ederim," dedi Madame Louiou. "Büyü-
den memnun kalacağınızdan eminim..." Birdenbire
sustu, yüzü solmuştu.

Kim başını kadının baktığı yöne çevirdiğinde kapı-
da belirmiş olan bir erkek silüetini gördü.

"Yarın yine gelmelisiniz, bayan," dedi kadın.

Kim kaşlarını çatı. "Fakat düşünmüştüm ki..."

"Bebek yarın öğle vakti hazır olur. Şimdi dükkânı
kapatmam gerek."

Kim'in New Orleans'a geldiğinden beri duyduğu neşe
kaybolmuştu, içgüdüleri bir şeylerin yanlış gittiğini söy-
lüyordu. Madame Loulou'nun sesinde korku sezinle-
mişti, kadının elleri titriyordu.

Mantığı bu işin kendisini ilgilendirmedığını söylüyor-
du, ama Madame Louiou narin ve yaşlı bir kadındı.
Üstelik dükkânı şehrin sapa, hatta tehlikeli sayılabile-

cek bir bölümündeydi. Birdenbire Kim'in koruma ve sorumluluk duygulan harekete geçti.

"İyi misiniz?" diye sordu yavaşça. Eğer yaşlı kadın korkuyorsa, onu burada tek başına bırakamazdı. Buralarda bir yerde bir polis olmalıydı.

"Çok naziksiniz," dedi kadın Kim'in kolunu okşayarak. "Oldukça iyiyim. Söz veriyorum, bebeğinizi yarına bitireceğim."

"Emin misiniz?"

Madame Louiou başıyla onayladı.

Kim içini çekti. "Tamam öyleyse. Yarın yine geleceğim."

Gitmekten başka çaresi yoktu. Kapiya geldiğinde koyu renk dalgalı saçlarıyla dikkatini çeken adam ona yol verdi. Bahçe kapısına geldiğinde dönüp arkasına baktı; adam kapıyı içerden kapatmıştı ve hiçbir şey görünmüyordu. Kim oradan ayrılmadı ve cesaretini toplayarak dükkânın vitrininden içeri baktı, ama yaşlı kadının ve siyah saçlı adamın yalnızca konuşmakta olduklarını gördü. Bazen koruyucu güdülerinin gereğinden fazla çalıştığını düşünerek Fransız mahallesine doğru yola koyuldu.

Madame Louiou tezgâhın arkasında oturuyor, adam da, etrafında dolanıp duruyordu. "Sen benim en büyük neşemsin. Gelişin güzel bir sürpriz oldu," dedi yaşlı kadın.

"Seni neyin üzdüğünü söyle bakalım," dedi adam onun elini öperken.

Kadın yavaşça elini çekti ve başını iki yana salladı. "Bataklığın ötesinde. Belle Reve'de olanlar. Seni bu olaylara karıştırmak istemediğim için bu konu hakkında hiçbir şey söylemedim. Hâlâ da karıştırmak istemiyorum, ama eğer Jerome'un yokluğundan faydalaniyorsan..."

"O öldü, Louise. Bunu benim gibi senin de artık kabul etmen gerek." Aslında birdenbire ağzından çıkan

kelimeler erkeği de sarsmıştı. En iyi arkadaşının, ona hayatta her şeyi öğreten dayısının öldüğüne hâlâ inanmıyordu.

"Böyle çıkıştığım için beni affet," dedi bir an duraldıktan soma. "Ben de onu çok severdim, biliyorsun." içini çekti. "Neler oluyor? Kara büyücülükle ilgili bir sorun mu var?"

Madame Louiou başını öne eğdi. "Korkarım daha önemli bir sorun var. Daha önceleri hiçbir sonuç vermeyen toplantılar olmuştu, ama bu sefer işin arkasında çok güçlü ve etkili biri var. Duyduğuma göre, benim müşterilerimin arasında da yeni büyücüler kraliçesinden etkilenenler varmış," dedi yaşlı kadın ve sert bir sesle devam etti. "Hangi hakla bu sığfata layık olduğunu iddia edebilir! Bu şekilde bir yere varabileceklerini sanmıyorum."

Erkek, Madame Loulou'yu sakinleştirmeye çalıştı. "Biliyorum, yıllardır en güçlü olan sendin."

"Ben atalarım gibi gücümü yalnızca iyilik için kullanıyorum, genç adam. Ailem, zayıfların ve korunmasızların sömürölere karşı koyabilmeleri için büyüler yapmıştı. Fakat her kim bataklıkta bu kötü gücü yeniden canlandırdıysa insanları şantajdan koruma bahanesiyle ve Tanrı bilir daha neler için para sızdırıyormuş. Hatta nedeni açıklanamamış bir ölümden bile söz ediliyor."

"Niçin hiç kimse polise başvurmadı?"

"Herkes korkuyor. Polisin de bir şekilde olaylarla bağlantısı olduğu söyleniyor. Söylentilerin doğruluğunu araştırıyorum. Büyükbabamın günlüğünde Maria Laveau'nun babası bilinmeyen bir çocuğu olduğundan bahsediliyor."

Genç adam gözlerini kısarak sordu. "Bunun anlamı nedir?"

"Tam olarak bilemiyorum. Bu yeni büyücüler kraliçesinin geçmiş günahlarla ilgisi olup olmadığını araştırıyorum."

Genç adamın içine yıllardan beri ilk defa nedensiz bir korku doldu. "Kendini tehlikeye atmana gerek yok. Ben bu işi çözerim."

Yaşlı kadın gülümsedi. "Sevgili oğlum, sen de o genç bayan gibi konuşuyorsun. Meraklanma, ben iyiyim. Hem unutma ki, ben de inananlardan biriyim."

Ertesi gün öğle vakti Kim dükkânın açık kapısından içeri süzüldü. Dükkân terk edilmiş gibi duruyordu. Genç kadın Madame Loulou'yu ve oyuncak bebeği görmek için sabırsızlanarak tezgâhın üzerindeki zile bastı. Kim'in önsezileri güçlüydü ve gece boyunca dükkân sahibini düşünerek endişelenmişti. Sabırsızca ayaklarını yere vurdu. Madame Louiou mutlaka arka tarafta bebeği son bir kez gözden geçiriyor olmalıydı. Beklerken raflardaki pudraları, bulanık sınırları gözden geçiriyordu ve... bir an nefesi kesildi! Büyük bir kavanozun içinde kemik parçaları vardı. Etraftaki sepetler değişik anlamları olan rengârenk mumlarla doluydu; aşk için kırmızı, para için yeşil, sıhhat için mavi...

Kim saatine baktı. Belki de Madame Louiou zilin sesini duymamıştı. Zile bir kez daha bastı ve ileride kapı aralığında boncuklar asılı duran arka odaya doğru seslendi. "Madame Louiou?"

Sessizlik.

Kim içini çekti ve tezgâhın üzerinde duran, kara büyücülük ve kara büyücülerin kraliçeleriyle ilgili kitaplara baktı. Daha sonra kara büyüyle yapılmış parfümü fark etti, yaşlı kadın şişenin tıpasını açık bırakmıştı. Şişeyi kokladı ve tıpasını tekrar kapattı. Bu sırada tezgâhın üzerinde durmakta olan bir kitapçığa gözü ilişti. Bir sayfasını açarak yüksek sesle okumaya başladı.

Kemik ete.

Et kana,

Kan gözyaşlarına dönüştü.

Ruha dikkat et.

Gözyaşları kana dönüştü,

Yürek temizlendi
Gök yası döktü,
Ruh kayboldu.

İçinden Madame Loulou'nun ön tarafa gelmesini diledi. "Madame Louiou," diye tekrar arka tarafa seslendi.

Bir terslik vardı. Kim dün de aynı şeyleri hissetmişti ve içgüdülerini onu çok seyrek yanıltırdı. Arka odaya doğru ilerledi. Dükkân turistler için hoş bir yerdi, ama burası koleksiyoncuların rüyası olacak kadar değerli şeylerle doluydu. Görünüşe bakılırsa ortada hiçbir tuhafılık yoktu.

Kim açık kapıdan içeri girdiğinde mor renkli boncuklar tıngırdadı. Çin işi bir paravanın arkasından ince bir ayağın tabanı gözüktüyordu. İçini bir korku kapladı, midesinin bulandığını hissediyordu.

"Madame Louiou," diye bağırdı Kim, kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Kendini kımıldayamayacakmış gibi hissettiyse de, bir saniye içinde kadının yanına ulaştı. Madame Louiou'nun bir eli Kim'in ayaklarının dibinde, bir şeye uzanmak istiyor da gücü yetmiyormuş gibi duruyordu. Zor soluk aldığı belliydi.

"Aman Tanrım, kalp krizi geçiriyor." Yaşlı kadının nabzını yoklamak için eğildi, hâlâ hayat belirtisi vardı.

"Madame, buradayım," diye bağırdı kadını sırt üstü döndürmeye çalışarak. Birdenbire keskin bir acı duydu; yerde bir bıçak duruyordu ve her nasılsa elini kesmişti.

Yavaşça kadını döndürdü ve o anda duyduğu korku dehşete dönüştü. Madame Loulou'nun yüzü kan içindeydi ve vücudunda hâlâ kanamakta olan bir yara vardı. Boynundaki eşarbi çıkartarak kadının göğsüne sardı. Dudakları titriyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Soğukkanlı davranabilmek için kendi kendini teskin etmeye çalıştı.

Yaşlı kadın yavaşça gözlerini açtığında Kim başını eğdi. "İyileşeceksiniz. Hemen doktor çağıracağım. Telefon etmek için sizi bir süre yalnız bırakacağım, ama..."

"Söz ver, bana," diye fısıldadı Madame Louiou. "Söz ver bana."

"Söz veriyorum," diye kekeledi Kim ne için olduğunu bilmeden.

"Shane'e söyle, yalnız Shane'e. Başka hiç kimseye söylememelişin." Sesi gittikçe kısılıyordu yaşlı kadının ve yarasının kanaması gittikçe artıyordu. Kim, "Yardım getirmeliyim," dedi ümitsizce.

Aniden buz gibi parmaklar Kim'i daha sıkı kavrayarak kendine doğru çekti ve ince, renksiz dudaklarını kulağına dayadı. "Hayır, çok geç artık."

"Henüz çok geç sayılmaz. İzin verin birisini çağırayım."

Kadın Kim'i daha sıkı bir şekilde kavradı. "Shane'e söyle..." Konuşurken nefesi kesiliyordu. "...Maria yaşıyor."

"Maria yaşıyor," diye tekrar etti Kim. "Bunu o mu yaptı? Onu buluruz.'Bunun hesabını ödeyecek!"

"Hayır, yavrum... Shane'e söyle... gücü çok yüksek. Dikkat etmesini söyle... Maria... Laveau..."

"Söz veriyorum, Madame. Shane'e söyleyeceğim."

Kim'i sıkıca kavramış olan el birden gevşedi. Madame Loulou'nun soluğunun kesildiğini fark edince ona yavaşça sarıldı. Biri bu savunmasız yaşlı kadına merhametsizce saldırmıştı. Acaba bu Maria Laveau muydu? Yaşlı kadının mesajını Shane'e mutlaka iletcekti. Polis de Maria Laveau'yu bulup bu acımasız cinayetin hesabını sormasını istiyordu. Gözleri hiddetin yol açtığı yaşlarla doldu.

"Louise! Louise! Orada mısın?" Tiz bir erkek sesi dükkânın ön tarafından seslendi.

Kim başını arkaya çevirdi, kapıdaki boncuklar ayrılınca gelenin yabancı biri olmadığını anladı. Gür saç-

lan arkaya doğru taranmış, ince uzun yüzü ve kahverengi gözlü bu adamı dün de görmüştü. Bu Madame Loulou'nun sesine korkulu bir ifade veren adamdı. Kim kadını kollarında daha fazla sıkarak meydan okurcasına bağırdı. "Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?"

Genç adam hızla hareket ederek yaşlı kadının önünde diz çöktü ve ellerini onun boynuna götürdü. "Aman Tanrım, olamaz!" diye fısıldadı, yüzündeki keder Kim'i derinden etkiledi.

Belki de bu adamdan korkması gerekirdi, ama hayır. Katil Louise'in nasıl olduğunu görmek için tekrar geri dönmüş olamazdı.

"Özür dilerim," dedi Kim soğuk bir tavırla.

Genç adam onun gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne bakmadan önce bir an gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı. "Korkmayın," dedi yavaşça. "Polisi çağıracağım. Vieux Carre'deki merkez üssü yakınlarda, kısa bir süre sonra burada olurlar. Birazdan size yardım etmek için geri geleceğim."

Madame Loulou'yu korkutan bu adam, Kim'i hiç korkutmamıştı. Adamda gerçek bir üzüntünün varlığını sezebiliyordu. Ayrıca altıncı hissi onun kendisinden yana olduğunu söylüyordu.

Genç adam geri döndüğünde hemen Kim'in yanına gitti ve cesedi onun kucağından alarak yavaşça yere bıraktı. "İzin verin, yardım edeyim, elinizi kesmişsiniz," dedikten sonra onu bir sandalyeye oturttu. "Size bir bardak su ve havlu getirene kadar burada kalsanız iyi olur."

Kim giysilerine bulaşmış olan kanı temizlemeye çalıştı, ama elindeki yaradan sızan kan dokunduğu her şeye yapışuyordu.

"Nasıl yaptınız bunu?" diye sordu genç adam şüphe dolu bir sesle, bir yandan da, yarayı mendiliyle sarmaya çalışıyordu. Ancak sorusuna cevap alamadan dükkânda bir gürültü duyuldu.

"Mr. Alexander." Kalın bir erkek sesi diğer odadan

seslendi. "Ben Teğmen DeSable."

Kim bir anda etrafına sayısız görevli toplanınca ürk-tü. Üç ambulans görevlisi yerdeki cesedin yanında diz çökerlerken Teğmen DeSable ve bir kadın polis paravanın yanında bekliyorlardı. Kim gözlerini acıyla kapattığında kuvvetli ellerin kendisini sıkıca kavradığını hissetti. Gözlerini tekrar açtığında DeSable'ın kadın polise başıyla işaret etmekte olduğunu gördü.

"Carter, cesedi şüpheli ölüm vakalarını araştıran memura teslim edin. Gerekeni yapsınlar."

Carter isimli kadın polis cesedin etrafını bir tebeşirle çizmeye başlayınca. Teğmen DeSable da Kim'le Mr. Alexander'ın yanına yöneldi.

"Merkezi saat on iki kırk yedide aradınız, Mr. Alexander. Peki cesedi saat kaçta bulmuştunuz?"

"Cesedi o bulmadı, ben buldum," dedi Kim, ağlamaktan gözleri şişmişti. Omzunu sıkıca kavrayan güçlü eller ona güven veriyordu.

Teğmen DeSable kafasında kalmış olan son birkaç tel saç da geri atarak sordu. "Adınız ne bayan? Merhum Louise Le Carpentiers'le bağlantınız neydi?"

"Adım Kimberly Campbell." Bir flaş yüzünde patladığında şaşırarak gözlerini kıstı. Görevliler her şeyin fotoğrafını çekmeye başlamışlardı. "Ben... ben aslında onu yakından tanımıyordum. Sadece bir müşterisiydim."

Birdenbire dükkânda isterik bir şekilde haykıran ve Fransız aksanıyla konuşan bir kadın belirdi.

"Tanrı aşkına neler oluyor böyle?" diye bağırdı Teğmen DeSable.

Genç bir polis memuru asılı duran boncukların arasından kafasını uzattı, hiçbir şey söylemesine fırsat kalmadan saçları açık portakal renginde bir kadın içeriye girdi. Fransızca bağırarak odaya bakındı ve cesede doğru hızla atıldı.

"Louise... Aman Tanrım! Dostum benim... ölmüş... ölmüş,...!"

Carter duruma hemen el koydu. "Kimsiniz, bayan?" "Evangeline Paris," dedi kadın hıçkırıklara boğularak. "Royal Caddesi'nde iskambil falı bakıyorum. Louiou benim en iyi arkadaşımdı. Buna dayanmam..." Daha yüksek sesle hıçkırmaya başladı.

Teğmen DeSable'ın sabrı gittikçe tükeniyordu. "Sakinleştirin onu, memur Carter, kalabalığı da uzaklaştırın. Yapmamız gereken işler var." Teğmen vakit kaybetmeden Kim'e doğru döndü. "Elinizi nasıl kestiniz, Ms. Campbell?"

Kim şaşırmıştı, mendile sarılmış Olan eline baktı. "Gerçekten bilmiyorum. Louise'i sırt üstü çevirirken... bir şey hissettim."

Ambulans görevlilerinden biri yanlarında belirdi. "Paravanın yanında bir bıçak var teğmen."

Teğmen bakışlarını görevliye çevirdi. "Bıçağı ve laboratuvarı incelemek her şeyi bir torbaya koyun, memur Carter." Sonra tekrar genç kadına baktı. "Kimberley, elinizi bu bıçakla mı kestiniz?"

Onun cevabını beklemeden teğmen devam etti, "Başka bir şeye dokundunuz mu, Miss. Campbell?"

"Hayır, sadece Madame Loulou'ya dokundum. Bu odada yalnız ona dokundum, ama dükkânda pek çok şeyi ellemiştim."

Memur Carter plastik bir torbanın içinde duran kanlı bıçağı amirine uzattı.

"Oh, durun bir dakika," diye atıldı Kim. "Sanırım bıçağa da dokundum."

Teğmen, Kim'in bıçağı gördüğünde gösterdiği tepkiyi değerlendirerek bir an sustu. "Sanırım bu konuyu tekrar gözden geçiresek iyi olur, Miss. Campbell. Bu odada hiçbir şeye dokunmadığınızı, ama bıçağı ellediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?"

"Bıçak altındaydı." Kim kullandığı sözcükleri dikkatle seçiyordu. "Elimi kestim ve Madame Loulou'ya zarar vermemesi için bıçağı kenara ittim." Müfettişin gözlerindeki şüpheli ifadeyi yok etmek için daha hızlı

konuşmaya başladı. "Üzgünüm teğmen. Pek iyi hatırlayamıyorum."

"Bunu da bulduk, efendim." Carter diğer bir plastik torbada Kim'in kana bulanmış eşarbını tutuyordu.

"O da bana ait. Kanamasını durdurmak için kullanmıştım. Fakat elim kanadığı için benim kanım da eşarbin üzerinde olmalı," dedi Kim yavaşça, bu durumun ne kadar can sıkıcı olduğunun farkındaydı.

'Ma chere, benim sevgili Louise'ime yardım mı ettin?" Portakal renk saçlı kadın bir anda Kim'e doğru atıldı. "Ruhlar seni kutsayacaktır, ma fille."

"Yüce Tanrım, dışarı çıkartın şu kadını!" diyerek öfkeyle bağırdı DeSable.

"Artık gitmeniz gerek, Mrs. Paris," dedi Carter.

Evangeline Paris sikkın bir ifadeyle kadın polise baktı. Açık renk boyalı dudaklarıyla Kim ve yanında duran adama gülümsedi. "Her ikinizin de etrafını ruhlar çevrelemiş. özellikle sen, çocuğum," diyerek Kim'i işaret etti. "Kanın Louise'inkiyle karıştı. Artık aranızda bir bağ var." Falcının gözleri yaşlarla doldu ve kadın polis tarafından dışarı çıkartılırken kederle yüzünü ellerinin araşma gizledi.

Kim bir süre kadının arkasından bakakaldı. şimdi önemli olan Madame Loulou'ya verdiği sözü tutmak, Shane adlı adamı bularak ona mesajı iletmekti.

Genç kadın kafasını kaldırdığında DeSable'ın hidetle memurlarına bakmakta olduğunu gördü. "Memurları uzak tutmayı becerebilecek misiniz, böylece biz de cesedi ortadan kaldıracak mıyız?" Bu sözler üzerine iki polis memuru ön tarafa doğru hızla ilerlediler. Ardından teğmen bakışlarını tekrar Kim'e çevirdi. "Memur Carter isminizi ve New Orleans'ta nerede kaldığınızı not edecek."

Kim kendisine duyulan güvensizlik karşısında sersemlemişti. Bu polislerin onun suçlu olduğunu düşündükleri anlamına mı geliyordu? Evet, ilk başta fazla aydınlatıcı cevaplar vermemişti, ama o sırada hâlâ şok-

taydı. Hiç değilse siyah saçlı adam onu suçlamamıştı. Polis geldiğinden beri hiç sesini çıkartmamış olmasına rağmen varlığı genç kadına güven veriyordu.

Bu sırada, bir başka polis memuru eşikte belirdi. "Şuna bir bakın, Teğmen." Mr. Alexander'ın hemen ilgilendiği parçalanmış kemikleri gösterdi. Alexander bu kemiğin yengesinin koruyucu muskası olduğunu biliyordu ve onu parçalara ayrılmış görünce endişelenmişti.

"Yüce İsa!" Teğmen derin bir nefes aldı. "Bunu hemen bir torbaya doldurun. Ve bu konu hakkında tek bir kelime etmek yok. Anlaşıldı mı?"

Teğmenin bariz bir şekilde ürperdiğini görmek Kim'in kafasını karıştırmıştı. Memur Carter içeri girdiğinde adam kendini topladı ve, "Sorgulanmaları için her ikisine de merkeze kadar refakat edin," diyerek sertçe emretti.

"Miss Campbell'in başına gelenler yeteri kadar üzücü değil mi zaten? Soruşturma için biraz bekleyemez misiniz?" Genç adam sinirli bir şekilde DeSable'ın ifadesiz yüzüne bakarken dalgali saçlarını parmaklarıyla geriye doğru attı. "Siz burada bizi sorgulamakla zaman kaybederken Louise'in gerçek katili kaçıyor olabilir."

"Mr. Alexander, her ikinizin de merkeze gelmeniz gerektiğini söyledim." İki adam birbirlerine dik dik baktılar. "Biz New Orleans'ta cinayet soruşturmalarını bu şekilde yürütüyoruz."

Genç adam Kim'e kadar yakındı ki, eğer ihtiyacı olursa genç kadın ona güvенеbileceğini düşündü. Sonra da böyle bir şey hissettiği için şaşırdı. Şimdiye kadar dükkânda geçen olaylar onu yeterince korkutmuştu. Kendisini aniden bir cinayetin ortasında bulmuştu ve hatta şüpheliler listesinde de yer alıyordu. Her nasılsa genç adam şu anda kendisine şefkat göstermiş ve tutanabileceği tek insan olmuştu. Ancak Kim hiç kimseye yük olmak istemezdi.

Mr. Alexander kaşlarını çattı. "Üzülme. Her şey yoluna girecek."

Kim derin bir soluk alarak ona iyi olduğunu belirtmek istedi. Bu sırada Teğmen DeSable bir memura Louise'in cesedinin üstüne bir örtü örtülmesi gerektiğini hatırlattı. Birkaç saniye sonra memur bir çarşafa geri döndü, cesedi görünmeyecek bir şekilde sardı ve ambulans görevlilerini çağırdı. Görevliler çarşafa sarılı cesedi sedyeyle dışarı çıkartırlarken Teğmen DeSable mor renkli boncukların dizili olduğu perdeyi geriye doğru çekti.

DeSable cesedin taşınmasıyla ilgilenirken kadın polis yüksek sesle Kim'e, "Nerede kalıyorsunuz, Miss Campbell?" diye sordu.

Kim bakışlarını kapı ağzındaki görüntüden uzaklaştırarak cevap vermeye çalıştı, ama boğazı kurumuştur.

Kadın defterini açtı ve gözlüklerinin ardından Kim'e baktı. "Miss Campbell?"

"Louis Sokağı St. Charles Misafirhanesi," diyerek sonunda cevap verebildi. "Dört numaralı oda."

"Ya siz, Mr. Alexander?"

"Orleans Kulübü, iki yüz numaralı daire."

"İlk isminiz?"

"Shane. Shane Alexander."

Bölüm İki

Kim, iki ton ağırlığında bir traktör kendisine çarpmışçasına sarsıldı. Güçlkle nefes alıyor, hiçbir şey düşünemiyordu.

Bir adım geriledi, bir an gözünü kapattı ve tekrar açıp Shane Alexander'ın yüzüne baktı. Bu adam Madame-Loulou'nun bahsettiği Shane'di.

Yaşlı kadının mesajını aklından geçirdi. Mesaj cinayetinin sorumlusu hakkında ipucu veriyor olmalıydı. Kim verdiği sözü bir an önce yerine getirmek istiyordu, ama bunu polisin önünde yapamazdı.

Shane Alexander'ın yüzündeki şüphe dolu ifadeyi yok etmek, bu korkunç cinayeti çözmeye yarayacak bilgileri vermek istiyordu. Belki böylece adalet yerini bulurdu. Ve belki böylece yaşlı kadına yardımcı olmamanın verdiği suçluluk hissinden kurtulabilirdi. Eğer dükkânda uzun süre oyalanmayıp hemen bu odaya gelmiş olsaydı, belki de Madame Louiou şimdi yaşıyor olacaktı.

"İyi misiniz, Miss Campbell?" diye sordu Carter. Sesinde bir öfke seziliyordu. "Merkeze gitmeye hazırız."

Kim başıyla onayladı ve odaya son bir kez göz attı. Bakışları tebeşirle çizilmiş hatlara ve Doğu motifleri taşıyan halıdaki koyu lekeye çevrildi. Midesi bulanıyordu. Fakat şimdi güçlü olması gerektiğinin farkındaydı.

Tek kelime etmeden kadın polisi izledi. Dışarıda yakıcı yaz güneşinin altında, gül kokuları duyuluyordu. Sokaktaki sessizlik kaybolmuştu. Bahçede birçok insan fısıltıyla birbirlerine bir şeyler anlatıyorlar, polisler dükkânın önünde barikat kuruyorlardı.

Vieux Carre'deki polis merkezine varmaları fazla uzun sürmedi. Kim sanki tüm bu olaylar bir başkasının başından geçiyormuş gibi hissediyordu. Belki de bu

korkunç bir rüyaydı ve uyandığında Madame Loulou'yu mor renkli türbanıyla tezgâhın arkasında gülümserken görebilecekti.

Camlı kapının hızla çarpmasıyla yerinden sıçradı. Koyu renk sandalyelerin yer aldığı küçük bir odada oturuyorlardı. Memur Carter odayı terk etmeden önce arkadaşıyla bir şeyler fısıldaştı. Diğer bir polis onlara nazikçe kahve ikram etti. Kim içmeyeceğini belirtmek için başını iki yana sallarken, Shane sevinçle kabul etti.

Genç kadın tahta iskemlelerden birine oturdu. Her şey gerçektir. Bu bir kâbus değildi. Madame Louiou artık yaşamıyordu ve onu geri getirecek bir mucize olmayacaktı.

Yaşlı kadın kollarında ölürken bu adama iletmesi için son bir mesaj vermişti. Ona şu anda her şeyi söylemeliydi. Belki de polise anlatıp meseleyi onların çözmesini beklemeliydi. Sabah olanları hatırlamaya çalıştı. Madame Louiou bir süredir öylece yerde duruyor olmamıştı. Sanki neden daha önce o odaya girmemişti? Varlığı Madame Loulou'nun bilincini yerine getirmişti ve aceleyle mesajını aktarmıştı. Fakat ilk önce mesajın gizli kalacağına dair söz vermesini istemişti.

Peki bu gizliliğin sebebi neydi? Kim, Maria Laveau adlı kadının dükkâna girmiş olduğundan emindi. Ancak kimdi bu kadın? Madame Louiou 'Gücü yüksek' demekle neyi kastetmişti? Mesaj Shane için bir anlam taşıyor olmalıydı. Tabii yine de tüm bunlar Marie Laveau'nun katil olduğu anlamına gelmezdi.

Her şeye rağmen Madame Loulou'nun söyledikleri bir ipucu sayılırdı ve polise söylenmeliydi. Onlar bu konuda eğitim görmüşlerdi. Yaşlı kadının sözlerinin yardımıyla gerçeği ortaya çıkartabilirlerdi. Kim yıllardan beri ilk defa ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

O bu düşüncelere dalmışken Shane, kafese kapatılmış bir hayvan gibi odanın içinde dolanıyordu.

"Carter'ın söylediklerini duydunuz mu?" dedi öfkeyle. "DeSable bizi sorgulamaya hazır olana dek bu-

rada beklememiz gerekiyormuş." Masanın üzerinde duran boş plastik bardağı buruşturarak çöp sepetine fırlattı. "Bu işi kimin yaptığını mutlaka bulacağım!"

Kim'in kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. İçinden bir ses mümkün olduğu kadar normal davranmasını söylüyordu. Konuşmaya başlamadan önce iki kez yutkundu. "Adınız ne?" diye sordu fısıltılı bir tonda.

Genç adam bir an durdu, sanki akli çok başka yerlerdeymiş gibi konuşuyordu. "Adım Shane Alexander. Biliyorsunuz..." Elini saçlarının arasına daldırdı. "Louise benim yengemdi." Sesi şimdi daha yumuşak çıkıyordu. Kim'in karşısına gelerek durdu. "New Orleans'a yaz boyu dayım Jerome'un malikânesinde kalmak için geldim. New York'ta yaşıyorum ve bir oyun yazarıyım."

Söylediklerini sanki ezberlemiş gibi çabucak sıralamıştı. 'Ben buyum işte, daha fazlasını sorma, bana çok yakın olmaya çalışma, ya da benden hiçbir şey bekleme,' demek ister gibiydi.

Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "Dün Louise'in benden korktuğunu düşündüğünü biliyorum. Ancak yanılıyorsun. Ben... onun için endişeleniyordum. Hem de çok."

Kim onu tanımıştı. Shane Alexander drama öğren-cilerinin geçen bahar sergiledikleri bir perdelik oyunlardan ikisinin yazarıydı. Oyunlar ustalıkla yazılmıştı, ama yoğun karamsarlık ve insanlara güvensizlik teması Kim'i rahatsız etmişti.

Shane hakkında bilmek istediklerini öğrenmişti. Birden biraz önceki kararsızlığı çok saçma göründü. Hem Madame Loulou'ya verdiği sözü tutacak, heme de bildiklerini polise tümüyle aktaracaktı. Fakat her şeyden önce Shane'e yengesinin mesajını iletmeliydi. Daha sonra polis tarafından sorgulanırken de, her şeyi anlatıp Maria Laveau'nun bulunması için elinden geleni yapmalıydı. Bu cinayeti işleyen her kimse sonsuza dek demir parmaklıkların ardında yaşamalıydı.

Derin bir nefes aldı ve ayağa kalkarak genç adama yaklaştı.

"Shane, sana söylemek istediğim..."

İtilerek açılan kapının camı tıngırdadı. Memur Carter kapının eşiğinde durarak eliyle işaret etti. "Teğmen sizi kabul etmeye hazır, Miss Campbell."

Artık zamanı yoktu. Kim çok geç kalmıştı.

Shane geri çekildi. "Yüzün hayalet görmüş gibi. Enişlenenme. Bildiklerini anlat yeter."

Koridor boyunca Shane'in son söylediği cümleyi düşündü. Verdiği sözden vazgeçmesi gerekse bile polise her şeyi anlatmalıydı.

Tam kararını vermişti ki, Madame Louiou gözünün önüne geldi. Soğuk elleriyle kendisini kavrayarak mesajı sadece Shane'e söylemesi konusunda ısrar etmişti. Kim bu konuda söz verdikten hemen sonra da yaşlı kadının ölmüştü.

En sonunda ne yapması gerektiğini bilmenin rahatlığını duydu. Gerçi beyninin bir bölümü kararına karşı çıkıyordu. Kim, Teğmen DeSable'ın maundan yapılmış masasının önündeki sandalyeye oturdu.

Memur Carter ve Kim Campbell odadan çıktıktan sonra Shane kendini boşlukta hissetti. Tanrı'ya şükür yengesi ölürken yalnız değildi, yanında Kimberly denen o kadın vardı.

Shane, sevdiklerini kaybettiğinde içinde duyduğu boşluk çoğalıyordu. Şimdi ise, bu duygu yerini öfkeye bırakmıştı. New Orleans'ta her deliği aramak gerekse bile Louise'in katilini bulacaktı, her kimse, onu şimdi elleriyle boğabilirdi. Hayatında ilk defa bir insanı öldürmek için nasıl istek duyulabileceğini anlıyordu. Bunun pek uygar bir yaklaşım olmadığını farkındaydı. Louise, hayatında güzellikler olduğu sürece oyunlarında hüzne bu kadar çok yer vermeyeceğini söylemişti. Her zamanki gibi haklıydı. Fakat şu an kendisini karanlığın içinde kaybolmuş gibi hissediyordu.

Gözlerini bir an dinlendirdikten sonra açtığına memur Carter'ın kapının eşiğinde durmuş ifadesiz bir yüzle kendisine bakmakta olduğunu gördü. Kapının açıldığını duymamıştı bile.

"Mr. Alexander, Teğmen DeSable kendilerine katılmanızı istiyor."

Shane yerinden doğruldu ve teğmenin kapısına gelineye kadar memurun peşi sıra ilerledi. Odaya girdiğinde DeSable'ın rahatsız edici bakışlarını üzerinde hissetti. Merakla Kim'e baktı ve onun bakışlarındaki şefkate hayret etti. Anladığı kadarıyla genç kadının güçlü bir iradesi vardı ve bu doğal olarak değil, zaman içinde beslenip büyüyerek meydana gelmiş sonunda da onun bir parçası olmuştu.

"Sanırım artık devam edebiliriz." DeSable döner koltuğunun arkasına yaslandı. Carter da onun arkasında ayakta durmuş dikkatle Shane ve Kim'i izliyordu.

"Her ikinizin de, bu öğleden sonra Louise LeCarpentiers'in dükkânında neler olduğunu anlatmanızı istiyorum."

Birinin içini çekerek ağladığını duyan Shane başını çevirdi ve Kim'in zarif profiliyle karşılaştı. Sandalyesinin kenarını öyle sıkı tutuyordu ki, parmak uçları bembeyaz olmuştu.

"Teğmen, ben... ben şimdi bunları konuşacak durumda değilim."

DeSable öfkelenmişti, iskemlesini arkaya doğru yatırarak kadın polise baktı. Carter kaşlarını yukarı kaldırarak omzunu silkti. Teğmen fazlasıyla tahammül gösterdiğini ima etmek istercesine içini çekti ve memnuniyetsiz bir ifadeyle başını salladı. "Miss Campbell, bu olayı anlatmanın sizin için kolay olmadığının farkındayız. Ancak..."

"Lütfen!" Kim başını önüne eğdi. "Anlamıyor musunuz? Daha önce ölmekte olan birisini hiç görmemişim."

Tiyatro, Shane'in meslek ve özel yaşamında her şeydi ve rol yapan birisini gördüğünde hemen anlardı. Kim'in sesinde ölçüsü ayarlanmış bir duralama vardı, ellerini sıkması ve alt dudağındaki titreme de eklenince ortaya kusursuz bir oyun gücü çıkıyordu. Bütün bunların anlamı neydi?

Fakat genç kadın dönüp ona baktığında kirpiklerinde biriken gözyaşlarını gördü, bunlar gerçektir. Birden kendini kaybederek ayağı fırladı.

"Teğmen, açıkça görülüyor ki, Miss Campbell yaşadığı şoku henüz üzerinden atamamış. Yarın sabahı beklerseniz her ikimizden de daha tutarlı cevaplar alacağınızdan eminim."

Kim arkasına yaslandı ve çantasının içinde bir mendil bulmaya çalıştı. "Sanırım Shane haklı. Kafam o kadar karışık ki, şu anda ne söylediğimi bile bilmiyorum."

"Peki öyleyse, yarın sabah saat tam onda burada olun." Teğmenin bu işlerden sıkıldığı belli oluyordu. "Her ikinizin de New Orleans'ı terk etmemeniz gerektiğini hatırlatmama gerek yok herhalde. Gerçek suçlu bulununcaya dek herkes şüpheli durumundadır. Miss Campbell'in arabayla kaldığı yere götürülmesini sağlayacağım."

"Buna gerek yok," dedi Kim yaşlarla dolu gözlerini kırptırarak. "Daha önce Shane beni eve bırakmayı teklif etmişti." Gülümseyerek erkeğe baktı. "Gidebilir miyiz?"

"Henüz değil," dedi memur Carter kapı ağzına doğru ilerleyerek. "Her ikiniz de benimle aşağı kata inip parmak izlerinizin alınmasını beklemelisiniz."

Kim'in yeşil gözlerinde incindiğini belirtir bir ifade vardı. "Fakat ben..."

"Bu sadece bir formalite." DeSable ayağı kalktı. "Sizin parmak izlerinizi dükkândaki ve bıçağın üzerindeki diğer izlerle karşılaştırmamız gerekiyor."

"Önemli değil," dedi Shane yavaşça. Kim'in ne söylemek istediğini anlamamıştı, şu anda tek istediği bu-

radan bir an önce ayrılmaktı. "Benim parmak izimi de alacaklar. Endişelenmene gerek yok."

"Endişelenme, ha!" diye fısıldadı Kim kadın polisin arkasından zemin kata inerlerken. "Senden şüphelenmiyorlar ki! Madame Louiou senin yengendi, onu öldürmüş olabileceğin ihtimalini düşünmüş olduklarını hiç sanmıyorum. Fakat ben onun için ve senin için bir yabancıyım. New Orleans'ta beni tanıyan hiç kimse yok. Niçin benim söylediklerime inansınlar?"

Kim gerçekten öfkeliydi, aynı zamanda korkuyordu da. Shane bu konuda onu suçlayamazdı. Masum olsa bile bir cinayet davasıyla bağlantılı olmak insanın gözünü korkutuyordu.

"Sakin olmaya çalış," dedi genç adam. "Bu iş hemen biter, bize de istediğimiz gibi konuşmak için zaman kalır. Bana anlatman gereken şeyler var."

İşlemler sırasında Kim gayet sakin davrandı. Bina-
dan çıkarlarken Shane onun kolundan tuttu, basamak-
lar sona erip kaldırma ayak basar basmaz genç kadın
kolunu çekti. "Seninle yalnız konuşmalıyım, Shane."

"İçeride yaptığınız tam bir gösteriydi, Miss Campbell. Neler olduğunu anlatmak istemez misiniz?"

"Her yaptığım hareket gösteri değildi. Yardımların için teşekkür ederim. En azından sen bana katil muamelesi yapmadın. Görünüşe bakılırsa polis merkezindeki herkes benden şüpheleniyor."

"Sürekli sana endişelenmemen gerektiğini söylüyorum. Her soruşturmada yaptıkları şekilde davranıyorlar. Gerçeği söylediğin sürece hiçbir sorun çıkmaz. Şimdi anlat bakalım, senin için hiçbir soruya cevap vermeden merkezden ayrılmak niçin bu kadar önemliydi?"

Kim sokağın ortasında birdenbire durdu. "Yengen ölmeden az önce yalnızca sana söylenilmesi gereken bir mesaj bıraktı."

Shane sinirlenmişti. Eğer Louise'in bir mesajı varsa neden daha önce kendisine söylenmemiştir?

Genç kadının kolunu sıkıca kavradı. "Burada kal-

dırımın ortasında konuşamayız. Yakınlarda bildiğim bir cafe var."

Genç kadının Shane'e birkaç blok ötedeki Cafe du Monde'a kadar eşlik etmekten başka çaresi yoktu.

Yol boyunca hiç konuşmadılar. Cafeye geldiklerinde Shane genç kadına hiçbir şey sormadan iki kahve ısmarladı. "Pekâlâ, seni dinliyorum," dedi sabrı tükenmek üzereymişçesine.

"Yengen ölmeden önce bu mesajı sana iletmem konusunda oldukça ısrarlı davrandı. Ayrıca şunu da bilmeni isterim ki, mesajı sana söyledikten sonra polise de bildireceğim."

Shane içinden bu fikri pek beğenmedi, ama itiraz etmeden önce genç kadının bildiklerini öğrenmesi daha iyi olurdu.

"Samrım Madame Loulou'yu kimin öldürdüğünü biliyorum." Kim derin bir nefes aldı.

"Anlat!" Genç adam onun bileğini sıkıca kavramış olduğunun farkında bile değildi. "Yengemin ölmeden önce tam olarak ne söylediğini anlat."

Kim yavaş yavaş konuşmaya başladı. "Sana Maria Laveau'nun hâlâ yaşadığını söylememi istedi. Ayrıca 'gücü yüksek' dedi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Maria'yı tanıyor musun? Ya da onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

Shane onun bileğini bırakarak arkasına yaslandı. "Sadece bu kadar mı? Söyleyeceğin başka bir şey yok mu?"

Kim şaşırmıştı. "Başka bir şey mi?! Maira Laveau'nun en önemli şüpheli olduğunu anlamıyor musun? Yengenin ölümünden o sorumlu olabilir!"

"Yanılıyorsun, Kim," dedi erkek yumuşak bir sesle, hayal kırıklığına uğramıştı. "Maria Laveau yengemi öldürmüş olamaz, çünkü kendisi yüz yıl önce ölmüş."

Bu sırada, şehrin bir başka yerinde garip giysili bir

kadın önünde duran torbadan bir oyuncak bebek çıkardı. Güzel bir vücudu olan bu bebeğin açık yeşil renkli yüzü çok zarıftı. Bal rengi bir tutam saç bebeğe canlılık veriyordu.

"Ne bilirse bilsin," dedi kadın monoton bir ses tonuyla. "Kısa zamanda onu etkimiz altına alacağız."

que

Bölüm Üç

"Yüz yıl önce ölmüş!"

Shane'in söyledikleri genç kadının beyinde yankılandı. O garip şiiri okuduğu zaman hissettiklerini hatırladı.

"Sen neler söylüyorsun? Bu öğleden sonra yengenle birlikteydi."

"Hayır, Kim, Maria Laveau dükkâna gitmiş olamaz. Ancak..." Koyu renk gözlerinden sinirlerinin daha da gerginleştiği belli oluyordu, belli ki, akli başka yerlerdeydi.

"Ancak ne?" diyerek bıkkınlıkla sordu Kim.

Genç adam düşüncelerinden sıyrılarak onun sorusunu yanıtladı. "Ancak bir başkası kendini Maria Laveau'ya benzetmeye çalışmış olabilir."

Kim, Shane'in neden bahsettiğini anlayamamıştı. Onun masanın öteki ucundan donuk bir ifadeyle gülümsediğini görünce sinirlendi. "Neler olup bittiğini anlamak istiyorum. Buna da hakkım var sanırım. Yengene olan sözümü tutabilmek için polise yalan söyledim. Bana bir açıklama yapman gerek."

"Evet," dedi genç adam bir an düşündükten sonra. "Açıklama istemeye hakkın var." Daha sonra garsonun biraz önce getirdiği kahvesinden bir yudum aldı. "İlk önce şunu söylemeliyim ki, Maria Leveau, New Orleans'ta bugüne kadar yaşamış büyücüler kraliçeleri arasında en güçlü olanıdır. 1820 ile 1870 yılları arasında onunla görüşmek için Avrupa ile Afrika'dan insan gelmiş. Aralarında soylu ailelere mensup olanlar da varmış. On beş çocuğundan birisi kendisine İkinci Maria Laveau adını takmış ve annesinin ölümünden sonra büyücüler kraliçesi olarak hüküm sürmüş. Annesinin tersine bu kız gücünü kötülük ve kişisel çıkarları için kullanmış. Zaman zaman hayranlarını korkutup ölümle tehdit ettiği bile olmuş."

"Anlattığın bu iki kadının bugün yengenin dükkânında olan Maria Laveau'yla olan bağlantısını çözemedim," diye sabırsızlıkla araya girdi Kim.

"Dükkâna giren her kimse büyücüler mezhebinin bir üyesiydi ve bu hikâyeyi canlandırmak istiyordu," dedi genç adam yavaşça.

"Oh, lütfen! Yirminci yüzyıldayız. Böyle saçmalıklara hiç kimse inanmıyor artık."

Shane onun bu konudaki bilgisizliğini anlayınca açıklama yapmak gereğini hissetti. "New Orleans'ta büyücülük gizli yapılıyor olabilir, ama bazı insanlar için önemini hâlâ koruyor. Dün yengemin sinirli olmasının sebebi de buydu. Olağanüstü güçleri olduğunu ileri süren yeni bir büyücüler kraliçesinin şüpheli bazı olaylara karışmış olduğunu düşünüyordu. Bahsettiğim kişi sadece aşk iksirleri, ya da muskalar hazırlamıyor."

"Muskalar mı? Nedir onlar?"

"Bir çeşit nazarlık. Tabii bu arada aşk iksirini de unutmamak lazım. Yengem Louise için bunlar önemliydi çünkü Marie Laveau'nun soyundan geliyordu. Bundan dolayı kendini korumak için yapmış olduğu muskanın kırıldığını görünce şaşırdım."

Kim derin bir nefes aldı. "Shane neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Teğmenin hemen ortadan kaldırmak istediği kemik parçalarından bahsediyorum. O, yengemin kendisini korumak için yaptığı bir muskaydı. Teğmen onları mahallede çıkabilecek dedikoduları önlemek için kaldırttı."

"Bu anlattıklarına polis de mi inanıyor?" Kim şaşkınlığını gizleyememişti.

"Belki, bilemiyorum. Fakat DeSable yengemi tanıyordu. Aynı zamanda bu olaydan mezhep üyelerinden birisinin haberdar olmasının karışıklık ve endişeye yol açacağını da biliyordu."

Genç kadın sinirlenmemeye çalışarak sordu. "Gerçekten bu saçmalıklara inanıyor musun?"

"Saçmalık dediğin şey çok eski ve etkili bir çeşit dindir. Ve günümüz kültürlerinde de etkisini hâlâ göstermektedir."

"Eğitim görmüş akıllı bir insan nasıl olur da böyle çılgın fikirlere sahip olabilir? Karşımda durmuş oyuncak bebeklere iğne batırılarak, ya da diğer saçma yollarla yapılan büyü aracılığıyla bir insanın idare edilebileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Böyle bir olasılığın mevcut olduğuna inanıyorum diyelm."

Kim'in bir şey söylemesine fırsat bırakmadan sözlerine devam etti. "Yapıldığını gördüm. Afrika'da ben de uyguladım. Brezilya'nın Amazon Havzası'nda, Yeni Gine'de, dünyanın her yerindeki medeniyetlerde gerçekliğine asla inanamayacağın şeyler oluyor."

"Nereden biliyorsun bunları?"

"Bunları öğrenerek büyüdüm. Annemle babam antropologdu. Onların işi dolayısıyla yurt dışında büyüdüm ve bu kültürlerle oralarda tanıştım." Genç adam kendisini çok fazla şey anlatmış gibi hissediyordu.

Kim, Shane'in aklından geçenleri sezinlemişti, ama her şeyi öğrenmeliydi. "Bu yeni büyücüler kraliçesinin yengenin ölümüyle bir ilişkisi olabilir mi?"

Genç adam bir an cevap veremeyeceğini düşündü. "Evet. Bu işin büyücülerle ilgisi olduğunu sanıyorum. Cinayeti kimin işlediğini bulup onunla kendim hesaplaşacağım."

Sesindeki öfke genç kadını korkutmuştu. "Polise gitmeliyiz."

"Polis de bu olayın bir parçası olabilir."

"Senin bilip de bana söylemediğin başka şeyler de var."

"Sadece Louise'in bana söylediği kadarını biliyorum. Sen de kendini tehlikeye atmamalısın."

"Beni korkutmaya çalışıyorsun!"

"Kim, olanların seninle bir ilgisi yok. Yarın sabah DeSable'a Louise'in mesajı hariç her şeyi anlat ve bu

şehri terk et."

"Terk edemem. Parmak izimi aldılar. Ben şüpheli-lerden biriyim. New Orleans'tan ayrılmama izin vermezler. DeSable'ın dediklerini duydun."

Shane bir süre sustu, sonra başını kaldırıp Kim'e baktı. "Haklısın. Yalnız bu meseleden mümkün olduğunca uzak dur."

"İstesem de, istemesem de karıştım artık. Bu cina-yeti işleyeni bulmayı ben de senin kadar istiyorum."

"Niçin?" Genç adam kaşlarını yukarı kaldırdı. "Yengemin senin için bir değeri yoktu ki."

Kim şaşkınlıkla geri çekildi. "Yengen kollarımda öldü. Anlamıyor musun?"

"Seni anlayamıyorum. Kim."

"Belli oluyor." Genç kadın ayağa kalktı. "Yarın polis merkezinde görüşürüz." Shane bu sefer ona engel olmadı ve genç kadın bir taksiye binerek oradan uzaklaştı.

Kim o gece her zamanki kâbuslarından birini görmüştü. Tabut gibi bir yere sıkışmış neredeyse ölüyordu. Kendi haykırılarıyla uyandı.

Küçüklüğünde babası geceyarısı sarhoş geldiğinde de tuvalete saklanır, saatlerce orada kalırdı. Çocuk bakımevi onu bir eve yerleştirdiğinde bile tuvalette geçirdiği saatlerin etkisiyle yıllarca aynı rüyaları görmüştü.

Ancak o günlerden beri artık hiçbir şeyden korkmuyordu. Shane de bunu anlamıyordu. Yataktan kalktı, yüzünü yıkadı, avucunun içine merhem sürüp bandajladıktan sonra giyindi. Düşündüğü şeyi gerçekleştirmek için broşürleri gözden geçirdi.

Shane yardım etmese de, Louise'in arkadaşlarından biri, belki iskambil falı bakan Evangeline Paris, araştırmaya başlamak için uygun bir kişi olabilirdi.

Kahvaltı odasının kapısını açtığında misafirhanenin müdürü Mr. Charles'la karşılaştı.

"Bugün erkencisiniz Miss Campbell. Kahve hazır."

"Özür dilerim, Mr. Charles. Vaktim yok. Bana yar-

dımcı olabilir misiniz? Bu haritada Kara Büyücüler Müzesi'ni gösterebilir misiniz?"

Adam kaşlarını çatarak haritayı Kim'in elinden aldı. "Nerede olduğunu biliyorum, ama pek turistlerin ilgisini çekebilecek bir yer değil."

"Ben biraz fazla meraklıyım galiba."

"Bu saatte müzenin açık olduğunu sanmıyorum." Adam parmağını haritada bir noktanın üzerine koydu. "İşte burada, Dumaine Sokağı."

Üzerindeki levhada 'Kapalı' yazıyor olmasına rağmen kapı hafif aralıktı. Kim, içeri süzüldü, uzunca bir masanın başında oturan adam, ezilmiş otları kırmızı kumaştan bir torbaya doldurmakla meşguldü.

"Afedersiniz, açık mısınız acaba?"

Adam ürkerek başını yukarı kaldırdı ve Kim'e baktı. "Kusura bakmayın, kapalıyız. Daha sonra gelin."

Genç kadının vazgeçmeye niyeti yoktu. "Oh, lütfen. Uçağım bu sabah saat onda kalkıyor. Eğer New Orleans'tan büyüçülükle ilgili şeyler götüremezsem arkadaşlarım bana çok kızar." Adamın elindeki torbanın içindekileri göstererek kıkırdadı. "Bunlar ne?"

"Gris-gris, Miss," diye hemen cevap verdi görevli. "Hayır, Dokunmayın, özel bir sipariş hazırlıyorum."

"Bana bu konuda bilgi verir misiniz? Arkadaşlarım için de alabilir miyim?" Kim, bu sırada odayı gözden geçirdi. Madame Loulou'nun dükkânında da bulunan eşyaları tanıdı, ayrıca buradaki tüm raflar kitap doluydu.

"Bunları ben yapıyorum çünkü turistik dükkân kapalı." Adamın sesi yumuşamıştı. "Biraz beklerseniz sizin için de yapabilirim."

Kim bir anda Madame Loulou'nun dükkânından bahsedildiğini anladı. Eğer polis karakolundaki gibi dikkatli davranırsa bu adamdan bilgi alabilirdi. "Memnuniyetle beklerim."

Odanın bir köşesindeki sandalyeye oturdu ve yakın-

daki bir raftan Maria Laveau hakkında bir kitap aldı. Bu sırada telefon çaldı.

Adam bir şeyler mırıldanıp telefonu kapattı. Kim'e doğru döndü ve oldukça kaba bir sesle, "Ne tür bir grisis istiyorsunuz?" diye sordu.

"Değişik türleri mi var?"

"Ben sağlık ve bolluk getirenlerden hazırlıyorum. İlk önce isim ve yaş söylemeniz gerek."

Kim hemen karar verdi. "John Van Meter için bolluk, elli iki yaşında." Biraz düşündü. "Ve Shane için sağlık, sanırım... otuz üç yaşında."

"Tamam, Miss. Ben torbalan hazırlarken burada kalamazsınız. Belki müzeyi gezmek isteyebilirsiniz."

Kim kabul ettiğini belirtir bir şekilde başını salladı.

"Her çanta için on dolar ve müze için otuz beş sent."

Kim çantasından bir defter çıkardı. "Bu çok ilginç, not etmeliyim."

Giriş karanlıktı. Yavaş tempoda çalan davul ve şarkı söyleyen insan sesleri duydu. Bir an durdu. Sonra seslerin teypten geldiğini anladı. Diğer bir odada Maria Laveau'nun portresini gördü.

Başka bir köşede bir sunak duruyordu. Hristiyan sembolleriyle belirtilmiş pek çok kemik ve yılan derisi vardı. Hepsini not etti.

Odanın karşı tarafında büyük bir akvaryumun köşesinde bir levhada şunlar yazılıydı: 'Dinsel tören yılını', 'Dumballah ruhların en güçlüsüdür.'

Levhanın yanında başının üzerinde kıvrılmış bir yılan tutmakta olan bir kadının resmi vardı. 'Maria II, ruhları insanların huzuruna çağırıyor.'

Kim resme baktıkça müziğin sesi fazlalaştı ve odanın sıcaklığı arttı. Tam dışarı çıkıyordu ki, duvarda başka bir kâğıt üzerinde şu yazıyı okudu:

MUSKA.

Shane'in bahsettiği şey bu olmalıydı. Kâğıtta muskanın gömülüp, sonra tekrar bulunduğu, koruyucu

ruhları taşıdığı yazılıydı. Kafatasına çizilmiş çizgilerle temsil ediliyordu ve koruyacağı kişinin muskayı yüksek bir yere asması gerekiyordu. Örnek olarak bir ineğin kafatası vardı. Üzerinde yeşil renkli bir haç ve bir sürü sembol vardı. Kim bunları dikkatle defterine çizdi. DeSable'ın alelacele gizlettiği kemiğin üzerindeki işaretleri hatırlamaya çalışıyordu.

Burada daha fazla duramazdı. Görevlinin yanına vardığında adam telefonu kapatmak üzereydi.

"Evet, Miss. Torbalarınız hazır. Artık burayı kapatmak gerek."

"Oh, fakat referans kitaplarına da ihtiyacım var. Mesela şuradaki nasıl?" Biri Maria Laveau, diğeri büyücüler tarihine ait olan iki kitabı işaret etti. "Hangisini tavsiye edersiniz?"

Adam bir şeylerden rahatsız olmuş gibiydi, ama Kim bunu sezinlediğini belli etmemeye çalıştı.

"Miss Campbell bu kitapları alın ve gidin! Müzeyi kapatmalıyım."

"Borcum ne kadar?"

"Borcunuz yok. Bunları hediye olarak kabul edin."

Müzenin kapısı yüzüne kapandı. Adam korkmuştu. Bu korkusuna yaptığı telefon konuşması mı neden olmuştu acaba?

Genç kadın büyücülüğe inanmamasına rağmen müzede kendisini çok rahatsız hissetmişti.

Royal Sokağı'na doğru ilerledi. Polis merkezi daha ilerideydi ve DeSable'la olan randevusuna daha saatler vardı. Royal Sokağı'nda açık bir lokanta bulamadığı gibi, Evangeline Paris'in dükkânı da kapalıydı. Cafe du Monde'un yakınlarda olduğunu hatırlayarak oraya gitti ve bir masaya ilişti. Aldığı kitapları karıştırırken büyücüler kraliçesinin New Orleans'taki sarı humma sırasında gösterdiği hemşirelik yeteneğiyle popüler olduğunu öğrendi.

Kitapları gözden geçirmeyi bitirdiğinde görmesi gereken ilk yerin Maria Laveau'nun mezarı olduğuna ka-

rar verdi. Garson I. Louie Mezarlığı'nı tarif ederken oraya yalnız gitmemesi gerektiğini de hatırlatmayı ihmal etmedi. Mezarlığa vardığında ertesi sabah dokuzdan önce turistler için bir turun mümkün olmadığını öğrendi. Kapıdaki görevlinin mezarlıkta soyguna uğrayabileceğini hatırlatmasına rağmen tüm cesaretini toplayıp bir taksi tuttu.

Taksi şoförü oldukça yüksek bir fiyat istemişti. Söylenenlerin aksine ellerinde çiçeklerle mezarlığı ziyarete gelenler vardı. New Orleans'ın neden ölümler şehri olarak adlandırıldığını şimdi anlıyordu, toprağın bataklık özelliğinde olması sebebiyle tüm mezarlar toprak seviyesinin üzerindeydi. İki kadın Maria Laveau'nun mezarına çiçek koyuyorlardı.

Onlar uzaklaşınca üç katlı mezarın önünde durdu ve kendisini neyin rahatsız ettiğini buldu.

Müzedeki adam kendisine soyadıyla hitap etmişti! Evet, telefonu kapattıktan sonra suratı asılmış ve Kim'e adıyla hitap etmişti. Ama bunu nasıl öğrenmişti?

Bölüm Dört

O sessizlikte omzuna bir el dokundu. Öyle bir çılgılık attı ki, ölüler bile tekrar diriltebilirdi. Başını çevirdiğinde gördüğü tanıdık yüz içini rahatlattı; yüreğini ağzına getiren adam Shane'den başkası değildi. DeSable'la olan randevularına gitmeden önce, Kim'le konuşmak istemiş ve misafirhaneye, müzeye ve daha sonra da cafeye uğradıktan sonra burada olduğunu öğrenmişti.

Kim müzede başından geçenleri Shane'e anlattı. Bunun üzerine Shane onun başına bir şey gelmesinden endişe duyduğunu söyleyerek müzeden aldığı torbaların bağlarını öfkeyle çözdü. Genç adam tüm bunların bir eğlence olduğu kanaatinde değildi. Sonunda Kim genç adamı ikna etti ve birlikte çalışmaya karar verdiler.

Polis merkezine geldiklerinde Kim, tanıdık bir yüzle karşılaştığını hissetti. Ancak daha kadının kim olduğunu çıkartamadan yanlarında Carter belirdi ve onları belli belirsiz bir gülümsemeyle DeSable'ın ofisine götürdü.

Kim, Madame Loulou'nun mesajı hariç teğmene her şeyi anlattı. Shane de onun söylediklerine ekleyecek hiçbir şeyi olmadığını açıkladı. DeSable, Madame Whitley adında bir kadının kendisini daha önce de gördüğünü ve neden iki gün üst üste Madame Loulou'nun dükkânına gittiğini sordu. Kim bebekle ilgili hikâyesini anlattığında Shane'in onunla ilgili endişeleri daha da artmıştı, ona göre bebek hemen bulunmalı ve Kim de evine dönmeliydi.

Shane kara büyücülerin Kim'e zarar vereceğinden endişelenirken teğmenin sözleriyle huzursuzluğu bir kat daha arttı. Adam yengesinin bıçaklanarak öldürüldüğünü ve cinayet sebebinin de hırsızlık olduğunu iddia ediyordu. Kim de şüpheliler arasındaydı ve şehri terk etmemesi gerekiyordu.

Teğmen DeSable'ın yengesinin eşyalarını inceleyip eksikliklerini bildirmesi konusundaki düşüncesini kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Polis merkezinden ayrıldıklarında Royal Sokağı boyunca ilerlediler. Sokağın köşesinde gösteri yapan bir köpeğe para verirlerken Evangeline Paris'e rastladılar. Kadın kollarında teneke tıngırtısı çıkartan bilezikleriyle onlara gülümsedi, iskambil falcısı, kartların, onlara bolluk, mutluluk ve gönüllerinin dilediği şeyi vaat ettiğini söyledi. Daha sonra da yanlarından hızla ayrıldı.

Shane bir şeyler yemeleri için Kulüp Orleans'a gitmelerini önerdi. Burası Fransız goblen örtüleri, zarif deri kaplı sedirleri ve içinde deniz kızı figürlü çeşme bulunan bahçesiyle çok hoş bir yerdi.

Genç adamın ilk bahsettiği konu, Madame Loulou'nun onun için yaptığı oyuncak bebek oldu. Kim'in herhangi bir yerinde acı hissedip hissetmediğini sordu. Kim onun söylediklerine aldırılmıyordu, yengesinin, gücüne inanmadıkça büyülerin insanlara zarar vermeyeceğini söylediğini hatırlattı. Bir süre sonra da konuyu unutup iştahla yemeklerini yemeye başladılar.

Shane yemek boyunca Kim'in yaz güneşi altındaki zarif görüntüsünü seyretmekten kendini alamadı. Kuşkusuz aynı hisleri Kim de paylaşıyordu. Ancak Shane tıpkı oyunlarındaki gibi duygusallığı sergilemekten hiç hoşlanmıyordu. Yemeğin sonlarına doğru gümüş tozlu bastonu ve beyaz takım elbisesiyle yanlarına Shane'in çocukluğundan beri tanıdığı Claude LaCroix geldi.

Güneyli nazik centilmen, Louise'in ölümünden duyduğu üzüntüyü belirtti ve onun tarihi canlı tutabilmek için eski evler hakkında yaptığı değerli çalışmalardan söz etti. Yaşlı adam Kim'e duyduğu hayranlığı tanıştıkları andan itibaren sözleri ve hareketleriyle ifade etmekten kaçınmadı. Bunun kanıtı olarak da, cuma günü Shane'le birlikte Kim'i de Point adh çiftlik evine davet etti.

Claude yanlarından ayrılırken Shane genç kadının gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını fark etti. Kim hafifçe gülerek ona soru sorarcasına baktı.

"Claude'a aldırma. Ancak Louise hakkında söyledikleri doğrudu. Herhalde yokluğunda projesini benim devam ettirmemi isterdi."

"Ancak o evlerden birine sahip olman, ya da bir bağlantının olması gerekmiyor mu?"

"Evet ama ben zaten o evlerden birinin sahibiyim. Gerçi yengem orada yaşamıyordu, ama yine de ev onundu. Onarıma devam ederken geçmişte orada yaşayanların hayatlarını da araştırıyordu." Kim'in bu açıklamalardan etkilendiğini açıkça görebiliyordu. "Aslında Belle Reve'in sahibi Jerome Dayı'ydı."

"Ama yengen niçin orada yaşamıyordu? Sen niçin orada kalmıyorsun?" Kim'in kafası iyice karışmıştı.

"Geçen hafta evde boyacılar vardı. Aslına bakarsan işlerini daha dün tamamladılar. Görmek ister misin?" Genç adam bir an durdu, ağzından çıkanlara inanamamıştı. "Aslında her şey Belle Reve'le başladı. Louise'e kara büyü ayinlerinin evin yakınlarındaki nehrin bataklıkli kolunda yapılıyor olabileceğini söylediğimde bu konuda araştırma yapmaya başladı. Her ne öğrendiyse..."

"Ölümüne sebep olmuş olabilir." Bir an ikisi de sustular. "Kendini suçlu mu hissediyorsun?" diye sordu Kim yavaşça.

Shane geniş omuzlarını silkti. "Bilemezdim ki... hiç süphelenmemiştim..."

"Üstelik Louise kendi başının çaresine bakabilirdi," diye tamamladı Kim. "Bak. Bataklık araştırmaya başlamak için en ideal yer. Yoksa oraya gitmek için geç mi kaldık?"

"Hayır, kısa bir süre içinde orada olabiliriz. Eğer önceden telefon açarsam küçük bir keşif ekibi bile sağlayabilirim. Fenerlerle bir gece ziyareti yapabiliriz."

Nedense Kim kendisini bu ziyaret için yeterli kadar

güçlü hissetmiyordu.

Bu sırada Jackson Meydam'ndaki çeşmenin altında, büyücüler kraliçesi diğer turistler gibi görünmeye çalışıyordu.

"En azından burada kimse bize kulak misafiri olamaz. Kim ve Shane hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu büyücüler kraliçesi heyecanla.

"Henüz endişelenmeye gerek yok. Şimdilik onları takip etmemiz yeterli."

"Şüphe çekmeden nasıl başaracağız bunu?"

"Birçok dostumuz var. Gerekeni yapacaklardır."

Kraliçe elindeki sandviçten bir parça kopartarak kuşlara fırlattı. "Bu durumdan hiç hoşlanmıyorum. O sümküklü kızın yanlış zamanda yanlış yerde bulunmak gibi saçma bir marifeti var."

"İyi düşün! İyi düşün ve sakın ol. Aklını kullan." Kraliçenin telaşlı yapısı ayınlar hariç diğer bütün durumlarda zarar getiriyordu.. "Louise'in neden ortadan kaldırıldığını öğrenmek isteseydin, araştırmaya nereden başladın? İşte biz de orada olmalıyız. Her zaman onlardan bir adım önde gitmeliyiz."

Bölüm Beş

Kim, misafirhanenin merdivenlerinden çıkarken Belle Reve'de başından geçenleri düşünüyordu. Shane'in kızıl, kıvrıkcık saçlı kuzeni ilk başta biraz garip göründüyse de, Kim'e çok iyi davranmıştı.

"Leonard Hamilton," demişti Shane. "Jerome daha çocukken Iskoçya'dan gelen bir kuzen. Ben kendimi bildim bileli Belle Reve'le Leonard ilgilenir."

Belle Reve'in yakınındaki bataklığın kıyısında yürürlerken Kim, aniden Shane'i ve Leonard'ı kaybetmişti. O anda çocukluk günlerinde karanlıkta duyduğu korkuyu tekrar hissetmesine engel olamamıştı. Neyse ki, Shane, Kim'in kaybolduğunu zamanında fark etmiş ve onu yatıştırmaya çalışarak kucağına alıp yağmurun altında eve taşımıştı.

Bir süre sonra Leonard da onlara katılmış ateşin başında ısınmaya çalışırken içki servisi yapmıştı.

"Kasabaya böyle dönemezsin," demişti Shane onun ıslanınca vücudunun tüm hatlarını gösteren giysisine bakarken.

Daha sonra giysilerini kurutmuşlar ve aralarındaki karşı konulmaz çekimden dolayı hiç konuşmadan şehre doğru yola koyulmuşlardı. Ve genç adam onu kibarca misafirhanesine bırakmış yukarı çıkana kadar da bekleyeceğini söylemişti.

Genç adamın bataklık kıyısında kendisine gösterdiği yakınlık Kim'in çok hoşuna gitmişti. Varlığı onda şimdiye kadar hiç hissetmediği duygular uyandırıyor-du. Louise'in ölümü hakkında araştırma yapması gerekirken sürekli Shane'e karşı gittikçe artan ilgisini düşünmesi vicdan azabı duymasına yol açıyordu. Çünkü bu duygularını Louis'e karşı yapılmış bir saygısızlık olarak değerlendiriyordu.

Kim'i endişelendiren diğer bir konu da, avcundaki yaranın gösterdiği belirtilerdi. Louise'in dükkânında

elini kestiğinden beri bir gariplik hissediyordu. Bataklıkta geçirdiği o korku dolu dakikalar onu yormuştu. Hemen uyumak ve rüyasında çok güzel bir çiftlik evi olan Belle Reve'i görmek istiyordu.

Kim bu duygularla misafirhanenin merdivenlerini çıkarken Shane aşağıda daha karmaşık duygular içindeydi. O da bataklık kıyısında Kim'i öyle çaresiz bir halde bulduğunda neredeyse tüm duygularını açığa vuracaktı. Aslında ne olursa olsun, duygularını as-a belli etmezdi. Oyunlarında belki düşüncelerini açıkça ifade edebiliyordu, ama özel yaşamında aşırı derecede içine kapanıktı. Şu anda kendini büyük bir ikilemin içinde hissediyordu. Ne Kim'e karşı duyduğu ilgiyi frenleyebiliyor, ne de Louise'in ölümünü bir an olsun aklından çıkartabiliyordu. Onu başka bir yerde, daha değişik şartlar altında tanımış olsaydı, belki aralarında bir yakınlaşma olabilirdi. Ancak şu anda en önemli mesele Louise'in katilinin bulunması olmalıydı. Bu düşüncelerle misafirhanenin çıkış kapısına doğru ilerlerken sessizliğin içinde korkunç bir feryat duyuldu.

Shane hızla genç kadının odasına girdiğinde onun duvara yaslanmış olduğunu ve ellerinin tir tir titrediğini gördü. Beyaz yatak örtüsünün üzerinde kesilmiş bir horuz duruyordu. Her taraf kan içindeydi.

"Kim, beni duyuyor musun!" diye bağırdı. "Hemen buradan çıkalım!" Genç kadının korkunç manzarayı bir daha görmemesi için önünde durdu ve omuzlarını sıkıca kavradı.

"Ne demek oluyor bu?" diye sordu Kim. Duyduğu korku ve öfkeden çok sarsılmış olsa bile davranışlarını kontrol edebilmeyi çok iyi biliyordu.

"Bu bir uyarı Kim. İlk önce polisi çağıracağım. Daha sonra da sana Kulüp Orleans'ta benimkine yakın bir oda ayarlayacağım."

"Hayır, Shane..." Kapının açılmasıyla sustu.

"Neden yaptılar bunu? Ben ödeme yapmıştım!" Misafirhane müdürü Mr. Charles içeri girmişti.

"Kime ödeme yaptınız?" diye sert bir sesle sordu Shane.

Mr. Charles birden telaşa kapıldı." Hiçbir şey, hiçbir şey ödemedim... ben ne söylediğimin farkında bile değilim."

Shane yaşlı adama kızgın bir bakış fırlattı ve hemen yatağın kenarındaki telefona uzandı.

Kim ilk andaki soğukkanlılığını kaybetmişti. Midesi bulanıyordu. Yatağın üzerindeki yaratığa bakmama-ya çahşarak başını Mr. Charles'ın bulunduğu tarafa çevirdi.

"Mr. Charles yeni bir odaya ihtiyacım var."

"Ben...ben çok özür dilerim, Miss Campbell, ama başka boş odamız yok." Adamın elleri titriyordu.

"Ne yapmamı önerirsiniz?" Sinirlenmemeye çalışarak sordu Kim.

"Bilmiyorum, Miss Campbell. Gerçekten." Çok korktuğu her halinden belliydi." Size büyüculük müzesine gitmemenizi söylemiştim."

"Mr. Charles!" Kim, ses tonunu yükseltti. "Mr. Alexander polis çağıracak. Onlar bu durumu çözerler. Kalacağım bir yer bulmam gerek. Bana yeni bir misafirhane bulabileceğinize eminim."

Kim'in hiddet dolu sesi adamı korkutmuştu."Meşe Evi'nde tanıdığım biri var. Bu konuyla hemen ilgileneceğim."

"Hayır; seni kulübe götüreceğim." Shane fikrinde ısrar ediyordu. Bu sırada telefonu hisımla kapadı.

Kim itiraz etti. "Oradaki odanın ücretini ödeyemem."

"Saçmalama. Ben senin adına..."

"Hayır, benim ücretimi ödeyemezsin!" diye bağırdı genç kadın.

Shane konuyu değiştirerek sakın bir sesle konuştu. "DeSable merkezde değildi. Memur Carter'la konuştum. Soruşturmayı başlatmak üzere bir ekip arabası yolluyorlar. DeSable yarın bizi arayacak."

Genç adam saçlarını geriye atarak derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti. "Memur Carter oldukça anlayışlı davrandı. Belki de görüldüğü kadar soğuk bir insan değildir. Neyse, asıl sorun senin kalacağın yer. İnatçılığı bırak."

"Kendim için doğru olanı ben daha iyi bilirim!"

Telefon açmak için yanlarından ayrılmış olan Mr. Charles geri döndü. "Meşe Evi'nin sahibi sizi bekliyor, Miss Campbell. İşte adresi."

"Bakabilir miyim?" Shane müdürün elindeki kâğıdı yırtarcasına çekti. "Burası Rampart Sokağı'nın sapa bir kısmında. Fransız Mahallesi'nin dışında, orada kalamazsın."

"Sizi temin ederim ki, Mr. Alexander, köklü ve eski bir kurumdur. Sahibini yakından tanırım."

Kim, Mr. Charles'a gülümsedi. "Teşekkürler. Birazdan hazır olurum. Hesabımı çıkarttınız mı?"

"Rica ederim. Bu üzücü olaydan sonra bunu düşünmeniz gereksiz."

"Teşekkürler, bana çok yardımcı oldunuz," dedi Kim. Müzedeki adam gibi Mr. Charles da hem ona yardım etmişti, hem de korkuyordu. Ancak bunları düşünenecek durumda değildi. Shane bazı yerlere telefon açmak için aşağı indiğinde, o da eşyalarını toparlamaya başladı.

Shane'in arabasına binmiş Meşe Evi'ne doğru ilerlerken kendini daha rahat hissediyordu. Şimdi müze müdürüyle Mr. Charles arasındaki davranış benzerliğini anlamaya başlıyordu. "Mr. Charles bize anlattıklarından daha çok şey biliyor," dedi Kim. Yaptığı bir ödmeden söz etmişti.

Genç adam başıyla onayladı. "Evet haklısın, bir şeylerden korkuyordu."

"Bana Maria li'nin insanları korkutarak istediğini yaptırdığını söylemiştin, hatırladın mı? Belki de büyüculük ayinleri de bunun gibi olaylarla ilgilidir."

"Louise bu olayların nedeninin şantaj olduğunu söy-

lemisti." Genç adam Kim'den hiçbir şeyi gizlemiyordu. "Adam ödeme yaptım demekle bunu kastetmiş olmalı."

Kim afallamıştı. "Tamam, bulduk! Peki, ama şimdi ne yapacağız? Polise düşündüklerimizi anlatacak mıyız?"

"Henüz değil. Onlar da işin içinde olabilirler. Belki yarın cenazeye gelenlerden bir şeyler öğrenebiliriz."

Kim genç adamla aynı fikirdeydi. Meşe Evi'ne vardıklarında keyfi biraz olsun yerine gelmişti. Üçüncü kattaki 302 numaralı odayı çok beğenmişti. Ertesi sabah saat onda buluşmak üzere anlaştılar.

Kim, sabah uyandığında Shane'in kendisini nasıl olup da yalnız bıraktığını anlayamamıştı. Ancak Meşe Evi'nden Kim'i almaya geldiğinde genç kadın dışarıda polisleri gördü ve onların bütün gece beklemiş olduklarını anladı. Shane onu ürkütmemek için Kim konuyu açtığında neden bahsettiğini anlamamış gibi davranmıştı. Belle Reve'e doğru yola koyuldular.

Büyük çiftlik evine vardıklarında kütüphane tarafından gelen sesler duydular. Ve Leonard hızla yanlarında beliriverdi. "Yargıç Rudolp ve karısı kütüphanede oturuyorlar," dedi ve Kim'e doğru dönerek gülümse-di. "Louise'in cenaze törenine katılmak için gelmenize sevindim."

Shane kaşlarını yukarı kaldırarak saatine baktı. "Erken gelmişler. Neden bu saatte geldiklerini söylediler mi?"

Leonard'ın mavi gözleri hüznle doldu. "Biliyorsun, o Louise'in avukatı. Cenaze sonrası için yemek odasında bir şeyler hazırlattım."

Kim, yaşlı adamı oldukça üzüntülü görmüştü, ama buna rağmen genç kadına nazik davranmayı ihmal etmiyordu. Shane başını Kim'in tarafına çevirdi. "Benimle içeri gel."

Kapı açıldığında gri saçlı sağlıklı bir yüz görüldü. "Sevgili yavrum!" Shane'in ellerini samimi bir şekilde

de sıkı. "Seninle bu şartlar altında karşılaştığımız için üzgünüm. Louise, arkadaşları ve komşuları tarafından daima sevgiyle hatırlanacak."

"Teşekkürler, Anton." Shane çabucak sözlerini bitirip Kim'e doğru döndü. "Sana arkadaşımı tanıştırayım, Kimberly Campbell."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Miss Campbell." Adam Kim'in elini nazikçe tuttu. "Marlena, Shane'in arkadaşı Miss Campbell'e tanıştırayım seni."

Marlena Rudolph, Kim'in Belle Reve'de hayal ettiği Güneyli güzel kadınların yaşlanmış haline benziyordu. Gerçi yüzüne bakıldığında daha genç gösteriyordu, ama ses tonu yaşını ele veriyordu.

"Miss Campbell." Soğuk bir şekilde başıyla Kim'i selamladı. Ardından Shane'e bakarak gülümsedi. "Anton ve benim yardımcı olabileceğimiz bir konu var mı, hayatım?"

Genç adam onun ince parmaklı zarif elini öptü. "Teşekkürler, Marlena. Burada olmanız bile yeterli. Louise görebilseydi çok mutlu olurdu."

Yargıç Rudolph yutkundu ve cebinden bir zarf çıkartarak Shane'e uzattı. "Sana bunu vermek için erken geldik. Vasiyetnamesiyle ilgili şartları biliyorsun zaten, ama Louise bunu ölümünden kısa bir süre önce vermişti."

Shane bembeyaz zarfa içi burkularak baktı. "Anlıyorum. Teşekkürler."

"Sanırım Marlena ve ben sizi yalnız bıraksak iyi olacak. Arka taraftaki salonda diğerlerini bekleyebiliriz. Görüşmek üzere. Şimdilik hoşça kalın, Miss Campbell."

Kim, Shane'in üzüntüsünü yüreğinde duyuyor, ama onu teselli etmek için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Genç adam zarfı açarak mektubu okumaya koyuldu.

Okumasını hızla tamamladığında şaşkınlık içindeydi. "Bir balo vermemi istiyor! Yaşadığı yılların anısı-

na bir maskeli balo vermemi istiyor!"

Kim, Shane'in bakışlarından, Louise'in bu isteğinden pek bir anlam çıkartamamış olduğunu anladı. Bir an düşündükten sonra onu duygularıyla baş başa bırakmanın daha doğru olduğuna karar verdi.

Birkaç saniye sonra, "Gelenler var galiba," dedi genç kadın doğal bir ses tonuyla. "Onları karşılamaya gitsen iyi olmaz mı?"

"Evet. Gidelim."

Uzak ve sessizliğe gömülmüş mezarlığa geldiler. Louise'in gömüleceği Alexander ailesinin özel mezarlığı hanımelleriyle donatılmıştı. Mezarın üst kısmında taştan yapılmış bir melek figürü vardı.

Kim, Claude LaCroix'yı yanibaşında ayakta durur buldu. Belle Reve'den mezarlığa kadar yaptıkları yürüyüş sırasında Shane gözden kaybolmuştu. Claude genç kadına bu yörede her ailenin özel mezarlığı olduğunu ve bahçıvanlar tarafından bakımlarının yapıldığını anlattı. Bazı mezarların bataklığa gömülü olduğunu belirtti.

Kim, Claude'u dinliyormuş gibi yaptı. Aslında gözü uzun kollu elbisenin içinde çok rahatsız olduğu her halinden belli olan Marlana'ya takılmıştı. Kadının yanında Yargıç Rudolph ve Leonard duruyordu.

Evangeline Paris de törene gelmişti. Uzun mavi bir etek ve yine aynı renkte bir bluz giymiş, bir grup insanla konuşuyordu. Bunlar Madame Loulou'nun mahalleden arkadaşları olmalıydı. Biraz ilerde Louise'in dükkânında rastladığı kadın, Mrs. VWhitley duruyordu. Gözleriyle Shane'i ararken Carter'la DeSable'in da gelmiş olduklarını fark etti.

Sonunda Kim kalabalığın arasında Shane'i seçebildi. Genç adam ellerini kaldırarak insanları susturdu. "Bildiğiniz gibi yengem değişik bir hayat görüşüne sahip olmasına rağmen, eşsiz bir kadındı. Onu ister anlamış ister anlamamış olalım ona saygı duyduk. Çünkü doğru bildiği yolda ilerleme cesaretine sahip bir in-

sandı. Onun için yas tutmak yerine hayatımıza kattığı rengi düşünerek mutluluk duymamızı istediğine emnim."

Kim, Shane'e uzak kalmasına rağmen, onun duyduğu acı ve üzüntünün derecesini hissedebiliyordu. Rüzgârın esintisi bile boğucu sıcakın verdiği rahatsızlığı önleyemiyordu.

"Louise en büyük hayranlarımdan ve en çok eleştiren insanlardan birisiydi. Yazılarımdaki fikirlerime pek katılmıyordu." Shane bir an durduktan sonra cebinden bir kâğıt parçası çıkarttı. "Bu okuyacaklarım hariç."

Genç adamın bunları ezberden okuduğu belliydi.

"Benimle bu çok değerli zamanımı paylaş.

Güneşin yakıcı ateşi yeryüzünden yok olduğunda, Ayışığının gümüş parlaklığında tekrar hayat bulalım, O an beni bul...

Mutluluk hayalleri gölgelerle saklıdır.

Sınırsız zaman bizimdir."

Shane kâğıdı dikkatle katladı. "En önemlisi, Louise onu unutmamızı hiç istemezdi."

O anda Kim'in içini tuhaf duygular kapladı. Karşısında sevebileceği karakterde bir insan duruyordu. Gözlerinden akan yaşları durduramıyordu. Shane hem ona yakınlık gösteriyor, hem de zaman zaman çok mesafeli davranıyordu.

Kim duygularını bastırmayı bıraktı. Duyduğu hüznü ve gözlerinden süzülen yaşlar ne Louise'den ne de Shane'in biraz önce söylediği dokunaklı mısralardan kaynaklanıyordu. O an kendisi ve...Shane için ağlıyordu.

Shane hiçbir şey hissetmiyor, acısını tekrar tekrar tazeleyen başsağlığı dilekleri, yiyecek servisi sona ersin, diye düşünüyordu. Carter ve DeSable, Kim'le kendisine önceki gece misafirhanede olanlarla ilgili sorular sordular. Böyle bir günde tatsız sorularla Shane'i bunalttıkları için özür dileyerek hemen ayrıldılar.

Daha sonra genç adam mahalleden bazı dükkân sa-

hipleriyle konuşarak şantaj halkası hakkında bilgi edinmeye çalıştı. Ancak bir saat sonra hâlâ hiçbir şey öğrenememişti. Kim ise, törenle ilgili düzenlemelerde Leonard'a yardımcı olmaktaydı. Shane kütüphaneden ayrıldıklarından beri onun kendisine hiçbir şey söylememiş olduğunu fark etti. Oysa şu anda Kim'in yumuşak tenine dokunmak için inanılmaz bir istek duyuyordu, öyle ki, içinde duyduğu boşluğu ancak onun doldurabileceğini hissetti. Her zaman olduğu gibi duygularını kontrol altına alarak bakışlarını Kim'in bulunduğu yönden uzaklaştırdı.

Bu sefer de Evangeline Paris'le göz göze geldi. Kadının giyiminin ve makyajının her zamankinden daha sade olduğunu fark etti.

"Kartlar bana Louise'in dükkanındaki eşyaları hemen düzenlemek istediğini söylüyor."

Shane bu söz üzerine, gerçekten dükkânda bir ipucu elde edebileceğini düşünerek Evangeline'e iki saat sonra buluşmak için söz verdi.

Genç adam etrafına bakınmaya devam etti, kalabalık gittikçe azalıyordu. Tam önünde durmakta olan uzun boylu kadını fark etti.

"Mrs. VWhitley?" diye sordu Kim, birden Shane'in ve uzun boylu kadının yanında belirerek. Genç adam bu beklenmedik karşılaşmadan şaşırıp benziyordu. Kim'in yüzüne baktı.

"Biz Mrs. Whitley ile yengenin dükkânında karşılaşmıştık." Kim güldü ve kadına elini uzattı. "Törene katıldığınız için teşekkürler. Ayrılmadan önce size birkaç soru sorabilir miyiz?"

"Polise bildiğim her şeyi anlattım!" dedi Mrs. VWhitley. Sinirli bir şekilde etrafa bakmıyordu. "Size söyleyebileceğim başka bir şey yok!"

"Mrs. VWhitley lütfen korkmayın," dedi Shane ses tonunun kadına güven vermesini istiyordu. "Size yardım edebiliriz."

"Yengenize yardımcı olamadınız ama!" diye fısıldadı

kadın. Yüzünde renk kalmamıştı. "Mezhebin neler yapabileceğini biliyorsunuz. Lütfen beni yalnız bırakın!"

Shane engel olmasaydı Kim merdivenlerden hızla inmekte olan Mrs. Whitley'i takip edecekti.

"Hayır bırak onu. Çok korkmuş. Bize daha fazla bir şey anlatmayacaktır."

"Demek ki, yengen haklıymış. Bu insanları tehdit ediyorlar!"

"Evet," dedi Shane. "Kendilerini üzücü olaylardan korumak için para ödüyorlar. Senin odandaki ölü horoz gibi olaylarla karşılaşmak istemiyorlar."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Kim.

"Yengem Louise'in dükkânına gideceğiz. Orada gözden kaçırdığımız bir şeyler olabilir."

Birkaç saat sonra dükkâna varmışlardı. Evangeline Paris onları bahçede bekliyordu. Dükkâna girdiklerinde içerisi boğucu ve karanlıktı. Kim, Madame Loulou'yla geçen o öğleden sonrayı aklına getirmemeye çalışıyordu.

Evangeline birdenbire Shane ve Kim'i bir kenara itti. Dükkânı kucaklamak istercesine kollarını iki yana açtı. "Louise, ben buradayım, ma chere." Yüzünü kendisine şaşkınlıkla bakmakta olan diğer ikisine çevirdi. "Ruhu burada. Hissediyorum."

Shane sinirli bir tavırla güldü.

"O çok memnun. Sen de öyle olmalısın, Shane," dedi Evangeline.

Shane köşede duran elektrik düğmesini el yordamıyla aradı ve ışığı yaktı. Etrafa göz gezdirdikten sonra, "Her şey yerli yerinde gözüküyor," dedi. "Teğmen eşyalarını gözden geçirmemi istedi."

"Bu benim işim," diyerek ısrar etti Evangeline. "Sanırım yengenin eşyalarını senden iyi tanıyorum."

Kim, genç adamın bu sözler üzerine rahatladığını hissetti. Shane'in, yengesinin çekmecelerini karıştırırken üzüntü duyacağını biliyordu. Aslında buraya ipucu aramaya gelmişlerdi. Kendisi de Louise'in yaptığı ve her-

kesin garip bir şekilde ilgi gösterdiği kara büyülü bebeği bulmak istiyordu.

"Shane bu kutu kapalı," dedi Kim. "Yengenin boyundaki altın zincirin ucunda anahtarı görmüştüm." Geçen olayları hatırlamak sesinin titremesine yol açmıştı. 'Anahtar... anahtar da eşyalarının arasında mıydı?'"

"Hayır, mücevherlerinin arasında olmalı," diye mırıldandı Shane. "Burada hiçbir şey yok. Kahretsin!" Louise'in makbuzlarını karıştırdı. "Louise'in senin için yaptığı bebek o kutuda mı?" Odayı sinirle arşınlamaya başlamıştı.

"Bilemiyorum. Burada o kadar çok oyuncak bebek var ki." Shane cebinden bir çakı çıkartıp kutuyu açmak için hamle yaptığında Kim geriledi.

"Yapma. Belki anahtar öbür odadadır. Şimdi bakıp gelirim."

Kim, yavaşça mor renkli boncukları araladı. "Elinizde ne var?" diye sordu Evangeline'e.

Kadın yerde oturmuş bir fotoğrafa bakıyordu. Etrafında yerde durmakta olan bir sandıktan çıkartılmış danteller, antika bir yelpaze, boncuklar, mektuplar ve bir de fotoğraf albümü vardı.

"Bilmiyorum. Albümün içinden düştü. Bir kara büyü töreninin fotoğrafına benziyor."

Genç kadın elini uzattı. "Bakabilir miyim?"

Fotoğraf polaroid makinayla çekilmişti ve oldukça bulanıktı. Ancak Kara Büyücüler Müzesini gezmiş olan herkes bunun bir Dumballah ayinine ait olduğunu anlardı. Fotoğraftaki kadının başında bir yılan vardı. Başını arkaya doğru atmış olmasına rağmen Kim onun Maria Laveau'yla olan benzerliğini fark etti.

"Shane!" Kim'in sesindeki telaşı sezen genç adam bir saniye içinde onun yanına vardı. Kim hiçbir şey söylemeden fotoğrafı uzattı. Tanıdık bir yüz görmek Shane'in ifadesini sertleştirmişti.

Bu sırada ön kapının hızla kapandığı duyuldu.

"Neler oluyor burada?" Memur Carter tıgırdayan boncukların arasından belirivermişti." Oh, siz misiniz, Mr. Alexander. Bu dükkânı mühürlediklerini sanıyordum. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Burada işim bitti." Evangeline ayağa kalktı. "Senin için yengenin eşyalarının bir listesini yapacağım. Bana ihtiyacınız olursa dükkânımdayım."

Evangeline yanından geçerken Carter ona yol verdi. "Tekrar özür dilerim, Mr. Alexander. Şimdi gidiyorum."

"Bekleyin bir saniye. Herhalde DeSable'a dükkândan hiçbir şeyin çalınmadığını söylemek istersiniz. Ayrıca burada cinayetle ilgili bir şey var." Carter'a fotoğrafı uzattı genç adam. "Bu size tanıdık geliyor mu?"

Carter gözlüklerini kaldırarak fotoğrafa baktı. "Bu nedir?"

"Bu bir Dumballah ayini ve kadın garip bir şekilde Maria Laveau'ya benziyor."

"Kara büyüyle ilgili çok fazla bir şey bilmiyorum, Mr. Alexander," diyerek kayıtsız bir şekilde fikrini belirtti Carter. "Fakat bu fotoğrafı kesinlikle Teğmen DeSable'a göstereceğim."

"Hayır." Shane fotoğrafı Memur Carter'ın elinden aldı. "Bu bende kalacak."

Memur Carter bir kaşını havaya kaldırarak omzunu silktilti. "Siz bilirsiniz. Sizinle haberleşmeyi sürdürüceğiz. İyi günler."

Jeanne Carter, Kim'i görmezden gelmişti. Kim'in Carter'ı pek sevmemesinin nedeni bu olabilir miydi?

Hayır, daha başka bir şey vardı. Kadının davranışlarının hoşuna gitmemesinin kendisinin de tam olarak kavrayamadığı bir nedeni vardı.

"Haydi, Kim. Bu çekmecelerin hepsine göz atmalıyız."

"Tam olarak neyi arıyoruz?"

"Her şeyden önce o bebeği!" diyerek kızgınlıkla söyledi Shane. Cam dolaplardan birinin kapağını hızla

kapattı. "Ve bize yardımcı olabilecek her şeyi!"

Sessizce etrafı araştırdılar. Yarım saat sonra Kim bir masanın altında, etrafına bir şeyler tıkıştırılarak gizlenmiş olan bir sandık buldu. Belçika dantelinden yapılmış krem rengi bir örtü serilmişti üzerine. Genç kadın sandığın içinde bir defter buldu. Bir günlüktü bu.

Yere kayarcasına oturarak günlüğü kucağına koydu ve açtı. Bir an kendisini Louise'in kişisel duygularına ve hayatına izinsiz girmiş gibi hissederek duraladı. Fakat şu anda bir ipucuna gereksinimleri vardı.

Kim dikkatle sayfaları çevirdi. "Shane, bir şey buldum!"

Shane yanına gelip diz çöktüğünde kafasını çevirmeden okumaya başladı. "Shane, şu satırları dinle... 'Eski kötülüklerin yeniden ortaya çıktığını görüyorum. İnsanlar korkuyorlar. Tüm gücümle savaşıacağım.'... Bu, iki ay önce yazılmış, Shane!"

Kim, sadece sayfa başlarında yazılanları okuyarak defteri hızla gözden geçirdi. "İşte, bu da biraz önce okuduğum bölümün devamı olmalı. 'Maria Laveau' nun başka bir çocuğu daha vardı. Belki o çocuğun soyu bu karanlık toplantıların yeniden ortaya çıkmasına neden olmuştur. Bana karşı beslenen kötü niyetin farkındayım ve onunla baş edebileceğimi sanıyorum, ama bu duruma daha ne kadar tahammül edebilirim bilmiyorum. Bugün Leonard geldi. Belle Reve'in arkasında düzenlenen ayinleri durdurmamı istiyor. Bir de sevgili Shane'im geldi. Onu korumalıyım. Karanlık, ruhunu yeterince korkuttu..."

Kim şok olmuştu, Shane'in yüzüne baktı. Genç adamın bakışları ifadesizdi.

"Bundan başka önemli bir şey yazılmış mı?" diye sordu Shane.

"Evet. 'Müşterilerim azaldı. Evangeline de bu durumu fark ettiğini söylüyor. Mahallede gezinen bir bela var. Ne olduğundan emin değilim, ama hissedebiliyorum. Claude'un davetiyesi geldi. Onu ne kadar çok

seviyorum! Geçmişin değerini iyi biliyor. İlk önce düşündüklerimi komiteyle konuşabilirim. O grup çok kuvvetli ve etkili, bana tahmin edemeyeceğim kadar önemli bir yardım yapabilirler.'

Kim arada boş kalmış sayfaları hızla çevirdi. "Ah, işte yine bu konuda bir şeyler yazmış. 'Bu bölgenin arşivini araştırdım. Belli ki, birisi ihtiyacım olan kayıtları ortadan kaldırmış. Kötülük her geçen gün güç kazanıyor. Claude'un davetine GİTMELİYİM! Komitedekiler sakladıkları kişisel sırları olmasına rağmen, iyi insanlar. Belki gittikçe büyüyen tehlikenin nedenini ortaya çıkartabilirim.'"

Kim başını kaldırıp Shane'in taş gibi duran suratına baktı. "Bir sayfa daha var," dedi Kim.

"Lütfen oku."

Kim derin bir soluk alarak defterin sayfasını iyice açtı. "Bu kısma, buraya ilk geldiğim öğleden sonranın tarihi yazılmış. 'Shane bugün geldi ve ona bildiklerimden bazılarını anlattım. Onun için endişeleniyorum. Karanlığın bir parçası olmamasına rağmen, her zaman bu konuyla ilgilendi. Kendini kaybetmesinden korkuyorum. Bugün dükkâna çok tatlı bir kız geldi. Bana masumiyetin hâlâ var olduğunu hatırlattı. Onunla aramda bir yakınlık hissettim, anlayışlı birisine benziyor. Shane'imın böyle iyi huylu birisinin cazibesine kapılmasını isterim. Kızın bebeğini yaparken çok özen gösterdim ve sonunda yaptığım bebeği ben de beğendim.' Burada bitiyor," dedi Kim yavaşça.

Aşk iksiriyle ilgili şiiri okuyunca kelimeler odanın içinde adeta yankılandı ve avucunun içindeki kesiğin duyduğu korkuyla sızladığını hissetti. Madame Loulou'nun yazdıklarının kendisini ne kadar etkilediğini anlamaması için Shane'in yüzüne bakamadı. Ona duyduğu hayranlığın çoğalmasını engellemek istiyordu.

Kim günlüğü gizlendiği yere geri koyarken, Shane yavaşça ayağa kalktı.

Yengesinin masasının yanma gitti ve üzerinde duran

Claude'un cuma günü yapacağı ve tarihi koruma amaçlı toplantısının bej renkli davetiyesini incelemeye başladı.

Genç adam epey sonra konuştu. "Louise, Claude'un davet gününü takviminde bile kırmızıyla işaretlemiş. Baksana."

"Bu yazılanlar ne anlama geliyor?" Kim avcunun içinde hissettiği gittikçe hızlanan sızıyı unutmaya çalışıyordu. Sesinde korku vardı.

Shane yüzünü ona doğru çevirdi. "Bu yazılanlar Claude'un davetine Louise'in katilini bulmak için gideceğimizi söylemek istiyor."

que

Bölüm Altı

Kim, Belle Reve'in mis gibi kokan bahçesinde oturduğunda güzel ve hoş bir görünümü olduğunu düşünmüştü. Fakat Claude LaCroix'm büyük çiftlik evinin görkemi Belle Reve'in güzelliğini unutturacak nitelikteydi.

Pointe'e uzun bir araba yolculuğunun ardından vardılar. Girişte, evin ihtişamını daha da arttıran kaideler üzerinde Carrara mermerinden yapılmış Yunan ve Roma tanrı heykelleri vardı.

Gördüklerine inanamayan Kim, genç adamın gülecek kendisini izlemekte olduğunu fark etti. "Evi görünce daha da hayran kalacaksın," dedi Shane.

Point muazzam hacmiyle karşılarında belirdi. Zarif bir tapınağa benzeyen binada incelik ve büyüklük mükümmel bir şekilde ayarlanmıştı.

Shane arabadan inerken Kim'in kapısını açtığında bakışları karşılaştı. Genç kadın Shane'in gözlerinde ıgneleyici bir alay sezinledi. Genç adam sanki buraya Louise'in katilini aramaya gelmemişler gibi oldukça rahat görünüyordu.

"Kendimi bir film setine gelmiş gibi hissediyorum." Kim heyecanlı bir tonda güldü.

"Bu gösteriş burada bitmiyor. Kendini daha ihtişamlı şeyler görmeye hazırla."

Dört görkemli sütunun aşağısındaki yüksek basamaklı mermer merdivenlerden çıkarak ön kapıya geldiler.

Kim, kapı tokmağının, kilit ve menteşelerin gümüşten yapılmış olduğunu gördüğünde şaşkınlığını gizleyemedi.

Bir uşak Shane'in arabasını park etmek üzere teslim aldı, diğer bir uşak da onlara yol göstererek olağanüstü bir salona götürdü. Korint tarzı, güzel sütunlar kemerli tavanı destekliyordu. Kim, siyah mermerden ya-

pılmış cilalı holden geçerek diğer bir çift oymalı kapının önüne doğru ilerlerken Shane'in soğuk ifadeli profiline baktı.

"Miss Kimberly Campbell ve Mr. Shane Alexander." Uşak ciddi bir şekilde onlar içeri girmeden adlarını anons etti.

Shane, Kim'i kaldığı odadan almaya gittiğinde üzerinde beyaz bir smokin vardı, genç kadın da beraberinde getirdiği tek abiye kıyafet olan zümrüt yeşili elbiseyi giymekle isabetli davranmış olduğunu düşündü.

Claude da, Shane gibi beyazlar giymişti ve gece kıyafetini elmas bir iğneyle tamamlamıştı. Yaşlı adam Kim'i görünce ileri atıldı ve nazikçe elini dudaklarına götürdü. "Sevgili Miss Campbell, bu gece harika görünüyorsunuz." Kim'i odanın ortasında ayakta duran kibar görünüşlü bir çiftin yanına götürdü.

"Sizi Sayın Philippe duNumours ile tanıştırayım. Kendisi senatörlerimizdendir ve eşi, Elise," dedi Claude.

Kim kalbi hızla çarparak Mr. Philippe'e doğru elini uzattı. Bu gece tanışacağı herkes bir şüpheli, ya da onlara ipucu verebilecek önemli birisi olabilirdi. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Kim sesinin normal çıkmasına çalışarak.

Kim, Shane'in partiye katılmaktaki amacını bilmesine rağmen, bu çiftle aralarında nazik bir arkadaşlığın olduğunu hissetti. Yaşlı çift genç adamı samimi bir şekilde selamlamıştı.

"Phil, Elly, bu gece burada olacağımızı bilmiyordum," dedi Shane doğal ve rahat bir tonla. "Sizi görmek ne güzel!" Daha sonra Belle Reve'le ilgili hararetli bir konuşmaya daldılar.

Claude ise, Kim'i şöminenin karşısında duran büyük bir koltuğun yanına çekti. "Louise'in en eski arkadaşlarından biri olan Madame LaForge'la tanışmalısın."

Kaçınılmaz olan bu tanıştırmaya Kim boyun eğdi ve yüzüne bir gülümseme kondurdu. Burada olması

nın nedeni de, mümkün olduğunca çok insanla tanışıp onlardan bilgi edinmekti.

Goblen örtülü yüksek koltuğun üzerinde Kim'in şimdiye kadar gördüğü en ufak tefek kadın oturuyordu. Ak saçlarını arkaya doğru taramıştı ve bir eliyle abanozdan yapılmış bastonuna dayanıyordu. Gri renkli gözleriyle Kim'i süzen kadın, "Kim bu genç bayan?" diye sordu.

"Madame!" Claude çok resmi bir sesle konuşuyordu. "Size Illinois'den gelen Miss Kimberly Campbell'i tanıştırayım. Bu hanım..." Çarpıcı bir şekilde duraksadı. "Madame Virginie LaForge, tarihsel cemiyetimizin en büyük destekçilerinden."

"Louise ölürken yanında bulunan genç hanım olmanız. Claude sizi herkese takdim ettikten sonra..." Madame LaForge cümleinin burasında bir kaşını anlamalı bir şekilde havaya kaldırdı, "...benim yanıma gelin. Sizinle konuşmak isterim."

Kim utangaç bir edayla gülümsedi, kendisinden izin isteyince yaşlı kadın bir kraliçe zerafetiyle başını eğerek Kim'i selamladı.

Şimdiye kadar tanıştığı herkes oldukça normal ve dost canlısı görünüyorlardı. Belki de, Shane ve Kim, Louise'in güncesinde okuduklarına ve Claude'un davet gününün kırmızıyla işaretlenmiş olmasına gereğinden fazla önem vermişlerdi.

Ya da tanıştığı insanlardan biri çok iyi rol yapıyor ve yalancı görünüşünün altında bir katil ruhu taşıyor olabilirdi. Bunun düşüncesi bile sırtından aşağı soğuk terlerin dökülmesine yol açtı.

Claude, Kim'in bu duygular içinde olduğunu hissetmemiş olacak ki, onu odanın daha uzak bir köşesine, diğer bir şöminenin önüne götürdü. Bu şömine yakılmamıştı ve önündekiler koyu bir sohbete dalmışlardı. Claude, Kim'le kendisinin varlığını belirtmek için imalı bir şekilde öksürdü.

"Hımm. Yargıç Rudolph ve eşi Mrs. Rudolph, Mrs.

Stuart. Size toplantımızda Shane Alexander'a eşlik eden Miss Campbell'i tanıştırayım."

Yargıç Rudolph, Kim'in elini dostça sıktı. Genç kadın bu insanları daha önceden tanıdığı için gerginliği biraz olsun azaldı. "Biz Miss Campbell'le daha önce tanışmıştık zaten. Sizi gördüğümüze sevindik, öyle değil mi Marlana?"

Marlena Rudolph geçen defa yaptığı gibi itinayla boyanmış ince dudaklarıyla soğuk bir şekilde gülümserken, Mrs. Stuart onu candan bir şekilde selamladı.

"Miss Campbell aramıza hoşgeldiniz. Umarım Louisiana'yı restore etmekle ilgili konuşmalarımızla sizi sıkmayız."

Odada yankılanan neşeli kahkahalar arasında Shane yanlarında belirdi ve Claude yine Kim'i konuştukları grubun yanından ayırdı. Genç kadın hiç itiraz etmeden onu izledi. Hem yaşlı adamdan Louise'le ilgili bilgi edinmeyi, hem de onu tanımayı umuyordu. Claude'la ilgili bir yorumda Shane'den daha objektif olabiliyordu.

"Mr. Ralph Stuart'ı beklerken size evi gezdirmekten şeref duyacağım, Kimberly. Diğerleri daha önce burada bulundular ve birbirlerini tanıyorlar, onun için onları yalnız bırakmamızdan rahatsız olmazlar herhalde."

Kim, Claude'un evini gezdirmesinin kendisi için büyük bir şeref olması gerektiğini anlamamıştı. Bu tur sırasında evsahibine sorular sorarak bir şeyler öğrenme şansına sahip olabileceğini de düşündü. Geniş, siyah mermer holden geçerlerken Claude, Kim'e kolunu uzattı. "İlk önce şunu belirtmek isterim ki, bir zamanlar Pointe, Mississippi Vadisi'nin en mükemmel evlerinden biriydi. Pointe'i restore ederek eski ihtişamlı görünümlüsüne kavuşturmak benim en büyük amacım."

Claude'un duyduğu hırs ses tonundan da belli oluyordu. Kim, adamın yüzüne baktığında onun kıpkırmızı kesilmiş olduğunu gördü. Drama öğrencilerine, insanların hırslarını anlamak için onları yöneten itici gü-

cün ne olduğunu bilmeleri gerektiğini öğretmişti. Po-
inte'in restore edilmesi de Claude'un en büyük hırsı ol-
malı diye düşündü.

Kim onları takip ederek odaların ışıklarını açıp ka-
patan uşakların sayısından şaşkına dönmüştü. Bir uşak
kütüphanenin selvi ağacından yapılmış kapısını açtı.
Beyaz mermer şömine hafif hafif yanıyordu. Kitaplı-
ğın camlı kapaklarından yansıyan ışık, tavandan yere
kadar çizgiler halinde ortalığa yayılıyordu.

"Bu maundan yapılmış kitaplık özel olarak bu oda
için Fransa'da imal edilmiş." Claude, Kim'e ender bu-
lunan kitapları eliyle işaret etti. Genç kadın sadece bu
odada paha biçilmez bir servet yattığını düşündü.

"Bunlar inanılmaz güzellikte," diyerek heyecanını
gizleyemedi Kim. "Böyle kitaplara ancak müzelerde
rastlanabilir."

"Birçoğu da müzelerdeydi zaten. Ancak onları sat-
tın alarak buraya getirtebildiğim için çok mutluyum."

Bunları söylerken Claude'un ses tonunda kendini be-
ğenmiş bir ifade seziliyordu. Kim, Shane'e bu adamın
gelir kaynağını sormayı unutmaması gerektiğini düşün-
dü. Bu kadar çok para kara büyü ayinlerinden elde edi-
liyor olabilir miydi? Muhakkak ki, bu yaşam seviyesi-
ni elde etmek için çok para harcamak gerekiyordu.

Kitaplıktan çıktıktan sonra oturma odasını gezdiler.
Burada XVI. Louise stili mobilyalar ve gül ağacından
yapılmış bir piyano vardı. Ardından İngiliz stili oyma-
lı bir masayla daha da gösterişli duran yemek odasını
gezdiler.

Bir kat daha yukarı çıkarlarken Kim yorulmuştu.
Claude servetiyle gösteriş yaparken, Kim de onun ya-
şam tarzını inceleme fırsatı bulmuştu. Neyse ki, Clau-
de genç kadının sorularının kendisine olan özel ilgisin-
den kaynaklandığını düşünüyordu. Yaşlı kurt Kim'e
açık kur yapıyordu.

Yatak odasının kapısına geldiklerinde Claude par-
mak uçlarıyla Kim'in çıplak koluna dokununca. Kim

yeni bir taktik uygulaması gerektiğini anladı.

"Shane'i ne kadar zamandır tanıyorsunuz?" Kim hızla Claude'un kolundan çıkarak hole doğru bir adım geriledi.

Yaşlı adam her zamanki canayakın tavrıyla gülümsemi ve uşaklardan birine diğer odanın kapısını açmasını işaret etti. Kapı bir oturma odasına açılıyordu.

"Shane'i çocukluğundan beri tanırım. Jerome ve Louise'le olan dostluğumuz yıllarca devam etti."

Genç kadın hazır Claude, Louise'den söz etmişken bir soru daha sordu. "Neden Louise, Belle Reve kadar güzel bir evi terk etti?"

"Louise eşsiz bir kadındı. Özgür ruhlu da diyebilirsin. Jerome ise geleneklerine fazla bağlıydı. Sonunda değişik hayat görüşleri ö kadar zıt olmaya başladı ki, beraber yaşamaları olanaksız hale geldi."

Madame Loulou'nun durumunu öğrenen Kim, kadın için üzülererek durakladı. "Her ikisi için de ne kadar üzücü," diye fısıldadı.

"Hayatım üzülme," dedi Claude yavaşça, Kim'in elini tekrar kolunun üzerine koydu. "Onların özel bir ilişkisi vardı. Ayrı hayat tarzlarından hoşlanmalarına rağmen birbirlerine çok bağlıydılar."

"Louise'in kara büyüyle olan ilgisine Jerome ne tepki gösteriyordu?" Bu soru üzerine Claude'un dudakları daha da incelmış gibi geldi Kim'e ama loş ışık bu konuda kesin bir karara varmasını engelliyordu.

Claude omuzunu silkti. "New Orleans'ta büyümüşsen kara büyü tuhaf görünmez, hayatım." Yine eliyle yavaşça Kim'in koluna dokundu; genç kadın bu hareketi gittikçe sinir bozucu bulmaya başlamıştı. "Haydi gel, sana evin hanımının yatak odasını göstereyim. Bu, neşeni yerine getirir."

Birkaç saniye sonra Kim şimdiye kadar görmüş olduğu en muhteşem odayı incelemeye başladı. Beyaz renklere bürünmüş odanın altın sarısı renginde perdeleri vardı ve yatak muhteşemdi. "Teninin rengiyle bu

odada harika görünürdün hayatım," diyen Claude genç kadının elinin dudaklarına götürdü.

Kim'in kesinlikle konuyu değiştirmesi gerekiyordu. Claude'dan uzaklaşarak dolabın üzerindeki porselen heykellere bakıyormuş gibi davrandı. "Bu evin kaç odası var?" diye sordu onun dikkatim başka yöne çekmek için.

"Yetmiş beş."

"Yetmiş beş mi?" Kim donakalmıştı.

"Evet, ama birçoğu hâlâ restore edilmemiş olan bölümde." Claude kendini beğenmiş bir tavırla güldü. "Kısa bir zaman içinde o bölümün restorasyonunu da tamamlamayı düşünüyorum."

Bir uşak yanlarına geldi ve Claude'un kulağına yavaşça, "Mr. Stuart geldi, efendim," dedi.

"Nihayet. Evet, Kim. Umarım sen de benim kadar bu turdan hoşlanmışsındır."

Kim yaşlı adamın hayranlık göstermesini beklediğini biliyordu. "Harika bir evin var, Claude. Beni gezdirdiğin için teşekkürler." Claude'un nazık görünüşünün altında gizli bir yönü saklıydı. Kim onun bu ev konusunda çok titiz olduğunu ve her ayrıntının üzerinde uzun uzun durduğunu düşündü. Bu, onu kara büyü şantaj halkasına bağlıyor olabilir miydi?

Birkaç cinfiz içtikten sonra gruptaki resmiyet kaybolmuş, toplantı, eski dostların bir araya geldiği bir partiye dönüşmüştü. Kim odaya girdiğinde Philippe hükümet meclisinde restorasyon faturasını hazırlamanın zorunluluğunu anlatıyordu.

Shane, Kim'i bekliyordu. Kapının yanında durmuştu ve dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Kim'e bundan sonra göreceklere şaşırmamasını söylemişti, ama bu çağda bile böyle gösterişli bir servetin var olabileceğini nasıl hayal edebilirdi? Claude bu evin masraflarını karşılamak için çok para kazanıyor olmalı diye düşündü.

"İşte hepimiz bir araya toplandık," diyerek araya

girdi Claude. "Miss Kimberly Campbell, Mr. Ralph Stuart tarihi koruma konusunda bölgemizin temsilcisidir." Claude, Kim'le Mr. Stuart'm birbirlerini selamlamaları için bir an bekledi. "Bu akşam size ilginç bir ikramım olacak." Ciddi ifadesi her zamanki gülümsemesiyle kayboldu. "Personelimize size savaştan önce General Pierre G.T.'ye sunulan mönüyü hazırlamaları için emir verdim."

"İç savaş." Shane genç kadının kulağına fesatça fısıldadı. Sıcak nefesi Kim'in kulağını yaladı.

Kim çok doğal bir davranış olacağını hissederek hiç düşünmeden Shane'in siyah gözlerinin içine bakarak gülümsedi ve hafifçe ona yaslandı.

Fakat Yargıç Rudolph beklenmedik bir şekilde ikisinin arasına girdi. "Sana yemek salonuna kadar eşlik edeyim, Kimberly."

Shane yalnızca bir kaşını havaya kaldırarak Marle-na'ya doğru döndü. Kim'in Yargıç Rudolph'un kolu-na girmekten başka çaresi kalmamıştı.

Masada Shane'in sağ tarafına oturunca kendini garip bir şekilde rahatlamış hissetti ve masanın altından bir an bacakları birbirine dokununca içi titredi. Kim hemen toparlandı ve bu duyguları bir kenara bırakıp yemek ve misafirlerle ilgilenmesi gerektiğini düşündü.

Yemek boyunca Kim'in daha önce hiç tatmadığı yemekler sunuldu. Topluluk Louise'i anarak şerefine kadeh kaldırdılar. Yargıç Rudolph onun şerefine bir toplantı yapmayı önerdiğinde teklif topluluk tarafından memnuniyetle kabul edildi.

Kim bu fikrin ortaya atılmasından sonra Shane'in gösterdiği tepkiyi dikkatle izledi. Cenazedekinin aksine, genç adam oldukça metin görünüyordu ve gözlerinde tatlı bir bakış vardı. Belli ki, bu odadakilerden hiçbirinin katil olabileceğini düşünmüyordu. Kim, onun haklı olmasını umdu.

Tanıştıklarından beri genç adamın hiç bu kadar gevşediğini görmemişti. Çorbalarını içerlerken Kim'e o ka-

dar sıcak bir bakış fırlattı ki, Kim'in kalbi hoş bir duyguyla hızlı hızlı çarpmaya başladı. Shane'le tanışalı sadece bir hafta olmasına rağmen, sanki onu yıllardır tanıyormuş gibiydi.

"Bu yemek sonsuza kadar sürecek," diyerek ona takıldı Shane.

Yemekten sonra davetliler kahvelerini içmek üzere bahçeye çıktılar. Bahçede otururlarken bir garson içi buz dolu uzun bardaklara yeşil bir sıvı boşalttı. Her bir bardağın üzerine delikli bir kaşıkla bir küp şeker koydu. Ralph, "Yargıç başka tarafa bakıyordur umarım," diyerek şaka yaptı.

Kim garsonun küp şekerin üstünden bardağa su boşalttığını gördü. Suyu karışan sıvı bulandı.

"Madame LaForge?" Claude gümüş tepsideki bardaklardan birini ikram etti.

"Hayır, teşekkürler. Ben kahve içeceğim."

Kim öne doğru eğildi, havada bir elektriklenme olduğunu fark etmişti. Acaba bu konuşmalar kusursuz görünüşlerindeki ilk çatlak olabilir miydi?

Yanında oturmakta olan Shane ona doğru döndü. "Sakın içme," dedi emredici bir tonla. "Bu esassız bir içki. Alışkanlık yaptığı için 1912'den beri yasak. Claude'un ne yapmak istediğini anlamıyorum."

"Herhalde bahsettiği generalin münüsünde bu ikram ettiği madde de varmış." Kim, Claude'un böyle bir detay üzerinde durmasına şaşırmadı. Adamın her şeyin eski haline tamamen uygun olması gibi ilginç bir düşüncesi vardı.

"Shane, yengen Claude'dan şüphelenmiş olabilir mi?" diye fısıldadı genç adama doğru eğilerek.

Shane başını onun bulunduğu yere çevirerek alaycı bir bakış fırlattı. Her ikisinin birbirlerine bu kadar yakın durduklarını gören birisi onları aşık zannedebilirdi.

"Claude ve dayım birlikte satranç oynarlardı. Çok yakın arkadaşlardı," dedi Shane.

Bu söz üzerine Kim sandalyesinde doğruldu. Genç kadının gördüğü kadarıyla biraz önce servis edilen özel likörden sadece Marlena Rudolph ve Claude içmişti. Madame LaForge bu içkiden rahatsız olan tek kişi olmuştu. Rahatsızlığını sesli bir şekilde belirtmemesine rağmen, hoşnutsuzlukla dudak bükmişti.

Bu sırada Philippe'le Shane on beş dakika kadar bir fatura hakkında konuştular. Kim, bu konularla ilgilenmediği için bahçedeki çeşmenin yanına oturdu ve elini suya daldırarak suyun içinde yüzen kırmızı balıkları seyretti.

Shane konuşmasını tamamlayınca Kim'in vanına geldi ve yavaşça sordu. "Claude'un evi hakkında ne düşünüyorsun bakalım?"

Bahçede asılı duran fenerin ışığında genç adamın dalgıç saçları parlıyordu. Kim ellerini onların arasına daldırmak için dayanılmaz bir istek duydu. "Bu inanılmaz güzellikte bir ev. Yüzyıl önceki gibi yaşamaya çalışmak akıl almaz bir girişim. Ve bu yaşam tarzı kara büyüden oldukça uzakta."

"Her söylediğinde haklısın," dedi Shane.

Kim onun yüzüne bakarak ne düşündüğünü anlamaya çalıştı. "Yengenin ölümüyle bu insanlar arasında bir bağlantı kuramıyorsun, değil mi? Shane, bu evde Claude'un geçmişi yaşatmak konusundaki sabit düşüncesinde yanlış bir şeyler var."

"Zaman bir rüyadır, eski şairlerden biri böyle demiş. Pointe'te bu fazlasıyla doğrulanıyor."

Kim konuşmadan önce yutkundu, boğazına bir şey düğümlenmişti. "Çok hoş doğrusu," diye mırıldandı. "Şairane bir zekâ, ama ben buna katılmıyorum."

"Niçin?" diye sordu Shane bir kaşını havaya kaldırarak.

"Bu insanlar hakkında senden daha objektif olabilirim. Yengenin güncesinde yazılı olanlar oldukça açıktı. Şu anda toplantıda bulunanlardan birisinin kara büyüyle, ya da şantaj olaylarıyla ilgisi var. İçgüdülerim

bana bu kişinin Claude olduğunu söylüyor. Ancak bunu nasıl kanıtlayabileceğim konusunda en ufak bir fikrim yok."

Shane ayağa kalktı. "Gel. Şehre geri dönmenin zamanı geldi. Burada rahat konuşamayız."

Diğer misafirlere veda ederlerken grupta bir hareket oldu. Birkaç misafir de, onları geçirmek için mermer basamakların başına kadar geldiler.

Shane arabaya bindiklerinde onları nehrin karşı tarafına ulaştıracak son feribotu da kaçırdıklarını, onun için arka yollardaki bir köprüden geçeceklerini söylediğinde Kim yalnızca içini çekmekle yetindi. Arabanın camından baktığında gördüğü zifiri karanlıktan bile korkmuyordu. Kendini burada, Shane ile birlikteyken güven içinde hissediyordu.

Ancak Kim, Shane'in gittikçe artan öfkesini hissedebiliyordu. "Bana kızgınsın, değil mi?" diye sordu onun profiline bakarken.

Shane'in çenesinde bir kas seğiriyordu. "Bu insanları ben tanıyorum. Ama sen tanıyorsun," dedi soğuk bir tavırla.

"O zaman neden bu gece Pointe'e gittik?" Kim, genç adamın alaycı ses tonundan sıkılmıştı.

"Pointe'e gittik çünkü ne polis, ne de biz bu tanrının cezası soruşturmada hiçbir ilerleme kaydedemedik! Her ipucu araştırılmalı. Kim, ama..."

Arabanın motoru o anda cızırtılı bir ses çıkartarak durdu. Kim korkuyla koltuğunun üzerinde doğruldu.

"Kahrolası!" Shane yokuştan aşağı kaymakta olan arabayı kenara doğru çekmeye çalışırken homurdandı. "Kim, bana torpido gözündeki el fenerini ver."

Kim hemen Shane'in dediği yere baktı ve boş olduğunu gördü. "Burada fener yok."

"Ne demek orada yok?" Kim'in üzerinden eğilerek el yordamıyla küçük bölmeyi karıştırdı. "Orada her zaman bir el feneri bulunur. Ben arabanın bagajına bir göz atarken sen de burada bekle."

Shane kapıyı hızla çarptı ve Kim kapıyı kilitlemek konusunda içinden gelen dürtülere dayanmaya çalıştı. Arkasına döndü ve genç adamın bagaj kapağını açtığını ve yine aynı çabuklukla kapattığını gördü. Shane kaportayı açıp farları yakmasını eliyle işaret etti. Genç kadın arabadan çıkmak için cesaretini topladı.

Neyse ki dolunay ortalığı biraz olsun aydınlatıyordu ve gökyüzünde bulut yoktu. Ayakları otların içine gömüldü. Shane kendisine kızgın bile olsa, arabada tek başına oturmaktansa, onunla birlikte olmayı tercih ederdi.

Yolun karşısında bir bent Mississippi Nehri'ni tutuyordu. Yolun bu tarafında cansız gibi görünen gri gövdeli ağaçlar ve otlar nehrin bataklık koluyla birleşiyordu. Genç kadının korkusunun gittikçe artmakta olduğunu hissetti Shane.

"Shane, arıza nedir?"

"Bilmiyorum... Kahretsin! Geriye çekil Kim, ışığı engelliyorsun."

Genç kadın bir adım uzaklaşarak karanlığa baktı. Yoldan hiç araba geçmiyordu, kimseden yardım istemezlerdi. Dolunay manzaranın karşı tarafında ürkütücü gölgeler yaratmıştı. Birdenbire ayışığının parıltısında, bentin üzerinde bir şey gördü. Kaşlarını çatarak baktı ve orada ne olabileceğini düşündü. Belki de bir yol işaretidir diye aklından geçirdi. Fakat ay ışığında geniş ve uzun bir şey gözüküyordu. Garip... tıpkı bir...

"Bu bir tüfek!" Kim'in nefesi kesilmişti. Kim, hiç tereddüt etmeden Shane'in üstüne atıldı ve bir kurşun kaportaya isabet etmeden bir saniye önce adamı yere devirdi.

Diğer bir kurşun tam sıyrıp geçerken Shane, Kim'i kendine doğru çekti.

Bu sırada yere düştüler ve yolun kenarından bataklığa doğru yuvarlandılar. Nihayet Shane'in kolları Kim'i sarmalamış halde fazla derin olmayan bir çukura girdiklerinde durdular.

"Bir tüfek... bentin üzerinde bir tüfek gördüm," diye boğuk bir sesle fısıldadı Kim.

Genç kadının üzerinde duran erkeğin yüzü gergindi, irileşen gözleri karanlığın içinde etrafa bakıyordu. Birdenbire birbirlerine çok yakın olduklarını fark etmiş olacak ki, Shane geri çekildi. Fakat Kim ona doğru uzandı ve sıkıca sarıldı.

Nihayet Shane dikkatle başını kaldırdı. Etraflarında bulunan tehlike sanki yok olmuştu. Kim erkeğin vücudunun gevşediğini hissetti.

"Her şey yolunda, sanırım. Ateş eden her kimse gitmiş olmalı." Shene'in sesi heyecanını belli ediyordu.

Genç kadın gözlerini açarak ona baktı, duyduğu farklı bir his korkusuna üstün geldi. İçindeki eski ve ilkel dürtü korkuyu bastırdı. Titreyen parmaklarını genç adamın dalgalı saçlarına daldırdı ve onu kendine doğru çekti. Shane de onun isteklerine aynı şekilde karşılık verdi ve dudakları birbirini buldu.

Bölüm Yedi

Kim giderek dönüşü olmayan bir boşluğa düşüyordu. Şu anda taşıdığı duygular biraz önce hissettiği korkuyu silmişti. Güvencede olduğunu biliyordu. Shane yanibaşındaydı. Fakat genç adam birden geri çekildi. "Özür dilerim."

Genç kadın ne olduğunu anlayamadan bir ses duydu. Başka bir arabanın sesiydi. Acaba birileri onlara yardım etmeye mi gelmişti?

Kim kıpırdandığında genç adam nezaket kurallarını hiçe sayarak eliyle onun ağzını kapattı ve başıyla susmasını işaret etti.

Shane gelen arabanın farlarının kendilerinin bulunduğu yönü aydınlattığını ve sonra söndüğünü gördü. Bir kapı açıldı ve kapandı. El fenerinin ışığı hızla Shane'le Kim'in çevresinde dolandı. Genç kadın Shane'in gergin duruşundan kendisini her türlü tehlikeye karşı hazır tuttuğunu anladı.

"Shane. Shane Alexander!"

Shane sesi tanıdı. Artık emniyette olduklarını biliyordu. "Bu gelen yargıç," dedi rahatlayarak, "Anton Rudolph. Artık korkma."

"Anton," diye bağırarak cevap verdi Shane ve Kim'i yaş zeminden kaldırdı. "Birisi bize ateş etti."

"Ne! Shane, Kim, ikiniz de iyi misiniz?" Anton onlara doğru koştu, el fenerinin ışığı yüzlerini aydınlattıyordu. "Yaralı mısınız? Ateş edenin kim olduğunu gördünüz mü?"

Shane, yanı başında duran Kim'in, duyduğu korkuya geç kalmış bir tepki göstererek titremeye başladığını gördü. "Hayır. Çok ani oldu. Siz etrafta birisini gördünüz mü?" Hiç tereddüt etmeden kolunu genç kadının omuzlarına doladı ve kendine doğru çekti.

"Hayır. Hayır, hiç kimseyi görmedim. Sadece sizin arabayı gördüm. Ne yapmayı düşünüyorsunuz? Ola-

yın polise bildirilmesi lazım."

"Biliyorum, ama ilk önce etrafa bir göz atmak istiyorum. Daha sonra bizi Belle Reve'e bırakabilir misin?" diye sordu Shane. Kim'i Yargıç'ın arabasının arka koltuğuna yerleştirmeden önce arabasının bagajından bir battaniye alıp onu sıkıca sardı. Marlena ön koltukta oturmaktaydı.

"Artık korkmana gerek yok. Kim." Shane bu cümleyi sanki her ikisini de sakinleştirmek istermiş gibi söylemişti. Her ikisi de güvencedeydiler. Hiç değilse şu an için.

Aslında Kim'in yanından ayrılmak istemiyordu Shane ama olayın geçtiği yere bakıp neler olduğunu anlamaya çalışmalıydı.

Genç kadın korkudan soluk soluğa kalmıştı, ama şu anda arabanın içinde olmanın rahatlığı ve tuhaf bir biçimde neşeye benzer bir duygu bedenini kaplamıştı. Battaniyesini omuzlarına doğru çekerek daha da sıkı sarındı.

Marlena başını arkaya doğru çevirdi. "Sizin için bir şey yapabilir miyim, Miss Campbell?"

Kim başını iki yana sallayarak dışarı alçak sesle konuşmakta olan Shane ve Yargıç'a baktı. İki adam el fenerinin ışığında etrafı araştırıyorlardı. Kim, Shane'in bir şey almak için yere eğildiğini gördü. Bir dakika sonra Kim'in yanına oturdu, ama bu kez ona dokunmadı. Birlikte geçirdiklerinden sonra nasıl böyle soğuk davranabiliyordu? O da Kim'in duygularını paylaşmamış mıydı?

Şimdi ise, olayla ilgili olarak devamlı Anton'la konuşuyor ve genç kadınla hiç ilgilenmiyordu. Kim, ikisinin konuşmalarından timsah avcılarından ve polisle ilgili bir şeylerden bahsettiklerini anlayabildi. Marlena da. Kim gibi Belle Reve'e gidene kadar sessizliğe gömüldü.

Sonunda Shane onun arabadan çıkmasına yardım ederken Kim'e dokundu. Yargıç Rudolph arabanın

kendi tarafındaki camım açtı ve elini uzattı.

"Onu bana ver, oğlum. Bu gece polise götürebilirim. Şehre ineceğim."

Shane küçük metal bir kutuyu Yargıç'a uzattı. "İncelemenin sonucunu bana bildir," dedi, kesin bir tavırla.

Kim bir gürültü duydu ve hızla başını çevirdi, sonra da rahatlayarak iç çekti. Gelen Leonard'dı, ön verandadan onları görerek hızla yanlarına koşmuştu.

"Neler oluyor?" Mavi gözleri hayretle açılmıştı. "Araban nerede?"

"Bataklığın orada bozuldu." Shane yaşlı adamın omzuna hafifçe vurdu. "Belki çekme halatıyla oradan alınıp tamire gitmesini sağlayabilirsin. Fakat şimdilik sadece Kim'i kütüphaneye götürmen yeterli. Bunu yapar mısın? Oldukça kötü bir gece geçirdik."

Kim güçlkle hareket edebiliyordu. Bataklıkli toprağın ürperten nemi vücudunun tüm kaslarını titretiyordu.

Leonard koruyucu içgüdüleriyle Kim'i şöminenin yanında bir koltuğa oturttu ve brandy hazırlamak için arkasını döndü. Adamın boğuk öksürüğü Kim'i kendine getirdi.

"Leonard rahatsız mısın?" Kim ayağa kalkarken üzerindeki battaniye de yere düştü. "Sen artık yatabilirsin. Ben kendim ve Shane için birer içki hazırlayabilirim. Zaten oldukça geç oldu. Hepimizin uykuya ihtiyacı var. Shane sabahleyin sana olanları anlatır, söz veriyorum."

"Pekâlâ küçük hanım. Siz ve Shane kendinizi iyi hissediyorsanız ben de odama çekilebilirim. Mavi odayı kullanabilirsiniz. Yatakları havalandırmıştım. Shane odanın nerede olduğunu size gösterir." Leonard yavaşça odadan çıkarken tekrar öksürdü.

Kim hazırladığı brandyden bir yudum aldı, bir anda içi ısınmıştı. Ayakkabılarını çıkarttı ve ısınmaları için ayaklarını ateşe iyice yaklaştırdı. Belle Reve'de kendi-

ni güvencede hissediyordu. Anton ne derse desin, Kim, bu gece kendilerine ateş edenlerin yasak bölgede tim-sah avlayanlar olmadığını biliyordu. Madame Louiou güncesine yazdıklarıyla onları yemeğe gitmeye yönlendirmiş ve birisi toplantıya katılmalarından memnun olmamıştı. Cinayetle ilgili gerçeğe gittikçe yaklaşıyor olmalıydılar.

Dalgın bir şekilde bir yudum daha brandy içti, o anda aklına gelen fikir boğazında bir şeylerin düğümlenmesine sebep oldu. Acaba bu akşam Claude'un evindekilerden biri onları öldürmek istemiş olabilir miydi? Ama hayır! O kadar kibar davetlilerden hiçbirinin böyle bir şey yapmış olabileceğini düşünemiyordu.

Fakat birilerinin onları hedef aldığı bir gerçektir. Bunu her ikisi de biliyorlardı.

Genç kadın içini çekti. Shane'in onu öptüğü an duyduklarının kendisi için bir anlam taşıdığını biliyordu, ama Shane'in neler hissettiğini bilmiyordu. Genç adam odaya girdiğinde hayal dünyasından çıktı.

"Ne geceydi!" dedi Shane ceketini çıkartırken.

"Leonard'ı yatmaya gönderdim. Öksürüyordu. Sahnırım hastalanacak." Kim genç adama likör kadehini uzatırken titrek bir tonla güldü. "Seni tanımadan önce hiç brandy içmemiştim. İnsanın içini inanılmaz bir şekilde ısıtıyor."

Shane şöminenin yanındaki koltuğa oturarak arkasına yaslandı ve likör kadehiyle oynamaya başladı.

"Bu gece neler olduğunu anlayabildin mi?" diye yavaşça sordu Kim.

"Her şeyden önce, hayatımı kurtardın. Sonra partidekilerden biri bizi öldürmeye çalıştı." Bakışlarını Kim'e doğru çevirdi.

Genç kadın onun bakışlarının etkisiyle titredi ve çenesini yukarı doğru kaldırdı. "Claude mu?"

"Kahretsin, bilmiyorum!" Parmaklarıyla dağınık saçlarını arkaya doğru itti. "Fakat niçin? Niçin herhangi bir kara büyüyle, ya da şantaj halkasıyla ilgili

olsun? Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Daha fazla bilgi toplamamız gerek."

"Yeni kara büyücüler kraliçesinin fotoğrafı bizde var. Eğer onun kim olduğunu bulabilirsek, bağlantıyı da kurabiliriz." Kim yarım kalmış kadehini tepsinin üzerine koydu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Seni korumamız gerek." Sesindeki sertlik Kim'i şaşırtmıştı. Fakat genç adam ellerini onun omuzlarına koyduğunda yeniden heyecanlandığını fark etti.

"Keşke eve dönebilsem. Ve keşke bu olaylar sona erse." Kendinden emin bir şekilde konuşuyordu. Kim'den uzaklaştı ve içkisini bir dikişte bitirdi.

"Şimdi gidemem. Bir şeyler bildiğimi sanıyorlar. Ancak suçlular yakalandıktan sonra güvencede olabiliriz." Genç adama meydan okurcasına baktı. "Beraber çalışmak konusunda anlaşmıştık, değil mi?"

Shane masanın üzerindeki ışığı söndürdü ve döner iskemleye oturdu. "Evet, ama o lanet anlaşma senin ölümüne neden olabilir." Masanın çekmecesini açtı ve kara büyücüler kraliçesinin bulanık fotoğrafına baktı.

O fotoğrafla ilgili bir şey Kim'i rahatsız ediyordu. Belki Kara Büyücüler Müzesini hatırlattığı için böyle oluyordu. Fotoğrafı Shane'in elinden almak için uzandı.

"Bu fotoğraftakinin kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Shane.

"Belki fotoğraftakinin kim olduğunu iyice seçebilirsek, ya da ayınlerden biri sırasında yakalayabilirsek daha iyi anlayabilirdik..."

"Tabii. Onlara bizim için özel bir program hazırlamalarını söyleyebiliriz," dedi Shane alaycı bir tonla. "Kara büyücüler o kadar çok yer değiştiriyorlar ve o kadar dikkatli ki, onları yakalayabilmemiz mümkün değil." Parmaklarını önünde durmakta olan takvimin üzerinde dolaştırdı. "Yarın St. John Arifesi."

Kim genç adamın ses tonundaki değişikliğe bir anlam veremedi. "Bunun bizimle ne ilgisi var?"

"St. John Arifesi'nde Maria bataklıkta gösteriler düzenliyordu."

"Evet, bunu duyduğumu hatırlıyorum. Maria II ayinler sırasında bir sürü para sızdırmış. Fakat bunun bizimle ne ilgisi var?"

"Yarın!" Genç adam takvime inanamayarak bakıyordu. "Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirim? Kara büyücüler kraliçesi yarın gösteri yapacaktır."

"Orada olmalıyız, Shane. O ayine katılmalıyız. Böylece fotoğraftakinin kim olduğunu anlayabiliriz."

Kim'in yüzü heyecanla kızarmıştı ve sesinde canlı bir ifade vardı.

"Senin gelmeni istemiyorum." Shane ayağa kalkarak ellerini masanın üzerine koydu ve tehditkâr bir tavırla dik dik baktı.

Çıplak ayaklarıyla ilerledi ve Shane'in omzuna dokundu. "Bu işte beraberiz. Bana söz vermiştin."

"Kim bu eğlence değil! Çok tehlikeli bir iş. Bu gece olanlardan sonra anlamış olman gerekir." Shane homurdanarak odanın içinde gezindi.

Kim'in güzel gözleri kıvılcımlar saçmaktaydı. "Ben de o ayine kendi kendime giderim." Aslında gece karanlıkta oraya gitmekten korkardı, ama bunu genç adamın bilmesine gerek yoktu.

Shane ısırap çektiğini belirtir bir şekilde hafifçe inledi. "Şimdiye kadar tanıdığım kadınların arasında beni en çok kızdıran sensin. Tamam, bu işte beraberiz... ama yalnızca ikimiz. Bu ayinden Leonard'a sakın bahsetme. Sağlığının pek iyi olmadığını daha önce fark etmeliydim." Shane parmaklarıyla saçlarını geriye doğru taradı. "Ancak bu gece burada kalacaksın. Bu konuda tartışma istemiyorum."

Kim zarafetle başını salladı. "Tamam Shane, biliyorsun ki, ben mantıksız bir kadın değilim. Fakat bir problem var. Ayinin nerede yapılacağını nasıl öğreneceğiz?"

"St. John Arifesi ayininin geleneksel olarak, yapıl-

diği yeri öğrenmeye çalışacağım."

"Ben de günümü Fransız Mahallesi'ndeki insanlarla konuşarak geçiririm."

Shane'in gülüşü genç kadının içini ısıttı. "İyi fikir."

"Ortak olarak iyi anlaşıyoruz, değil mi?" diye alaylı bir tavırla konuştu Kim.

Yaptıkları plana göre. Kim, Shane'den deri eşyalar satan bir dükkânda ayrıldı ve çarşıda dolaşmaya çıktı. Bir blok ötede asıl gitmek istediği yeri, Mrs. Whitley'in baharatçı dükkânını buldu. Bu dükkânın. Dr. Van Meter'in 'Hayal Sokağı' olarak adlandırdığı yerde olması ne kadar ilginçti. Her şey Kim'in o gün kara büyü yapılan dükkânı aramak için gelmesiyle başlamıştı. Şimdi ise, bir katili arıyordu.

Kasten dantel satan bir dükkânın önünde durdu. Eğer herhangi biri tarafından izleniyorsa, alışveriş yaptığını sanmalarını istiyordu.

Kim, Shane'in peşinden geldiğini biliyordu. Bu, şehre gelirken, arabada kararlaştırdıkları planın bir parçasıydı. Mrs. Whitley'i tehlikeye atmadan bir şeyler sormaları gerektiğine karar vermişlerdi. Eğer Shane, Kim'i takip eden birini görürse, bir şekilde o kişinin dikkatini başka yöne çekmeye çalışacaktı.

Kim belli etmeden sokağa bir göz attı. Birkaç vitrine daha baktıktan sonra Mrs. Whitley'in dükkânına girdi. Yüzlerce kurutulmuş çiçeğin, otların ve baharatın kokusu tüm odaya sinmişti.

Önünde üç müşteri daha olduğundan Kim, vakit geçirmek için tezgâhın etrafında dolandı ve büyük şişelerin içindeki gül yapraklarını kokladı.

Mrs. Whitley, diğer bir müşteriye hizmet ederken Kim'i gördü ve tanıdı. Müşteriye para üstünü uzatırken elleri titriyordu.

Kim almaya karar verdiği gül yapraklarını plastik bir torbaya koymuştu. Tezgâhın önüne geldiğinde kadın hiddetle sordu. "Ne istiyorsunuz?"

"Size karşı yapılanlara bir son vermek istiyoruz,"

dedi Kim yavaşça. Daha sonra da yüksek bir tonla, "Borcum ne kadar?" diye sordu.

Bir anda dükkân boşalmca Mrs. Whitley'in yüzü soldü.

"Sorun çıkartacaksınız," diye fısıldadı kadın, Kim'in uzattığı parayı alırken doğal davranmaya çalışıyordu.

"Hayır, biz sorununuzu çözeceğiz. Bize yardım edin. Bana bu gece kara büyü ayininin nerede yapılacağını söyleyin, lütfen."

"Beni yalnız bırakın."

"Sorumun cevabını verdiğiniz zaman gideceğim." Kim kararlıydı.

Mrs. VWhitley'in gözlerindeki korkuyu sezinleyince genç kadının nefesi kesildi. Dükkâna yeni bir müşteri girmişti ve Kim sorusuna cevap alabilmesi için hiçbir şansının kalmadığını düşünüyordu. Fakat Mrs. VWhitley onu şaşırtacak bir hareket yaptı. Parmakları titreyerek faturanın arkasına bir şeyler karaladı ve Kim'in aldıklarını bir torbaya koydu.

"Teşekkürler, Miss," dedi Kim'e torbayı uzatırken ve hemen başka bir müşteriye döndü. "Yardımcı olabilir miyim?"

Genç kadın torbayı titreyen ellerle kavradı. Sokağın karşı tarafında Shane, bir bankın üzerine yayılarak oturmuş, etrafla ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Genç kadın hızla sokağı geçerek zafer kazanmış bir tavırla onun yanına oturdu.

"Ne oldu?"

"öğrendim! Mrs. VWhitley faturanın arkasına yazdı." Torbanın içinde kâğıdı buldu ve kadının yazdıklarını okudu. "Lefitte Çiftlik Evi. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Kesinlikle. Kim bu işi sonuna kadar götürmek istediğinden emin misin? Vazgeçmek için çok geç sayılmaz." Shane'in gözlerinde genç kadının çok nadir gördüğü yumuşak bir ifade vardı.

Kim bir an hiç cevap vermeden çenesini yukarı doğ-

ru kaldırdı. "Oraya gideceğim." Sabırsızlıkla ayağa kalktı. "Bu işin sona ermesini en az senin kadar ben de istiyorum. Belki bu akşam bunu gerçekleştirebiliriz."

Araştırmaya ilk önce Lefitte mezarlığından başladılar. Shane adliye sarayına giderek gidecekleri yerin tam olarak nerede bulunduğundan emin olmak için kayıtlara bakmıştı.

Bulundukları yer acınacak haldeydi. Her yer otlarla kaplanmıştı, mezarlar da çamura gömülmüştü. Garip bir ışık ağaçların arasından süzülüyor, arkalarındaki su tehdit eder bir biçimde bulanıklaşıyordu. Kendilerinden hiç de uzakta olmayan bir davul sesi duyular.

Genç kadın Shane'in yanına yaklaştı, karanlıktan duyduğu korkunun bir sorun yaratmasını istemiyordu. Yaş ve tel tel olmuş yosunlar yüzüne değdi. Her dokunduğu şey ıslak ve soğuktı. Genç adam birdenbire durduğunda Kim etrafını görebilmek için boynunu uzattı.

Biraz ileride, sunak vazifesi gören kırık bir mermer duruyordu. Küçük bir ateşin yakınında üç adam yavaş sesle davul çalıyorlardı. Yarım daire şeklinde duran kalabalık bir insan topluluğu hep birlikte bir yöne doğru sallanıyordu. Davul sesinin temposu gittikçe yükseliyordu. Beyaz tül etekler giymiş olan kadınlar topluluktan ayrılmış ve küçük bir daire oluşturmuşlardı. Ayak parmaklarının ucunda sallanıp, dönerek ve reverans yaparak zarif bir şekilde dans ediyorlardı. Ritmin hızlanmasıyla kadınlar etekleri uçuşarak dans etmeye başladılar.

Aniden davulun sesi kesildi ve beyaz halka durgunlaştı. Kim, beklenti içinde nefesini tuttu ve içinde titremeler hissetti. Kadınların oluşturduğu halka bir yelpaze gibi açılarak bir kadını yalnız bıraktı. Diğerlerinin aksine, bu kadının bol kırmızı bir bluzu ve eteği vardı. Güzeldi. Cildi ateşin ışığında parlıyor ve gür siyah saçları beline kadar uzanıyordu.

Kim, Shane'in kolunu sıkıca kavradı ve kendine doğru çekerek fısıldadı. "İşte o... Maria... kara büyücüler kraliçesi. Tıpkı fotoğraftaki gibi."

Genç adam yüzünü onun bulunduğu yöne çevirmekten sadece başıyla onaylamakla yetindi. Davul sesleri tekrar duyuldu. Kırmızılı kadın her vuruşta dalgalandı ve yavaşça topluluğun etrafında döndü. Hareketleri şehvetle dolu ve tahrik ediciydi.

Şekilsiz beyaz bir giysinin içinde bir adam kara büyücüler kraliçesinin önüne bir sepet bıraktı ve saygılı bir ifadeyle geri çekildi. Büyücüler kraliçesi sepetin kapağını kaldırdı ve elini içine daldırarak büyük, çizgili bir yılan çıkardı.

Kim'in eli Shane'i daha da sıkı kavradı. Bu ayın hakkında müzeden aldığı kitapları okumuş, resimleri görmüştü, ama şu anda tüm bunların gerçekleştiğine inanmıyordu. Korkudan ve şaşkınlıktan nefesi kesilmişti... ama tapınanlar şarkı söylemeye başlayınca bu duygusu yok oldu.

"Dumballah ye'ye yet'a blam kom an mawr jeevah m'on dir bu moovel... Dumballah ye'ye'ye't'a blam kom an mawr jeevah m'on dir du moorvel..."

Şarkı ve davul sesleri o kadar yüksek ve kuvvetliydi ki. Kim damarlarının atışını hissedebiliyordu. Kara büyücüler kraliçesi yılanı ilk önce bir kolundan boynunun öteki tarafına, oradan da diğer koluna sarmaladı.

Dehşete düşmüş, ama aynı zamanda büyülenmiş olan Kim, bu sahnenin anlamını çözmeye çalıştı. Sonra ateş beyaz bir sütun haline geldi ve kadın zaferle yılanı başının üzerine koydu. Birdenbire, dans, şarkılar ve davul sesleri durdu.

Kadın yine aynı ihtişamla sakin duruyor ve kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsüyordu. O anda Kim, kara büyücüler kraliçesinin göğüslerinin arasından sarkan güzel altın zinciri gördü. Zincirin ucunda bir anahtar asılıydı... tıpkı Madame Loulou'nun kara büyülü bebekleri sakladığı kutunun anahtarı gibi.

Kim şaşkınlıktan ayinin devamını takip edememişti. Shane önünde durmuş görüntüsüne engel oluyordu.'

"Ne var?" diye sordu Kim davul sesleri yeniden başlamadan önce.

"Haydi, gidelim," diye fısıldadı Shane. "Yeterince gördük." Genç kadını kolundan çekerek oradan uzaklaştırdı.

"Bekle," diye yalvardı Kim onun yüzüne bakarken. "Ben bu kadını tanıyorum. Sen de tanıyorsun. Dikkatle bak, Shane. Bu Jeanne Carter, kadın polis. Boynuna taktığı o altın kolye de sanırım yengene aitti."

"Burada kal," diye adeta emretti Shane ve kadına iyice bir bakmak için birkaç adım attı.

Kim'in yanına döndüğünde yüzü bir granit parçası gibi sertti ve dudakları incelerek bir çizgi halini almıştı. "Haklısın. Eğer peruğunu çıkartır, gözlüğünü de takarsa o kadın Jeanne Carter olur. Nasıl oldu da bunu fark edemedim?"

"Shane bu demektir ki, Jeanne..."

"... yengem Louise'i öldürdü." Shane isteksizce topluluğun bulunduğu yöne doğru atıldı, ama Kim onu kolundan kavradı.

"Shane, çok kalabalıklar. Burada çok uzun süre kaldık, bu, güvenliğimiz için tehlikeli." Genç kadın onu yol tarafına doğru çekti.

Bataklıktan çıktıklarında Kim dönüp arkasına göz gezdirdi. Genç kadına meydan okuyan karanlık tüm sırlarını gizliyordu.

Bölüm Sekiz

Kim yatak odasının kapısını kapatıp kilitledi, sonra gözlerini kapatarak indirerek kapının arkasına yaslandı. Jeanne Carter'ın ateş ışığında yılanla yaptığı dansın görüntüsü gözlerinin önünde canlandı. Hayali yok etmeye çalışarak kendini gözlerini açmaya zorladı. Fakat davulların sesi hâlâ kulaklarında çınılıyordu. Kim kollarını vücuduna sararak aynadaki yansımasına baktı. Şüphesiz insanlar kara büyüye yakalanmışlardı. Kuvvetli bir hipnotize aracıydı bu.

Kim ve Shane zekâlarını kesinlikle çok iyi kullanmak zorundaydılar. Ellerindeki tüm delil, bulanık bir fotoğraf ve kara büyü ayinini izlemekten öteye geçmediği için, DeSable'ın personelinden birini suçlamak zor olacaktı. Bu kez polis şefinin kendisine gitmek zorunda kalsalar bile, DeSable'ın soruşturmaya devam edeceğinden emin olmaları gerekiyordu.

Elbiselerini çıkartıp atarak yatağa girdi. Dışarıda boğucu bir sıcak olmasına ve küçük vantilatörün görevini tam olarak yerine getirememesine rağmen, sırtından aşağıya bir titreme geçti. Yorganını sıkıca çenesinin altına çekti. Yarın her şey sona erdiğinde Shane'le aralarındaki ilişki ne olacaktı?

Tek bir 'gözyaşı damlası yanağından aşağı, ağzının kenarına doğru süzüldü. Kafası Madame Louiou, Shane ve anlam veremediği bir takım duygularla karma karışık olmuştu. Onu yengesinin dükkânında gördüğü ilk andan itibaren, aralarında ikisinin de kontrol edemediği bir bağ, bir çekim olmuştu. Tıpkı nehir ağzındaki o ümitsiz, o çarpıcı öpücüğü kontrol edemedikleri gibi. Şimdi ne olacaktı? Ne olmasını istiyordu? Bu duyguların daha ötesini mi keşfetmek, yoksa kaybolmalarına izin vermek mi doğruyd?

Uyku yavaş ve huzursuzca geldi. Tam dalarken odanın sıcaklığı karşısında yorganı üzerinden attı.

Sabahın erken saatlerinde Shane aniden uyandı. Belirsiz bir görüntü zihninin gerisinde kaldı ve tekrar uymasına izin vermedi. Sonunda blucinini ve eski püskü tişörtünü giyerek yalınayak merdivenlerden aşağı indi. Kütüphaneye girdi.

Daktilosu onu kendine çekiyordu. Gerçekten günlerdir hiçbir şey üretmemişti. Daha önce yazdığı notların temize çekilmiş sayfaları yazı masasının üzerinde duruyordu. Onları tekrar okursa, devam etmek için gerekli ilhamı yakalayacağını düşündü. Ancak bu oyun düşlediği gibi devam etmeyecekti. Sayfalara bir göz attı, sonra kâğıtları bıkkınlıkla bir tarafa atarak gözlerini kapattı.

İşte yine oradaydı. Bir gölge, bilincinin tam kenarında bir şekil... Sandalyesine yerleşti ve dikkatini hayal üzerinde topladı. Belirsiz sesler, nağmeler, bir esriye çığlığı duyar gibi oldu. Titrek bir alev... Karmakarışık hayaller...

Aklı o nehir ağzındaki gösteriden kalan görüntülerdeydi. Hatırladığı seyircilerden bazıları tanıdık görünüyordu, ama çok çabaladığı halde kim olduklarını çıkartamadı. Jeanne Carter'ı tanımaları çok daha kolay olmuştu çünkü tam ateşin önünde ayakta duruyordu.

Parmaklarını saçlarının arasına daldırarak içinden küftü. Bu konu çok önemliydi! Eğer nehrin ağzındaki o tapınanlardan bazılarını tespit edebilirse, daha fazla ilerleme kaydedecekti. Jeanne Carter'ın bulanık polaroid fotoğrafı DeSable'ı ikna etmek için yeterli olmayabilirdi.

Yumruklarını sıktı, ama hafızası isteklerine boyun eğmeyi reddediyordu. Seyircilerden hiçbirini tanıyamıyordu. Ayağa kalktı ve odayı arşınlamaya başladı. Hava hâlâ çok sıcaktı, alnında ufak boncuklar halinde ter damlaları oluşmuştu.

Ayin boyunca sunakta bir şey dikkatini çekmişti. Sonra birden anımsadı. Bu, yeşil elbiseli, bal rengi bukleleriyle çok güzel yapılmış bir kara büyü bebeğiydi. Lo-

uise'in Kim için yaptığı, dükkânda bulamadıkları bebek olmalıydı. Jeanne Carter cinayet günü onu niçin yanına almıştı? Dikkatle düşündü. Hiç şüphesiz Kim kendi bebeğini görmemişti. Bunun için şanslı sayılırdı; yalnızca ayine şahit olmak ve büyücüler kraliçesini tanımak bile onu yeteri kadar sarsmıştı.

Ne yapmalıydı? Aklına gelen ilk şey polise gitmek oldu. Ancak DeSable, Jeanne Carter'ın amiriydi. O da bu işin içinde olabilir miydi?

Kafasının içindeki alarm kendisini boğulur gibi hissetmesine yol açıyordu. Kim'i öyle korumasız ve yalnız bırakmamalıydı. Onu ayinden mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırmış ve o öyle istediği için götürüp misafirhanesine bırakmıştı. Fakat şimdi bir şeylerin yanlış gittiğini hissediyordu.

Düşünme vakti sona ermişti. Artık harekete geçmeliydi. Kim'e onlardan önce ulaşmalıydı.

Yolun hemen hemen yarısına gelmişti ki, bir haber bülteni istasyonu müzik yayınına kesti. "Bu haber henüz elimize ulaşmış. Bir polis memuru Fransız Mahallesi'nde ölü olarak bulundu. Ölen polisin kimliği gizli tutuluyor."

Shane radyoyu kapattı. Uyandığından beri bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Kim'e çarçabuk ulaşmalıydı. Geçtiği her kilometrede içindeki telaş çoğalıyordu.

Şehir sınırlarına ulaştığında radyoyu yeniden açtı. "Polis memurunun kimliği, emniyet güçlerinin üç yıllık elemanı olan Jeanne Carter olarak tespit edildi. Mesleki kariyeri..."

Bir itfaiye aracı Shane'in yolunu kesti. Sirenler her yerde yankılanıyordu.

Sonunda bunun sebebini fark ettiğinde kalbi deli gibi atmaya başladı. İtfaiye teşkilatı Meşe Evi'ni çevreleyen iki apartmanın önünü kapatmıştı. Alevden bir duvar evin batı kanadını tamamen kaplamıştı.

Kim neredeydi? Gözleri umutsuzca birikmiş olan ka-

labalığı araştırdı, ama onu göremeyince polis şefinin yanına gitti.

"Herkes kurtuldu mu?" diye sordu.

"Yangın kontrol altına alındı, ölen yok." Şef ona öfkeyle bakarak bağırdı. "Şimdi geri çekilin. Yapılacak işlerim var."

Shane içindeki korkunun büyüdüğünü hissederek ısrar etti. "Peki ya kuleli olan doğu kanat? Oradan herkesin kurtulduğuna emin misiniz?"

"Müdür müşterinin bulunduğu tek bölüm olduğunu söylediğimiz yer orasıydı." İş içindeki yüzünü simsiyah ellerle ovuşturdu. "Dinleyin, eğer gazeteciyseniz hikâyenizi sonra tamamlarsınız. Bırakın da işimi yapayım."

Shane geri dönerek tekrar kalabalığı araştırdı. "Çok güzel sarışın bir bayan göreniniz var mı? Otelde kalıyordu."

İnsanlar başlarını olumsuzca iki yana salladılar. Yangından kurtulan ve Kim'e benzeyen birisini hiç kimse görmemişti.

Kalabalıktan sıyrıldığında biraz ileride duran ambulansları fark etti. Sağlık görevlileri sedyelerin etrafında koşuşturuyorlardı. Sedyelerden birinde ufacık bir şekil yatıyordu. Shane ona doğru ilerledi, Kim'in yüzünün üzerinden sarkan altın saç buklelerini tanıması için çok fazla yaklaşmasına gerek kalmadı.

"Onu tanıyorum," diye bağırdı.

"Öyle mi?" dedi sağlık görevlilerinden biri. "Cesur kadın. Çökmeden önce binadan sürünerek çıkmayı başardı."

Shane onu dinlemiyordu bile. Baygın yatmakta olan Kim ve sağlık görevlisiyle birlikte ambulansın içine atladı. Sonra genç kadını uyandırma isteğiyle sedyenin üzerine eğildi.

Ona nefes alması için cesaret verirken, parmakları yavaşça omuzlarını sarstı. Oksijen maskesi yüzüne tekrar renk getirmeye başlamıştı. Shane onun ellerinden

birinin yumruk halinde sıkılı olduğunu fark edince genç kadının ince parmaklarını yavaşça gevşetti. Kim'in avucunun içinde küçük bir taş parçası duruyordu. Üzerinde ölüm işaretleri vardı. Taşı elinden alırken Kim'i sonsuza dek koruyacağına dair kendi kendine söz verdi.

Onu birkaç dakika sonra içerisini perdelerin arkasından seyredebildiği acil servis odasına götürdüler. İki doktor ve bir hemşire onunla ilgilendi.

"Mr. Alexander."

Gözlerini Kim'in üzeri beyaz örtüyle kaplı vücudundan ayırmadan Shane başını salladı. "DeSable. Mesajımı aldın demek."

Shane yanındaki adama bir bakış fırlattığında onun yüzünün belirgin bir şekilde gergin olduğunu fark etti.

"Yangın o gece gündüz kullandıkları elektrikli makinelerden çıkmış," diye mırıldandı teğmen. "Miss Campbell için üzuldüm."

Shane parmaklarını açarak büyüülü taşı gösterdi. "Yangın, bunu Kim'in odasına bırakan kişi tarafından çıkartıldı."

DeSable yanağından aşağı süzölmeye başlayan ter damlalarını avucuyla sildi. "Nedir o Tanrı'nın cezası şey?"

"Haydi, DeSable. Bir büyüülü taş gördüğünde tanıyacak kadar o mahallede kalmış olman gerek," dedi. Shane kelimeler ağzından öfkeyle dökölüyordu. "Jeanne Carter Meşe Evi yangınını çıkartmadan önce Kim'i ölüme mahkûm ederek bu taşı avucunun içine yerleştirdi."

"Siz neden söz ediyorsunuz? Memur Carter dün gece görev başındayken öldüröldü!"

Shane cebinden polaroid fotoğrafı çıkartarak DeSable'ın sözünü kesti. "Bunu gördün mü? Jeanne Carter'ın Maria Laveau'ya benzetildiği fotoğrafı."

"Bakayım!"

"Sanırım bunu polis karakoluna kendim götüreceğim," diyerek onu geri çevirdi Shane. "Jeanne Carter

Maria Laveau gibi davranıyordu. Yengemi o öldürdü. Biliyorum, çok yakında bunu kanıtlayacağım. Jeanne Carter büyü olayının tekrar canlandırılmasının arkasındaki kişiydi. Kim ve ben onu dün gece bataklıkta ayinde gördük. Kasabadaki büyüye inanan insanları etkisi altına aldı ve onlardan para sızdırmaya başladı."

"Saçma! Jeanne Carter bir polis memuruydu. Onu ben kendim eğittim!" DeSable'ın yüzü kıpkırmızı keşilmişti. "Bunların hiçbirinin büyüyle ilgisi yok. Yengen gibi sen de kafanı o kahrolası saçmalıklara taktın!"

Shane yumruğunu DeSable'ın suratına indirmemek için kendini güç tuttu. Geriye doğru bir adım atarak derin bir nefes aldı. "Göreceksiniz teğmen, yengemin öldürülmesiyle bağlantısı olan herkes hesap verecek. Şüphesiz Jeanne Carter bu işte tek başına değildi. Şu andan itibaren, Kim'i bu olaydan uzak tutacağım, ama ben sonuna kadar uğraşacağım."

"Sen neler söylüyorsun?" diye onu tersledi DeSable. "Bu işi polise bırak."

Shane ona buz gibi bir bakış fırlattı.

Teğmen başını iki yana salladı. "Tanrım, sen delisin. Ancak Miss Campbell'in korunmaya alınması gerektiğini kabul ediyorum. Hastanedeki odasına bir memur koyacağım."

"Zahmet etme." Shane dudaklarını alayla büktü, tekrar konuştuğunda sesi buz gibiydi. "Bütün gece Kim'in yanında kalacağım ve sonra da onu Belle Re-ve'e götüreceğim."

"Beni dinle..."

"Söyleyeceğim başka bir şey yok, teğmen. Artık ikimizden de uzak durun!"

Shane hastanenin labirent gibi koridorları boyunca ilerleyerek Kim'in kaldırıldığı özel odaya gitti. İçeri girerek yatağın yanındaki sert koltuğa oturdu.

Parmaklarını açarak üzerinde tarihi ölüm işareti olan taşı dikkatle inceledi. Bunu Jeanne Carter'ın yapmış olduğu kesindi. Tıpkı Louise gibi hedef olarak seçil-

mislerdi. Yengesi gerçeğe çok yaklaşmış olmalıydı.

Fakat neden kraliçe kurban edilmişti? Kim'le birlikte gördükleri için mi? Şimdi çok güçlü birileri onları gözetleyerek bekliyordu.

Taşı beyaz mendiline sararak cebine koydu. Artık Kim'e zarar veremezdi.

Shane gözlerini açtı ve uykulu bir şekilde gülümse-di. "Merhaba." Akşamüstü güneşi mavi yatak odası-nı aydınlatıyordu. Belli belirsiz hastaneden taburcu edil-diğini ve Shane'in Belle Reve'e gitmesi için ısrar ettiğ-i-ni anımsadı. İtiraz edecek gücü yoktu. Şimdi kendisi-ni sanki yıllarca uyumuş gibi hissediyordu.

Shane yatağın yakınındaydı. Gözlerinin altındaki morluklardan hiç uyumamış olduğu anlaşılıyordu.

"Asıl senin dinlenmen gerekiyormuş. Çok kötü gö-rünüyorsun," diye fısıldadı güçsüzce.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu genç adam gülümseyerek. Uzun, zarif parmaklarını saçla-rına daldırdı. "Sana bir şey getireyim mi?"

Kim başını sersem gibi öne doğru salladı. "Boğazım kurudu. Bir bidon su içebilirim."

"Dumanın etkisinden olmalı. Gırtlığının zarları tah-riş olmuş. Doktor sana vermemi söyleyerek bazı ilaç-lar önerdi." Genç kadını kollarından tutarak oturma-sına yardım etti. "Vücudundan tüm dumanı atana ka-dar kullanacaksın."

Kim, onun sözünü dinleyerek sıvıyı yudumladı, bi-tirdiğinde Shane bardağını yere koydu ve yastıklarını kabarttı. Genç kadın arkasına yaslandı. Gözleriyle te-sekkür etti Shane'e.

Garip bir şekilde olanlarla ilgili pek fazla bir şey ha-tırlamadığını düşündü. Tek bildiği, havasızlıktan ne-fesi kesilmiş bir halde aniden uyandığı ve dumandan kaçmadan önce hemen ıslak bir kumaş alarak burnu-na götürdüğüydü.

"Shane, Jeanne Carter konusunda ne yapacağız?"

diye fısıldadı;

"Jeanne Carter öldü, Kim."

Genç kadın yatakta doğrulmaya çalıştı. "Ne?" Ancak nazik bir el onu arkasına yasladı yeniden.

"Rahatla biraz, sana her şeyi anlatacağım. Tahminen görev başında dün gece öldürüldü."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu genç adama dikkatle bakarken.

"Hayır. Sanırım onu tanıdığımız için öldürüldü. Dün gece ayini izlediğimizi biliyorlar."

"Onlar kim, Shane?" Aniden tüm vücudu korkuyla buz kesmişti. Sıcaklığını hissedebilmek için genç adama yakın olabilmeyi arzu etti birden.

"Bilmiyorum, Kim. Fakat bunu ne pahasına olursa olsun mutlaka öğreneceğim."

"Tüm bunlar ne zaman sona erecek?" diye korkuyla sordu Kim.

"Senin için çoktan sona erdi," diyerek kesin bir şekilde belirtti Shane. "Hastanede DeSable'a da aynen böyle söyledim."

"Shane, bir anlaşmamız var." Güçlkle dirseklerine dayandı.

"Kim, yerine yat. Üzgünüm. Senin bu halinden istifade ettiğimi biliyorum. Kendini daha iyi hissedene kadar mücadele etmeyeceğiz. Tamam mı?"

Genç kadın bitkin bir şekilde başını sallayarak arkasına yaslandı ve uyumak için ani bir istek duydu. O içtiği şeyde ne vardı acaba? Kendisini daha iyi hissettiğinde Shane'in bu tehlikeyi tek başına göğüslemesine izin vermeyecekti. "Shane..." Esnedi ve çabucak uykuya daldı.

Sakin bir uykunun derinliklerine dalmışken, Shane yorgun gözlerini ve tıraşsız sert sakalını ovuşturdu. Kim'in, onun korkunç görüldüğünü düşünmesini istememişti.

Duşa girerek suyu sonuna kadar açtı. Derisine ve saçlarına temas eden basınçlı su kendisini çok etkisiyle

uyandırmıştı. Acele bir tıraş ve değişik giysilerle yine hoş ve çekici görünmeyi başardı.

Kütüphaneye gitti ve düşünmek için kendini en yakındaki koltuğun üstüne bıraktı. Batakılıkta neler olduğunu hatırlayabilmek için beynini zorladı. Kim, tüm dikkatini Jeanne'e verdiği için büyülü bebeği fark etmemişti. Şimdi öncelikle Jeanne'in dairesine gitmeli ve daha fazla zarara yol açmasını önlemek için o bebeği bulmalıydı. Onların neler planladıklarını tahmin edebiliyordu. Kim'in eline yerleştirilen ölüm taşı onların başka kötülükler de planladıklarının habercisiydi. Neyse ki, Kim büyüye inanmıyordu. Bu onu kurtarabilirdi, içini çekerek başını öne eğdi ve ellerinin arasına aldı.

Ayindeki insanları hatırlayamıyordu. Belki de kasabada her gün karşılaştığı yerli halktan insanlardı.

Daktilo onu kendine doğru çekişiyordu. Çalışmaya koyularak nihayet oyunun son bölümünün taslağını bitirebildi.

Bir saat sonra çöp sepeti buruşturularak atılmış kâğıt yığınlarıyla dolmuş ve taşmıştı. Genellikle kendini dünyadan soyutladığı tek kaçış yolu olan çalışmak bile onu meşgul etmemişti. Bıkınlıkla müsvedde kâğıtlarını çalışma masasının cilalı yüzeyinde dağınık bir halde bıraktı.

Düşüncelerinden kurtulmak için öfkeli adımlarla odayı dolaşmaya başladı. Niçin bu konuyu en başından beri ciddiyetle ele almamıştı? Niçin yengesine yaklaşmakta olan tehlikeyi önceden görememişti? Niçin dün gece Kim'i aptalca yalnız bırakmıştı.

Kim öldürülmüş olabilirdi. Aslında hayatı hâlâ tehlikede sayılırdı ve tüm bunlar bir yabancıya gösterdiği merhamet yüzündendi. Kendi düşüncelerinin ötesinde olaya katılmıştı. Yengesi onun içindeki iyiliği sezmeymişti. Kim'in elini mendiliyle sardığı o ilk günden beri onları birbirine bağlayan bir şey vardı. Tanımlanması mümkün olmayan bir bağ.

Fakat şimdi Jeanne Carter'ın ve yengesinin ölümü

arasındaki bağı bulmaya çalışmalıydı. Jeanne şüphesiz tek başına hareket etmemişti. Tüm bu entrikaları düşünebilecek kadar zeki değildi. Olayın içinde başkaları da vardı. Üzerlerine yöneltilmiş olan kötülüğü hissedebiliyordu.

Kim, Claude'dan şüphelenmişti. Gerçekten yengesini tanıyan ve onunla ilgilenen birisi bu işin içinde olabilir miydi? Her an birilerinden şüphelenmeye hazır olmalıydı. Bu oyunda doğru parçalara sahip olan her kimse, onların yerini biliyordu ve en önemli şey ellerindeydi... Kim'in büyülü bebeği.

Shane'in beyninin bir bölümü büyü'nün gücünün bir insanın zihnini ve bedenini sarabileceğine inanıyordu. Kim'e bir kötülük yapmalarına izin vermeyecekti. Onu korumak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

que

Bölüm Dokuz

Leonard güneşli yemek odasında dolanıyor, hazırladığı hafif öğle yemeğini yerken Kim'in başında bekliyordu. Genç kadın bahçedeki gül ağaçlarını, açelyaları ve kamelyaları hayranlıkla seyretmek için arka verandaya çıktığında da ona buzlu çayım götürdü.

Kitap okumak için kütüphaneye gittiğinde de Leonard peşindeydi. Sonra başını kaldırarak kapıdan kendisini kurnazca izlemekte olan adama seslendi. "Leonard, bir sorun mu var?"

Adamın yüzü hafif bir gülümsemeyle gölgelendi. "Hayır, küçük hanım. Shane, Mahalle'de Yargıç Rudolph'un bürosundayken, size bir zarar gelmeyeceğine dair söz verdim."

"Gördüğün gibi çok iyiyim." Sakin bir tavırla gülümsedi. "Lütfen merak etme. Shane geri dönene kadar burada, kütüphanede kalacağıma söz veriyorum."

"Anlıyorum. Bana ihtiyacınız olursa seslenin." Kim'i orada bırakarak kütüphanenin kapısını kapattı.

Pencereden içeri sızan güneş ışığı Kim'i ısıtıyordu. Hülyalı bir şekilde kafasını koltuğun arkasına yasladı. Bu korkunç karışıklığın ortasında yaşamı tehlikede olmasına rağmen, kendini hiç bu kadar güvenlikte hissetmemişti. Bu rahatlığının sebebi Shane'di.

Genç adam ona iki gün önceki yangın gecesinden pek fazla söz etmemişti. Ayrıntıları bilmesine de gerek yoktu zaten.

Ayağa kalktı ve Shane'i düşünerek odayı adımlamaya başladı. Çalışma masasının üzerinde dağınık bir halde duran kâğıtları düzene sokmak için duyduğu isteği bastırmaya çalışırken, dizlerinin üstüne çökerek çöp sepetinden dışarı taşmış olan buruşturulmuş tomarları toplamaya başladı. Bu sırada birkaç sayfa masadan kayarak yanına düştü. Kâğıtları toparlayarak bir göz attı. Bu Shane'in en son oyunu olmalıydı.

Okuduğu her kelimeyle biraz daha yakınlaştığı Shane'in sıcak düşünceleri zihnini kurcalamıştı. Genç adamda kendisiyle ilgili olabileceğini düşündüğü bir yumuşama sezmişti.

Aptal! Bu oyunun sözleri de her zamanki gibiydi, parlak, fakat bir başka mutsuz sonu hedefleyen, kötülükle savaşılan can sıkıcı bir kavga. Genç adam hayatını sanatına mı yansıtıyordu?

Topuklarının üzerinde yaylanırken Kim bir karara vardı. Ne pahasına olursa olsun Shane'in felsefesini değiştirecekti. Eğer bir şeyler yapabilirse, adalet, bu kötülüğe karşı zafer kazanabilecekti. Hayat kendisine direnmeyi öğretmişti. Bu korkutucu ve kan dökücü kara büyücülüğü durdurmaları gerekiyordu. Genç kadın bir koltuğa oturarak gerçekleri yeniden gözden geçirdi.

Şimdiden pek çok şey öğrenmişlerdi. Kayıp anahtar ve fotoğraf, Jeanne Carter'ı ister istemez Madame Loulou'nun ölümüne bağlamıştı. Ancak Jeanne Carter, Claude LaCroix'nın akşam yemeği partisinde yoktu ve Louise onları özellikle oraya yönlendirmişti.

Genç kadın ne zamandır düşünmekte olduğunu bilmiyordu. Fakat sonunda ayağa kalktığı anda şakaklarına korkunç bir ağrı saplandı. Derin bir nefes aldı, ağrıyan bölgeye masaj yapmasına rağmen, rahatlayamamıştı. Bu ağrı migrenden daha beterdi. Kâğıtları masanın üzerine bıraktıktan sonra sendeleyerek tekrar koltuğa oturdu. Eğer hiç kıpırdamadan gözlerini kapatarak otursaydı, belki bu keskin ağrı geçerdi.

"Kim. Kim, uyan. Yemek vakti... Kim..." Sesleri duyduğunda gözkapaklarını açtı, neye doğru baktığının bilincinde olmadan parmaklarını hemen şakağına doğru kaldırdı. "Başım ağrıyor."

"Doktor çağırmamı ister misin?" diye sordu Shane yavaşça. "Böyle bir yan etkinin olabileceğini söylemişti."

"Hayır, gerek yok." Sesi genç adama keyifsiz gelmişti. "Belki bir şeyler yersem kendimi daha iyi hisse-

derim."

Yemek odasına doğru yürürlerken Kim'in sırtı sopa gibi dümdüzdü. Shane onun yorgun ve gergin olduğunu fark etti, ama Kim gülümseyerek masanın üzerindeki süslü kamelyalar için Leonard'a teşekkür etti. Kendinden çok etrafındaki insanlara öncelik tanınması Shane'in onda en çok takdir ettiği özelliklerden biriydi.

Leonard takdirle gülümsedi. "Evet, küçük hanım, kokuları harika. Üstelik bahçemizde Kıyafet Balosu'na katılan her hanıma verebileceğimiz kadar var."

Kim'in gözleri sevinçle parladı, ama hemen ardından alnını kırıştırarak kaşlarını çattı. "Balo birkaç gün sonra, değil mi? Shane giysilerimi ne yapacağım.? Üzerimdekiler çok rahat, ama balo için uygun olacaklarını hiç sanmıyorum."

Shane cevap vermeden önce bir yudum şarap aldı. Öğleden sonra Anton'un Mahalle'deki bürosundan ayrıldıktan sonra hiç yapmadığı bir şeyi yapmıştı. "Meşe Evi'nin orada durdum ve eşyalarını aldım. Makyaj çantamı getirdim, ama geri kalan her şey temizleyici-de. Dumanın verdiği zarardan kurtulmaya çabalıyorum..." Sıkıntısına ek olarak boynunda utancın sebep olduğu bir sıcaklık hissetti. "Her neyse, sana yeni giysiler aldım, odanda hepsi."

iki çift göz üzerine dikildi; Leonard'ın küçülmüş ve uyanık, Kim'in inanmazlıkla bakan gözleri.

"Bunu yapmamalıydın!" diyerek protesto etti genç kadın. "Ölçülerimi nasıl bildin?"

Shane omuzlarını silkerek aptal taklidi yaptı. "Sadece tabelalara baktım. Kim, bu o kadar büyük bir iş değil. Sadece seni bir süre için idare edebilecek birkaç parça şey aldım." Sesini dikkatle ayarlayarak Kim'in sessiz sıkıntısını gidermeye çalıştı. "Ancak Kıyafet Balosu için giysi seçmek hiç sorun değil, öyle değil mi Leonard?"

"Evet, tavanarasında sandıklar dolusu kıyafet olacaktı."

Shane'in bakışları Kim'in gergin yüzüne yöneldi, her zaman soğuk olan gözlerinde bu gece bir kıvılcım yansımaktaydı. "Sandıkları unutmuştum. Onlara yarın bir göz atmak ister misin. Kim?"

"Evet, memnun olurum." Shane onun zorla gülümsemişliğini ve ses tonunu neşeli tutmak için çabaladığını fark edebiliyordu. Kim, dikkatle sandalyeden kalktı.

Genç adam hemen ona yardım etmek için harekete geçti, ama Kim ileri doğru bir adım atınca durdu.

"Doktoru görmek istemediğinden emin misin?" Kendini güçlükle kontrol ederek sesinin doğal çıkmasına çalışıyordu. "Belki acil servise gitmemiz gerek. Sadece emin olmak için."

"Hayır, hayır, ben iyiyim, gerçekten." Kim zayıf bir şekilde gülümsedi ve şakaklarını narin parmaklarıyla ovuşturdu. "Sadece iyi bir uykuya ihtiyacım var. Ağrı kesici alıp yatacağım." Yavaş yavaş basamakları çıkmaya başladı. "Giysilerin parasını sana ödemek istiyorum. Yarın, bundan sonra ne yapacağımızı planlamalıyız... yani... yengen hakkında..."

Shane ona yardım teklif etmek konusunda çekingen değildi. Bu sefer onu kollarının arasına alırsa bir daha bırakamayabirdi. O yüzden yukarı kata çıkarken, dengeyi kaybetmesinden korktuğu için onu yakından takip etmekle yetindi. Kim, yorgunluktan her an düşecekmiş gibi görünüyordu.

"Biraz dinlen. Kim," dedi yatak odasının kapısını kapatırken. "Yarın, bundan sonra nasıl hareket edeceğimize karar veririz."

Shane doktoru çağırması gerekip gerekmediğini düşünerek aşağı kata indi. İçini saran korku gittikçe daha güçlü bir hale gelmişti. Bu sadece duman tahrişinin yol açtığı bir yan etki olabilir miydi? Doktor bunun mümkün olabileceğini söyleyerek ilaç vermişti. Ancak Kim çok hasta ve zayıf görünüyordu. Onun için duyduğu endişe tüm düşüncelerini kaplamıştı; ilk kez içinde intikam isteğinden başka duygular taşıyordu.

Ertesi sabah, Kim kendini biraz daha iyi hissettiğini söylüyordu. Ancak öğleden sonra, Shane'in vereceği Maskeli Balo için tavanarasında kıyafet ararlarken, şakağındaki ağrı tekrar başladı. Kim geçmiş nesillerden kalan harikaları keşfederken ağrıyı duymazdan gelmeye çalışıyordu. Belle Reve'in muhteşem tavanarasında, yıllarca ihmal edilmiş hazinelerin üzerini örümcek ağları kaplamıştı.

Fakat Shane'in açmış olduğu iki sandıktan dışarı taşan kıymetli eşyalar Kim'in aklını başından almıştı. Sandıktan, her birinin üzerinde ufak inciler olan uzun beyaz eldivenler; yaldızlı yelpazeler, ipekli elbiseler ve düzinelerce jupon vardı.

Sonra mavi bir frak ceketini çıkartarak Shane'e uzattı. "İşte! Baloda bunu giyebilirsin!"

Shane'in gözleri keyifle parlıyordu. Eski bir şifonyere yaslanmış, kollarını kaslı göğsünün üzerinde birleştirmişti. Doğrularak ceketini Kim'in elinden aldı. "Pekâlâ. Bunu giyeceğim. Eğer sen de o fildişi rengi ipek elbiseyi giyersen."

Genç adamın önerdiği elbisenin baştan çıkartıcı dar bir korsajı ve on altı parçadan oluşan juponu vardı. Genç kadın giysisinin kendisine uyacağından pek emin değildi.

Shane'in gülümseyişi o kadar genç ve o kadar rahat görünüyordu ki, Kim'in nefesi kesilmişti. Kanının vücudunun her noktasına pompalandığını hissedebiliyordu. O an için baş ağrısını unuttu.

"Evet," dedi genç kadın gülerek. "Yardım olmadan korseyi üzerime geçirebilirsem elbiseyi giyerim."

Orada Shane'le hoşça vakit geçirebilir ve daha önce olan her şeyi unutabilirdi.' Yangından beri, Jeanne Carter'in ölümünün, araştırmaları için ne anlama geldiğini hiç tartışmamışlardı. Kim'in nedenini bilmediği, ama Shane'le ilgili olduğunu sezdiği bir içgüdü, onun, meseleden kasten kaçtığını söylüyordu. Başından beri Kim'in bu işe karışmasını istememişti ve şimdi de kur-

tulması için fırsat kolluyormuş gibiydi.

Kafası karmakarışık bir halde, bir başka sandığa doğru yöneldi. Shane'e herhangi bir şekilde bağlanmamalıydı. Zira genç adamın bunu hoş karşılayacağı şüpheliydi.

Az sonra bu sandığın hurdayla dolu olduğunu gördü. İçinde tüy dolmakalemler, mürekkep hokkaları, sarı kâğıt parçaları vardı. En alt kısım deri ciltli kitaplarla kaplıydı. Kim bir tanesini aldı. Eski bir muhasebe kitabıydı. Onun altında bir ahçının mönü ve yemek tarifleri kayıtları vardı. Kim okumanın ilginç olabileceğini düşünerek onu bir tarafa koydu. Sonra kestane renkli deriyle ciltlenmiş ve yaldızlı harfleri hemen tümüyle aşınmış bir günlük keşfetti. Abigail LeCarpentiers'e ait olan günlük yaklaşık bir asır öncesinin tarihini taşıyordu.

Kim, günlüğü açınca iki buruşuk sayfa yere düştü. Zamanla ciltten kopmuş olmalıydı bunlar. Merakını bastırmaya çalışarak sayfaların kıvrımlarını dikkatle açtı.

"Shane!" Heyecanla genç adama koştu. Bir an için şakağındaki ısrarlı zonklamayı da unutmuştu. "Şuna bak? Bir soyağacı. Bazı isimleri tanıyorum; Rudolph, LaCroix, yengenin ismi bile var, LeCarpentiers. Bu, tüm eski aileleri bir araya getirmek için yapılmış bir çalışma olmalı."

"Bakayım." Shane çok ince yazılmış olan yazıya merakla baktı. "Ondan da öte. Kim. DeSable ve Carter da burada gösterilmiş. Diğer sayfada ne var?"

Kim elinde tuttuğu sayfaya dehşet içinde ve büyülenmiş bir şekilde bakıyordu. Bu da bir soy ağacıydı ve Maria Laveau ile başlıyordu. "Tüm bu aileler çeşitli şekillerde Maria Laveau'nun neslinden geliyorlar."

Shane sayfayı genç kadının titreyen ellerinden aldı. "Bunlar Louise'in büyük teyzesine ait olmalı. Bu sandıklar onundu."

Kim parmak uçlarının üzerinde yükselerek Shane'

in omuzunun üzerinden merakla baktı. "Tüm bu insanlar nasıl birbirleriyle bağlantılı olabilirler?"

"Burada aileler her zaman birbirleriyle evlenmişlerdir." Shane kâğıtları dikkatle katladı. "Hemen hemen Claude'un partisindeki herkes bu listede var."

Birbirlerine söylemedikleri halde, ikisi de, etraflarının tümüyle eski kötülükle doğrudan bağlantıları olan insanlarla çevrilmiş olduğunu düşünüyorlardı.

Kim aniden şakağındaki ağrının arttığını hissetti. Belki de, kendisini daha kötü hissetmesinin sebebi sıcaklık, ya da tavanarasındaki yoğun tozdu.

"Burası korkunç sıcak oldu, değil mi?" diye sordu.

Shane kaşlarını çatarak ona doğru bir adım attı. "Kim, solgun görünüyorsun. Yine başın mı ağrıyor?"

Başını sallaması bile ağrıyı kötüleştiriyordu, ama belli etmemeye çalıştı. "Belki sadece sıcaktır. Haydi bunları aşağıya götürelim. Leonard belki bu soyağacıyla ilgili bir şeyler biliyordur."

"Döner dönmez göstereceğim. Pazara gitti. Sana bu gece özel bir şeyler pişirecekmiş."

Alt kat nispeten serindi ve Kim kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Shane akşam yemeğinden önce bir şekerleme yapmasını istediğinde hemen onayladı. Fil dişi elbiseyi tüm jüponlarıyla birlikte dolabın kapısına astı. Gözlerini kapatmadan önce gördüğü son şey de o oldu.

Uyandığında başağrısı geçmemişti. Çilekli pastadan ufak bir parça ısırdı, ama Leonard'ın kendisi için hazırladığı yemeklerden hiçbirini yiyemedi. Düzgün oturabilmek için bile büyük bir çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Leonard etkilendiğini belli eden bakışlarla üzerlerine eğilerek, sayfaları inceledi. "Birisini bu aileleri araştırmakla iyi bir iş yapmış. Bunlar Louise'in benden bulmamı istediği sayfalar. Gördüğünüz gibi, onun çizgisini Maria'nın en büyük oğluna kadar takip edebiliyorsunuz. Madame LaForge evlenmeden önce soyadı Pe-

touche imiş. Onun çizgisi de burada." Leonard kahve fincanını bir yana itti. "Fakat nesillerin birinden çıkan çizgi hemen bitiyor. Ölmüş olmalılar, ya da kayıtları bulunamamıştır."

"Bu ne anlama geliyor, Leonard?" diyerek tabağının üzerinden eğildi Shane. "Bize ne gibi bir yardımı olabilir?"

Leonard omuzlarını silkerek, "Bilmiyorum," dedi. "Eski kara büyüye şimdi daha çok insan bağlandı. Güney Louisiana'nın çoğu belki aynı durumdadır."

"Peki öyleyse, partidekiler ne gibi bir sır saklıyor olabilirler?" diye dikkatle sordu Kim, tüm gücüyle normal görünmeye çabalayarak.

"Düşünebildiğim tek şey, Marlana Rudolph'un alkolik olabileceğidir."

Bu, Shane'in aklına bir şey getirmişti. "Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Küçükken onun bilinmeyen hastalığını hep merak ederdim."

"Evet. Emin ol bunu kimse bilmiyor. Yargıç da oldukça kurnaz davranarak kimseye bir şey söylemedi."

Kim aniden mezarlığın boğucu sıcaklığında duran Marlana'yı düşündü. Kadının o sıcakta uzun kollu bir elbise giymesini yadırgamıştı. Claude'un partisinde de uzun kollu giyinmişti ve o yasak içkiden de içmişti.

"Belki de alkolik değildir. Belki uyuşturucu bağımlısıdır."

İki adam da Kim'e baktı. "Marlana Rudolph mu?" diye sordu Shane başını iki yana sallayarak. "O parmağı acısa düşüp bayılacak birisidir."

"Evet, Shane haklı," diye onayladı Leonard.

Kim, onların cevaplarını dinledi, ama sesler gidip gelmeye başlamıştı. Avizenin ışığı gözlerini yakıyor ve en ufak bir çıtırtı bile kulaklarını rahatsız ediyordu.

"...Kim." Aniden Shane'in kendisiyle konuştuğunu fark etti, ama ne tartıştıklarını hatırlamıyordu. "Shane eğer kusura bakmazsan bu gece erken yatmak istiyorum," dedi kontrolünü kaybetmemeye çalışarak.

"Kim, hemen doktoru çağırıyorum! Ya da daha iyisi, seni hastaneye götürüyorum."

Kim ayağa kalkarak başını iki yana salladı. Farkında olmadan ağzından bir inilti çıktı.

"Bu kadar inatçı olmaktan vazgeç!" Shane'in sesinde öfke vardı. "Kesinlikle tıbbi bakıma ihtiyacın var."

"Tıbbi bakım görüyorum. Doktorun verdiği o iğrenç sıvıdan biraz daha içmeye gidiyorum."

Birbirlerine dik dik baktılar. Kim içini çekerek, "Yarın kendimi daha iyi hissetmezsem doktora gideriz," dedi bir an önce odasına çıkmak isteyerek. Gözkapaklarının üzerine nemli bir bez koyarak başını yastığa gömme ihtiyacı duyuyordu.

Geceyarısına doğru, ıslak bezler de, kafasının içindeki zonklamalar karşısında yetersiz kalmaya başlamışlardı. Kim yatakta oturmaya çalışırken oda etrafında dönüyordu. Kapıya yönelerek Shane'in adını fısıldadı ve beceriksizce kapının koluna doğru uzandı. Shane kütüphanede olmalıydı. Kim, merdivenlere giden yolu buldu ve trabzanlara asıldı.

Shane'i çalışma masasında oturmuş, kafası kâğıtların üzerine eğilmiş, uzun parmaklarını saçlarının kıvrımları arasında gezdirir bir halde bulmuştu.

Genç adamın koyu renk gözleri içgüdüsel olarak onunkileri buldu. "Kim?"

Titreyen başını kapının çerçevesine dayayan Kim gözlerini kapattı. "Daha fazla dayanamayacağım."

Kim göz kapaklarını yavaşça açtığı anda, Shane'i sadece bir adım ötede durur buldu. Görüşünü netleştirmek için gözlerini birkaç kez kırıştırdı.

"Neden geçmiyor?" diye ümitsizce sordu.

"Kim." Shane'in sesi yumuşak bir özür gibiydi. Genç kadın onun kendisini omuzlarından kavradığını hissetti. "Kim, tam olarak neresinin ağrıdığını söyle bana."

Shane'in sözlerine konsantre olmaya çalışarak ellerini şakaklarına götürdü. "Her yer... burası... sanki

başımın içine binlerce iğne batıyormuş gibi."

Shane'in gözleri karanlıklaşmıştı?

"Kim, sana yardım edeceğim. Korkma. Halsiz olduğunu biliyorum. Seni yatağa taşıyacağım."

Kalan gücünü sonuna kadar kullanarak Kim kollarını kaldırdı ve Shane'in boynuna doladı. Ona ihtiyacı vardı ve neyse ki, yanibaşındaydı genç adam.

Güçlü kollar onu sıkıca tutarak yakaladı. Yeni bir ağrı dalgasıyla başını Shane'in göğsüne dayayarak inledi.

Merdivenleri çabucak çıkarken Shane hâlâ sessizdi, yatak odasının kapısını dirseğiyle açtı ve Kim'i yatağın üzerine dikkatle yatırdı.

Shane'in kolları güçlüydü. Kim'i çabucak soydu. Geceliğini giydirmeden önce sanki vücudunu ıslak süngerle silmişçesine rahatlamıştı.

"Kim, şimdi uyumalısın. Siz veriyorum, sabah uyanıldığında başağrın geçmiş olacak," dedi Shane bir çocukla konuşur gibi.

Kim ona inanıyordu. Zihnini bulandıran acıyla dikkatini tek bir somut gerçek üzerinde yoğunlaştırdı; Madame Loulou'nun dükkânında Shane kesilen elini mendiliyle sardığında da inanmıştı.

Shane uyuduğuna emin oluncaya kadar uzun bir süre Kim'in yatağının yanında oturdu. Kim'i kollarına almak, rahat ettirmek, onu korumak istiyordu. Ona dokunmak isteğini bastırarak yatağın yanından gönülsüzce ayrıldı.

Bir şeyler yapabilecekken, orada durup Kim'in acı çekmesini seyredemezdi. Yapacağı ilaç ona yardımcı olacaktı.

Merdivenlerden hızla aşağı inerek kütüphaneye yöneldi, yengesinin kara büyü kitapları oralarda bir yerlerde olmalıydı. Sonunda aradığı ince, kara kaplı cildi buldu.

Parşömene kanla çizilmiş olan yıldız kümesi gerekli ruhları çekecekti. Shane, doğru çizimi, Kim'in üzerine

yerleştirilmiş olabilecek herhangi bir ölüm muskasının üstesinden gelecek ka-
bulmuştu.

Shane gerekli olan her şeyi şöminenin önünde topladı. Küçük bir ateş yaktı, sonra mumları aldı ve ale-
vin üzerine hepsini bir anda tuttu. akısını çıkartarak
sol işaret parmağını kesti ve tılsımını yaptı. Daha da
güçlendirmek için, alçak sesle melodik bir şekilde mı-
rıldandı... Bir daha asla söylemeyeceğini düşündüğü
sözlerdi bunlar.

Shane küçükken Afrika'da öğrendiği ışığın gücüne
yakarışın sözlerini çok çabuk hatırladı.

que

Bölüm On

Kim'in başağrısı geçmişti. Gözünü her açışında şakağına iğneler batıyormuş gibi hissetmiyordu artık. Birkaç kez gözlerini kırıştırarak tavana baktı. Duyduğu rahatlık sınırsızdı. Yatağında doğrularak etrafına bakındı. Mavi oda, Belle Reve'in diğer bölümleri gibi ince bir zevkle döşenmişti.

Günlerce süren başağrısından sonra kendini çok iyi hissediyor, hareket etmek istiyordu. Kendi kendine mırıldanarak yataktan fırladı, aceleyle odanın içinde dolaşarak tuvalet malzemelerini bir araya topladı.

Oldukça rahatsız geçen geceden sonra banyo yapmak ilaç gibi geldi. Yatak odasına döndüğünde kendini canlanmış hissediyordu. Shane, genç kadının yattığı odanın açıldığı koridorda ayakta duruyordu. Sanki hiç uymamış ve acilen uykuya ihtiyacı varmış gibi görülüyordu.

Birdenbire mırıldandığı şarkıyı keserek Kim'in odasının kapısını vurdu ve "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu içeri girer girmez.

"İyi... harika! Aslında, kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

Genç adam kendisine doğru gelip yanağının kenarından sarkan bir tutam saçı eliyle okşarken Kim, hareket etmeden sessizce durdu. Erkeğin yüz ifadesi o kadar sevecendi ki. Kim aralarında oluşan sessiz anlaşmayı bozmak istemiyordu. Karşısındaki adam sert alaycı bir hayal kırıklığıyla dolu oyun yazarı değildi. Onun bu değişik tavrının sebebi neydi? Kim onu her zaman bu sevecenlikle görebilmek için ne yapabiliirdi?

Shane yüzünü genç kadına doğru yaklaştırdı. Kim nefes almaya bile çekiniyordu. Ancak Shane aniden durarak ellerini onun saçlarından uzaklaştırdı ve kendini geri çekti.

Kim tekrar nefes almaya başladı, ama içini buruk-

luk kaplamıştı.

"Shane?" diye yavaşça sordu.

"İyi olduğuna sevindim Kim. Çok sevindim."

"Yorgun görünüyorsun." Genç adamın nazik tavrını anladığını ve bundan ne kadar duygulandığını göstermek istiyordu.

"Evet. Artık uyuyabilirim," diye cevap verdi Shane, ne demek istediği pek belli olmuyordu. "Seninle daha sonra görüşürüz."

Kim ancak genç adam odadan çıkarken havluya sarılmış bir halde olduğunu fark etti. Shane ne düşünmüş olabirdi? Genç adam olağandışı kıyafetinden tedirgin olmamıştı, ama daha önce... Kim'in giysilerini çıkartmıştı! Bir önceki geceyi hatırlayınca yanakları utançla kızardı.

Shane birkaç saatlik uyku ve duştan sonra Kim'i görmek için sabırsızlanarak mutfığa girdi. Ancak masa yalnızca bir kişilik hazırlanmıştı, bahçedeki çiçeklerden hazırlanmış bir bukete ilâştirilmiş olan notu gördü. Leonard'ın işiydi bu. Notta Kim'le birlikte bataklıkta bal ağacına gittikleri yazıyordu. Kim, Leonard'la bataklıkta gezinecek kadar iyi miydi? Buna inanmak güçtü.

Otomatik olarak mutfağın içine daldı ve kendine kahvaltılık bir şeyler hazırlamaya başladı. Büyü etkili olmuştu. Fakat diğer yandan mantığı da, doktorun verdiği ilacın etkisini en sonunda göstermiş olabileceği ihtimali üzerinde duruyordu. Kim'in sağlığı yerinde ve güvencedeydi; önemli olan da buydu. Nasıl iyileştiğinin bir önemi yoktu. Yine de, o kara büyü bebeği bulmalıydı. Bebeğin çok etkili bir gücü vardı. Mantıklı ve düşünen bir insan olarak bilimin açıklayabileceğinin ötesinde gerçeklere inanabilirdi, ama söz konusu Kim olurca işi şansa bırakamazdı.

Duygularının kendisini nereye sürüklediğini iyi düşünmesi gerekiyordu. Kim şimdiden bu olaya fazlasıyla karışmıştı. Ancak yine de, artık genç kadının yaşa-

dığı yere dönmesini istemiyordu. Düşündüğü tek şey onu korumaktı. Bu sabah onu odasında şeffaf teni ve havaya karışan hoş kokusuyla karşısında görünce ona dokunmamak için kendini zor tutmuştu. Havlunun örttüğü bedeni daha önce de elbiselerini çıkartırken görmüştü.

Bu sabah kişisel olmayan konular üzerinde düşünüyor, Kim'le beraber olmanın hayalini kuruyordu.

Kahvesini içtikten sonra zemin katta bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Leonard ve Kim gideli epeyce uzun bir zaman olmuştu. Ya başlarına bir şey geldiyse? Nehrin bataklık kısmında pek çok şey ters gidebilirdi. Ya Leonard yolda Kim'i kaybettiyse? Bu olumsuz düşünceleri kafasından atması gerektiğine karar verdi.

Beynini daha önemli şeyleri çözmek için kullanması gerekliydi. Mutfaktan gelen sesleri duyunca sağ salim eve dönmüş olduklarını anladı. Kim yemek odasına doğru koşarak geldiğinde Shane onun yüzündeki parlıyı fark etti.

"Leonard bana hayatımda gördüğüm en hayret verici şeyi gösterdi. Ve ben de bundan sonra ne yapmamız gerektiğini buldum."

"Neymiş o?" diye sordu Shane. Onu hiç bu kadar güzel görmemiş olduğunu düşünüyordu.

"İlk önce Leonard sana mutfakta bir kavanoz bal olduğunu söylememi istedi..."

"Seni Three Sisters'a mı götürdü?" diye sordu Shane. Yıllar önce Leonard'ın onu bataklık kıyısındaki üç eski selvi ağacını göstermeye götürdüğü günü anımsadı. Ağaçların oyuklarında arılar yuva yapmışlardı. Bataklığın civarında yaşayanların pek çoğu bu mevsim arıları yerlerinden uzaklaştırıp bal toplarlardı.

"Evet, inanılmaz bir yerdi. Öğrencilerime gördüklerimi anlatmak ilginç olacak. Kızarmış ekmekle baldan biraz yedim bile. Tadı harika." Kim, Shane'in yanındaki eski koltuğa oturdu. "Şimdi de sana fikrimi

söylemek istiyorum. Bu gerçekten çok önemli." Genç kadın erkeğe umutla baktı. "Bu araştırma en son Jeanne Carter'ın ölümüyle sonuçlandı değil mi?"

Shane başıyla onayladı.

"Güzel, şimdi de yeni bir şeyler daha bulmamız gerekiyor. Jeanne'in yaşadığı evde bir inceleme yapmalıyız." Kim elini çenesinin altına koydu ve kararlı bir ifadeyle Shane'e baktı. "Evet, bu önerim hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sanırım, söylediğini yapsak iyi olur. Jeanne Carter'ın adresini bulmak kolay ama evinden içeri nasıl gireceğiz?"

Kim öyle neşeli bir ifadeyle ayağa fırladı ki, Shane genç kadını kucaklamak için dayanılmaz bir istek duydu.

"Shane! Televizyonda 'Remington Street' adlı iki defa yayınlanan filmi hiç seyretnedin mi? Tabii ki, içeri kredi kartıyla gireceğiz!"

Bu iş, Kim'in bahsettiği televizyon filmlerindeki gibi basit bir iş değildi. Neyse ki, Jeanne'in şehirdeki evinin küçük bir bahçesi vardı. Ev Fransız Mahallesi'nin merkezindeydi ve pahalı bir yere benziyordu.

Kilit, Shane'in birkaç tecrübesiz girişimlerinden sonra nihayet tıkırdadı ve kapıyı iterek açtılar.

"Vow!" Shane hafif bir sesle ıslık çaldı. "Polis merkezi sandığımdan daha fazla maaş veriyor olmalı."

Oturma odası dekorasyon dergilerindeki evler kadar güzel döşenmişti. Geniş bej renkli koltuklar pirinç ve camdan yapılmış sehpayı çevreliyorlardı. Çömleklerin içindeki bitkiler evin çeşitli yerlerine konulmuştu. Oadaki her şey birbiriyle uyumlu ve zarifti.

Shane bir kaşını yukarı kaldırdı ve Kim'e alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Memur Carter hayret verici bir şekilde zevkliymiş."

"Evet, doğru. Bunlar pahalı şeyler." Sonra düşünceli bir tonla konuşmaya devam etti. "Sen burayı araştır. Ben de yatak odasına bakarım. Kadınların özel eş-

yalarını nereye saklayabilecekleri konusunda senden daha fazla bilgim olabilir."

Shane dudaklarının kenarında kederli bir gülümsemeyle başını salladı. Genç kadın helezon şeklindeki merdivenden çıkarken Shane'in sesini duyarak durdu.

"Seni tekrar aramızda görmek ne güzel, Kim."

"Afedersin, ne dedin?" Bakışları karşılaştı. Garip bir memnuniyet Kim'in içini kapladı.

"Sağlığının düzelmesine sevindiğimi söyledim," dedi Shane yavaşça. Erkeğin yüzünün kızardığını görmek Kim'in hoşuna gitmişti.

Genç kadın coşkun duygularını belli etmemek için alaylı bir tonla cevap verdi. "Sen doktor olmalıymışsın. Hastaya karşı olan tutumun onu iyileştirirdi." Bunu söyledikten sonra genç adamın kendi yüz ifadesini görmemesi için merdivenlerin kalan basamaklarını hızla çıktı. Shane yanındayken duygularını kontrol altına alması zorlaşıyordu. Ama bunları düşünecek zamanı yoktu, hemen işe koyuldu.

Jeanne'in yatak odası son derece zarif görünümlüydü. Sanki birisi daha önce gelmiş ve her şeyi yerli yerine koymuş gibi düzenliydi. Kim yere diz çöktü ve yatağın ahına baktı. Nedenini anlayamadığı bir huzursuzluk içini kaplamıştı. Yatağın akında toz yumaklarından başka bir şey yoktu. Ayağa kalktığı anda kendini daha rahat hissetti.

Birden gözü odadaki dolaba ilişti. Dolabın kapısını açık tutmak amacıyla içinde ağır ayakkabılar olan bir kutuyu kapiya yasladı. Dolabı dikkatle incelediğinde çeşitli elbiseler, çantalar ve ayakkabılardan başka bir şey görmedi. Biraz gayret ederek yüksek bir rafta bulunduğu kutuya uzandı. Kutu tahmininden daha ağır olduğu için dengesini kaybetti. Tökezleyerek dolabın kapısına dayalı olan kutuyu yerinden oynattı. Kim yetiştirmeden kapı hızla kapandı.

Dolabın içinde kapalı kalmıştı, içerisi tamamen karanlıktı. Yine on yaşındaki halini, evlerinin yukarı ka-

tındaki tuvalete saklandığı günleri hatırlamıştı. Kalbi duracakmış gibi oldu. Nefesi kesildi. Çocukluğundaki korkuları yeniden duydu... Etrafta bir sürü canavar vardı ve onu yiyebilirlerdi. Bir an için hayalinde yarattığı canavarların etrafını çevrelediğini düşündü.

Hayır! Kim, bir yetişkindi artık ve canını yakacak canavarlara da inanmıyordu. Korkudan çılgına dönmüş bir halde el yordamıyla kapı kolunu aradı. "Shane!" diye bağırdı. "Beni buradan çıkart."

Duyduğu hayal kırıklığı yerini paniğe bıraktı ve ne yaptığını bilmeden öfkeyle kapıyı yumruklamaya başladı. Birden tahta kapı açıldı ve dışarıdan gelen ışık gözlerini kamaştırdı.

Shane donakalmış bir halde genç kadına bakıyordu. "Kim, Ne oldu?"

Gözleri yavaş yavaş ışığa alıştıyordu. "Shane. Tanrı'ya şükür geldin. Karanlıkta kaldım."

Kim ona doğru bir adım atarken genç adam rafta duran elbiseleri bir kenara itti. "Karanlıktan korkmanın sebebi ne?"

Genç kadın nefesini tuttu ve erkeğin yüzündeki ciddi ifadeyi fark etti. İçinden bir ses bu korkusunun nedenini açıklaması gerektiğini söylüyordu. "Ben daha küçükken..." İlk başta duralayarak konuşuyordu ama daha sonra kendine güveni yerine geldi, "...babam çok fazla içki içerdi. Ben de... tuvalete saklanırdım... onun uykuya daldığına emin olana kadar. Yani, bana karşı kaba davranabilirdi."

"Aman Tanrım, Kim! Hepsi geçti. Ben yanıdayım!" dedi Shane onu kendisine doğru çekerken.

Kim erkeğin sıcaklığını içinde hissetti ve başını yukarı doğru kaldırarak geriledi. Her nedense, korkuları hakkında her şeyi anlatmak istiyordu. "Kendimi oraya kilitlenmiş gibi hissedirdim. Yıllarca kâbuslar gördüm. Yanlarında kaldığım ailelerin ve terapilerin faydası oldu. Ancak karanlık fobim asla kaybolmadı."

Genç adam Kim'i tekrar kendine doğru çekti ve kol-

larının arasına aldı. "Sana geçmişteki tüm acı ve kederlerini unutturmak isterdim."

Kim bir anda gelen dürtüyle Shane'i öpmek için başını kaldırdığında onun gözlerindeki şaşkın ifadeyi fark etti.

"O ne?" diye sordu Shane.

Genç kadın arkasına döndü. Çaresizlik içinde bu karanlık yerden çıkmaya çahşırken dolabın arkasında gizli bir bölmenin açılmasına sebep olmuştu.

Bölme her ikisinin de girebileceği büyüklükte olmasına rağmen, Kim dolabın kapısını açık bırakmak konusunda ısrar etti.

"Olamaz!" diye mırıldandı Shane, ses tonu fısıltıdan bile yavaştı.

"Neredeyiz?"

"Burası bir sunak odası. Eğer Jeanne Carter konusunda en ufak bir şüphemiz olsaydı, bu onun kara büyüyle ilgisi olduğunun en önemli kanıtı olurdu." Yılan biçiminde oyulmuş bir tahtayı eline aldı. "Bu Dumballah, erkek ve kadın ruhlarını birleştirmek için kullanılan yılan." Eliyle kemikleri bir yana itti ve ters dönmüş bir fotoğrafı yerden kaldırdı.

"Bu Claude!"

Kim, Shane'in omzunun üstünden fotoğrafa baktı. Kâğıdın üzerinde gülümseyen yüz Claude LaCroix'dan başkası değildi. Beyaz elbiseler giymişti ve sol omzunun hizasında duvarda bir muska vardı.

"Bunun anlamı ne, Shane?" Genç adam cevap vermeden fotoğrafı gömleğinin cebine koydu. Sunağın altında ve etrafında bir şeyler bulmaya çalışıyor gibiydi.

"Shane, ne...?"

"Geri çekil. Kim. Burada başka bir şey yok, kahretsin! Haydi buradan çıkalım. Haydi!"

Avluya vardıklarında kuvvetli bir rüzgâr esiyordu. Kim kötü bir şeylerin olacağını sezdi. Shane kendisini sürükleyerek evden çıkarttığından beri, tek kelime bile konuşmamışlardı.

"Shane, Claude her nasılsa bu işlere bulaşmış, ama niçin?" diyerek söze başladı. Kim.

"Ben de Claude'un davranışının nedenini merak ediyorum. Ve bu sorunun cevabını da bir an önce bulmayı planlıyorum."

"Shane, olaylar bu şekilde geliştiği için üzgünüm. Her şeyin daha farklı olmasını dilerdim."

Genç kadının gösterdiği hassasiyete karşın, Shane'in bakışları soğuk ve ifadesizdi. Kim onun tekrar kendi dünyasına çekildiğini anladı.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama, Claude'u gerçeği kabul etmesi için zorlayacağım ve daha sonra da onu öldüreceğim!"

"Sana söylüyorum, onları Jeanne'in dairesinden çıkarırken gördüm." Claude'un elleri korkudan titriyordu.

Burada buluşmaları aptallıktı. Fakat onu azarlamanın faydası yoktu, o bunun çok fazlasını hak etmişti.

"Claude sakın ol. Tam olarak ne gördüğünü anlat bana."

Yaşlı adam yürürken gümüş uçlu bastonunu hafifçe yere vuruyordu. "Kulüp Orleans'tan Fransız Mahallesi'ne doğru yürüyordum ki, onları Jeanne'in evinden çıkarırken gördüm. Sonra da gözden kayboldular." Ses tonu çarpıcı bir şekilde yavaşladı. "Ya Jeanne'in evinde beni suçlayabilecek bir kanıt bulmuşlarsa?"

"Eğer Kim ve Shane içeri girmişlerse, bunu zorla yapmışlardır. Ne kadar da becerikliler. Ancak her şeyi bozmaları biraz güç. Jeanne'in dairesinde sana ait ne bulmuş olabilirler ki?"

Claude'un kabahatli olduğunu saklaması oldukça güçtü. Aslında cesur görünmeye çalışıyordu.

"Kara büyü kraliçesi beni özel ilgisiyle... onurlandırmıştı." Kelimeleri dikkatle seçiyordu.

O aptal Jeanne Carter her zaman sahip olabileceğinden fazlasını istemişti. Özel meraklarıyla herkesi tehli-

keye sokmadan önce ortadan kaldırılmıştı. Claude'un kendisine olan güveninin yerine gelmesini sağlamalıydı. Yaşlı adam bu ruh haline bırakılamayacak kadar değerliydi. Fakat önce daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

"Çabuk söyle, Kim nasıl görünüyordu? Hasta gibi mi?"

"Hasta mı?" Ellerini ovuşturarak başını iki yana salladı. "Çok iyi görünüyordu. "Claude anlamıştı. "Ah! Gücün bu kez etkisini gösteremedi."

"Gücümü hiçbir zaman kaybetmem."

Oyuncak bebek hâlâ sunağın üzerinde duruyordu. Bal renkli lüenin biraz aşağısına siyah uçlu bir iğne batırılmıştı. "Shane, yardım için ruhları çağırılmış olmalı. Fakat yetersiz bilgisi, bu bizde olduğu sürece hiçbir işe yaramaz." Oyuncak bebeği sunağın üzerinden alıp havaya kaldırdığında Claude onun Kim'e çok benzediğini gördü.

"Bu oyuncak bebek bize nasıl yardımcı olacak? Ya bir ipucu bulurlarsa?.."

"Endişelenmene gerek yok, Claude. Ben de oraya gittim ve bize zarar verebilecek her şeyi ortadan kaldırdım."

"Tanrı'ya şükür. Çok endişelenmiştim, biliyorsun, yoksa seni hiç çağırmazdım."

"Kim ve Shane'i durdurana kadar bu problemi ortadan daldırılmış sayılmayız, Claude."

"Fakat nasıl? Yapamam..."

"Yaparsın! Ve yapacaksın!" Bebek Claude'un titreyen ellerine bırakıldı. "Dokun hisset, Claude! Biliyorsun ki, onun üzerinde hâkimiyet kurduk!"

Bölüm On Bir

Kim, Belle Reve'in tavanarasında buldukları balo elbisesini kuvvetle çekti. Bu elbise güzel romantik partilerde giymek için yapılmıştı. Ancak bu gece farklı bir amaca hizmet edecekti.

Bu gece, davetlilerden birinin katil olduğu ortaya çıkacaktı, ama Kim için Claude'un bu işlere karışmış olabileceğini düşünmek hâlâ güçtü. Baloda Shane ile birlikte gerçeği ortaya çıkartacaklardı. Planlarını akıllıca hazırlayarak Claude'un zaafalarını göz önünde bulundurmuşlardı.

Shane yengesinin anısına hiçbir masraftan kaçınmadı. Louise'in elli yıl önce yapılmış bir portresi genç kadının önerisiyle balo salonuna getirilmişti. Böylece, yengesinin varlığı davette temsil edilmiş olacaktı. On bir kişilik orkestranın yerleştirildiği giriş sarmaşıklarla donatılmıştı. Yemek odasının arkasındaki salonda zengin çeşitlerin bulunduğu bir büfe hazırlanmıştı. New Orleans'ın önde gelen beş ahçıbaşısı spesiyalitelerini daha sonra sunacaklardı.

Aşağı katta, ön kısımdaki salonda Cajun orkestrası gençler için çalacaktı. Diğer salonda ise, Evangeline Paris paravanayla ayrılan bölümde iskambil falına bakacaktı.

Shane, saat on buçukta bir eğlence düzenleyecekti. Akrobat ve hokkabazlar gösteri yapacaklar ve isteklilere yaptıklarını öğretmeyi teklif edeceklerdi.

Her şey en ince ayrıntısına kadar düşünülmüştü. Shane üç yüzün üstünde davetlinin gelmesini beklediğini söyledi. Bunlardan bazıları New Orleans'ın çok seçkin kişileri, bazıları da Louise'in Fransız Mahallesi'nden arkadaşları ve en iyi müşterileri olacaktı.

Shane'le belirledikleri saatte. Kim, Claude'a kendisinin ve Jeanne Carter'ın fotoğrafını gösterecekti. Shane de soyağacında adı geçen herkesi biraraya toplava-

caktı. Shane, Claude'un her şeyi itiraf edeceğini sanıyordu. Eğer diğerleri de, bu işe karışmışlarsa, onların da maskesi düşecekti. Ve bu kâbus artık sona erecekti.

İkinci kattaki sarkaçlı saat çalmaya başladı.

Vakit gelmişti. Fildişi yelpazesini eline aldı, bileğine bir bilezik taktıktan sonra küçük, dantel ve satenden yapılmış olan çantayı da diğer bileğine astı.

Saatın son vuruşunda Shane kapı aralığında belirdi. Mavi fragın içinde omuzları daha geniş, vücudu daha kaslı görünüyordu. Şimdiden rolüne uyum sağlamıştı, yüzünde canayakın bir ev sahibi ifadesi vardı. Bakışları genç kadını okşar gibiydi. Bu da oynadıkları oyunun bir parçası mıydı?

"Büyüleyici görünüyorsun. Haydi. Gidelim. Misa-firlerimiz geliyorlar." Genç adam yavaşça Kim'in elini tuttu.

Genç kadının ön verandaya çıktığında gördükleri bir rüya gibiydi. Arabaların park edildiği alanla ev arasındaki yol bir sıra meşaleyle aydınlatılmıştı. Tüm misafirler anayolun başında arabalarını park etmişler, ya yürüyerek, ya da Shane'in getirttiği faytonlarla eve geliyorlardı. Etraf rengârenk kıyafetlerle cıvı cıvıldı.

Çalmakta olan müzik geceye renk katıyordu. Belle Reve'i çevreleyen çiçeklerin kokusu hafif bir esintiyle evin içine dolmuştu.

Shane cebinden bir deste kâğıt çıkartarak tek eliyle karıştırdı.

Kim derin bir nefes aldı ve oynayacağı role kendini hazırlayabilmek için gülerek sordu: "Nehir gemilerindeki kumarbazların böyle sosyete eğlencelerine katılmalarına izin veriliyor mu?"

Genç adam da gülümseyerek cevap verdi. "Mada-me, beni buradan uzaklaştırabileceklerini sanmıyorum..." Ağır bir tonla cümlesini tamamladı. "Hele siz böyle güzelken." Kartları tekrar yerine koyarken Kim'in gözüne ceketin cebindeki tabanca ilişti.

"Shane!" Genç kadının adeta nefesi kesilmişti. "O tabancayla ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Kim tabancam dolu değil," dedi Shane yavaşça, yüzünden ciddi bir ifade vardı. "Ceketin cebinde kartlarla birlikte duruyordu."

"Bana ver onu!"

"Kim, neyin var senin?"

Genç kadın Shane'in kravatını düzeltmek bahanesiyle ehni ceketinin cebine soktu.

"Sen ne?..."

Genç kadın tabancayı bileğinde asılı duran çantanın içine attı. Sonra Shane'in yanında yerini alarak tatlı tatlı gülümsedi.

"Eğer bir mahzuru yoksa, tabancayı ben saklayabilirim. Şimdi, Shane, sevimli görünmeye çalış. İşte misafirlerimiz de geliyorlar."

Genç kadın, Shane'in cebinde tabancayı görünce çok korkmuş ve şaşırılmıştı. Yine de, Shane'in varlığı düzinelerce misafiri gülümseyerek karşılamasına yardımcı olmuştu. Onları bekleyen tehlike gerçekten büyüktü. Shane her ne kadar sebebini açıklamamışsa da, tabancayı bunun için taşıyor olmahydı.

Bir buçuk saat sonra, genç adamın yüzündeki gülümseme kaybolmuştu, ama Kim rolünü gayet iyi oynuyor ve Shane'in ne yapacağını merakla bekliyordu. Çok az zamanları kalmıştı.

Shane, Kim'e doğru döndü, kaşının birini kaldırarak elini onun kolunun üzerine koydu. "Hemen hemen herkes geldi."

Kim başıyla onayladı. "Ben hazırım."

Genç adam kendisine doğru eğildiğinde onun sıcak nefesini boynunda hissetti. "Phil, senatörlerin bulunduğu gruba katılmam için işaret ediyor. Tarihi koruma konularıyla daha fazla canının sıkılmasını istemiyorum. Misafirlerin arasına karış ve eğleniyormuşsun gibi görün." Kim ona itaat ederek evin içinde dolaştı, misafirlere gülümsedi, herkesin rahatının yerinde oldu-

ğundan ve her şeyin yolunda gittiğinden emindi artık.

Aşağı katta, şaşılacak kadar çok insan Evangeline Paris'in önünde durmuş sıralarını bekliyorlardı. Leonard şöminenin önünde durmuş Cajun müziğini dinliyordu. Evin dışında, çiftler her şeyden habersiz bahçede dolaşıyorlardı. Kim onlara gıptayla baktı.

Kim balo salonuna geri döndüğünde Viyana valsini çalıyordu. Claude beyaz frak ve pantolonunun içinde, Marlena Rudolph'u dansa kaldırmıştı. Marlena, kırmızı ipek etek giymişti. Siyah dantelden yapılmış bir çanta bileğinden sarkmaktaydı. Bu gece, yine kolları uzun bir bluz giymişti.

Birden içini bir sevinç dalgası kapladı. Shane ileride, Claude'un partisindeki adamlarla koyu bir sohbet dalmıştı. Dans edenlerin arasından geçerek Madame LaForge'un oturduğu yere doğru ilerledi.

"Senin geldiğini görünce diğerlerini yanımdan uzaklaştırdım, yavrum." Yaşlı kadın asil bir tavırla gülümsedi. "Görüyorum ki, zavallı Shane'i esir etmişler. Yanıma otur da, geçen gece fırsat bulamadığımız sohbetimizi edelim."

"Sizi tekrar gördüğüme çok sevindim, Madame. Kostümünüz harika." Kim, kendini beyaz elbiseyi seymekten alamıyordu.

"Bu benim elli sene önceki gelinliğim, hayatım," diye kısaca açıkladı Madame.

"Gerçekten çok şık."

"Hoş anılar taşıyan güzel bir kıyafet." Madame'ın gözleri buğulanmıştı. "Louise pembe elbisesiyle benim baş nedimemdi. Hepimiz ellerimizde leylak ve lavanta taşıyorduk, bütün gün yağmur yağmıştı."

Her ikisi de bir süre düşüncelere daldılar. Sessizliği bozan Madame LaForge oldu. "Shane, seni dansa kaldırmaya geliyor. Bu gece ne kadar şık. Bana kocam Edward'ı hatırlatıyor."

"Madame." Shane yaşlı kadına doğru eğildi. "Kim'le dans etmemin bir sakıncası yok, değil mi?"

"Siz gençleri dans ederken görmek beni mutlu edecektir."

Genç adam onun elim tutarken, "Neyin var. Kim?" diye sordu. "Solgun görünüyorsun. Bu duruma tahammül edebilecek misin?"

Genç kadın Shane'in gözlerinin içine baktı.

"Hayır, iyiyim. Anladığım kadarıyla planımızı gözden geçirip, bu olayı sona erdirmek için dans ediyoruz."

"Ben harekete geçtim bile. Kararlaştırdığımız saatte orada olması gerekenleri terasa çağırdım. Claude'la dans et ve daha sonra biraz hava almak istediğini söyleyerek onu terasa çıkart. Hiçbir şeyden şüphelenmesini istemiyorum."

Kim, içgüdülerinin sesine kulak vererek müziğin sona ermesiyle birlikte kendini geri çekti. Sonra arkasını döndü ve hızla ilerledi.

Yemek odası, tabaklarına yemek koymakla meşgul olan insanlarla doluydu. Aşağı kısımdaki salona açılan holü geçti.

"Seni bekliyordum."

Kim bir an yerinden sıçradı. İskambil falına bakan kadın yanbaşımda duruyordu.

"Kartlar bana geleceğini söylemişti."

"Hayır, Miss Paris." Kim uzaklaşmak için bir bahane bulmaya çalıştı. "Salonları kontrol edip herkesin yiyeceklerini yeteri kadar aldıklarına emin olmam gerekiyor."

Evangeline kurnazca gülümsedi. "Kartların sana bir mesajı var."

"Gerçekten sizi incitmek istemem, ama ben öyle olduğuna inanmıyorum."

"İnanmak zorunda değilsin." Paravanın kenarındaki bir koltuğu işaret etti. "Otur, Madame LaForge bile falına baktırdı bu akşam."

"Peki," diye razı oldu genç kadın Louise'in eski arkadaşını kırmak istemeyerek. "Ne yapmalıyım?"

Evangeline iyice eskimiş bir deste kâğıdı ona uzattı.

"Kartları karıştırırken beynini tüm düşüncelerden arındır ve sadece tek bir konuyu düşün. Hazır olduğun zaman sorunu yüksek sesle sor ve kartları benim önüme koy." Kim kartları karıştırdı. Belki de, Louise'in ölümü, ya da Claude'la ilgili bir şey sorması gerekiyordu. Fakat zihnini tek bir düşünceye bağlı tutması mümkün değildi.

Kelimeler ağzından ihtiyatla çıkıyordu.

"Evleneceğim adamı tanıyor muyum?" Kartları masanın üzerine koyarken şaşkınlık içindeydi. Bu soru aklına nasıl böyle birdenbire gelivermişti?

Evangeline ilk kartı açmıştı bile. "Bu kart senin şimdiki durumunu açıklıyor. Bu karta göre sen bir geçiş devresindesin. Hayatında bir değişiklik olabilir, ama bir kararsızlıkla karşı karşıyasın. Ortama uyum sağlamalısın, bir hafta fedekârlık yapman bile gerekiyor."

"İkinci kart..." Evangeline bu kartı birincisinin üstüne çarpaz bir şekilde yerleştirdi. "Hayatımı şu anda etkileyeni gösterir. Oh, canım. Sanırım bu pek iyi değil. Burada bir tehdit görüyorum ve etrafını saran hilekâr kimseler var, şiddetli bir heyecan ve sahip olduğun değerli bir şeyin kaybolması... Devam edelim, daha olumlu bir şey bulmaya çalışalım. İşte bu kart da senin niyetini gösterir."

Hafifçe vurarak kartı ters çevirdi. "Ah! Bu kart romantik bir aşkın başlamış olduğunu gösteriyor."

Evangeline aceleyle diğer üç kartı ters çevirdi. "Bunlar senin geçmişini ifade ediyor. Mutlu bir çocukluk dönemi geçirmedin, değil mi? Fakat sen bu sıkıntıları atlatarak kendine güzel bir yaşam kurmuşsun."

Kim yerinde duramıyordu. Gerçekten de, söylenenlerin hepsi o kadar doğrudu ki! Kartlar Evangeline Paris'e bunları nasıl haber verebiliyordu?

"Kurnaz biri size bir hile yaparak mutluluğunuzu engelleyecek." Başını kaldırıp Kim'e gülümsedi. "Anlıyorsun, değil mi, Kim? Artık ikaz edildin."

Kim solgun bir ifadeyle gülümsedi.

"Son dört kart durumunu tam anlamıyla gösterecek." Kartların hepsini çabucak açtı ve masanın üzerine dikey olarak sıraladı.

"Bu senin, Kim. Görüyor musun? Sakin görünüyorsun, ama içini keder ve telaş kaplamış. Bir dönüm noktasındasın. Döneklik ve hilekârlıkla karşılaşacaksın. Ruhundaki kişi, uzun zamandır tutkuyla bağlı olduğun bir ortağın bilinmeyen bir durumla karşı karşıya gelecek. Yüreğinden geçeni gerçekleştirebilmen için çeşitli etkenlerin üstesinden gelmen, bilinmeyen düşmanlara karşı koyman gerekecek ki, o düşmanlar seni yanlış yönde düşünmeye sevk edecekler."

Evangeline genç kadının elini tutarak ters çevirdi ve avucuna baktı. Yara izini dikkatle inceledi. "İlk başta kartların senin lehine şeyler gösterdiğini söylemiştim, ama şimdi uyarıyorlar. Benim ikazlarıma kulak ver."

Evangeline kartlara bakarken Kim hipnotize olmuş gibiydi. Bu gece yeterince şey duymuştu. Son kartın üzerine hafifçe vurarak yavaşça birinin sözünü tekrarlar gibi lafa karıştı, "Ben kendi kaderimin efendisiyim!"

"Kim!" Yargıç Rudolph paravanın yanında durmuş merakla onlara bakıyordu. "Shane, her yerde seni arıyor. Buraya geldiğini gördüm, oldukça uzun bir zaman geçti. 'Taksim Valsi' başlamak üzere. Daha sonra da kıyafetler için ödülleri verilecek."

"Teşekkür ederim, Miss Paris. Kartlarınız büyüleyiciydi, belki bir gün bana daha fazla şey anlattırabilirsiniz."

Kim yavaşça yargıcın koluna dokundu. "Bana haber verdiğiniz için teşekkürler... O kartların bazıları bana ürkütücü şeyler söyledi. Böyle şeylere inanır mısınız?"

"Tabii ki, hayır!" Yargıç genç kadına sanki delirmiş gibi baktı. "İşte, Shane de orada zaten. Ben de eşimi bulacağım."

Taksim Valsi, yarışmadaki tüm kostümlerin sergile-

nebilmesinin sağlandığı danstı. Shane de dans edenlerin arasındaydı. Planla ilgili olarak genç kadına ihtiyacı yoktu henüz. Arka terasta buluşma vakti gelmemişti. Göz ucuyla Leonard'ın camlı kapıdan yavaşça çıktığını gördü. Onun sanki dünya görüşü iskambil falında söylenenlerden sonra ihtiyacı olan tek şeydi.

Leonard puro içiyordu. Kim yanma yaklaşıncı, purosunu elinden fırlattı. "Önemli değil. Ben sigara içilmesinden rahatsız olmam..." diye söze başladı genç kadın.

"Louise burada olsaydı eminim parti çok hoşuna giderdi." Leonard düşünmeden bir şeyler söyledi. "İnsanları hep burada bir araya getirmek isterdi. Fakat Jerome, yalnız kalmayı severdi." Başını iki yana salladı. "İkisi de birbirleri için yaratılmışlardı, ölünceye dek birbirlerini sevdiler... yalnızca bir arada yaşamıyorlardı."

Kim, Leonard'm söylediklerine cevap veremeden, Madame LaForge bastonuna yaslanarak verandaya geldi. "Kleopatra kostümünün yarışmayı kazanması beni hep şaşırtmıştır," diyerek güldü. "O kıyafetin tek orijinal yanı içini oldukça göstermesinde. Kim, eğleniyor musun?" Madame LaForge yıldızlara bakmak için verandanın parmaklıklarına yaslandı. "Biz yirmili yıllarda bu verandada dans ederdik. Charleston yapabildiğimiz tek yerdi." LaForge'un titrediği belli oluyordu. "Leonard bana koltuğun üzerinde bıraktığım şalımı getirir misin? Dışarısı zannettiğimden daha soğukmuş."

"İyi misiniz?" Leonard hızla uzaklaşıncı Kim endişeyle sordu.

"Ben kendim için endişelenmiyorum. Balo salonunda çok solgun görünüyordun."

Kim huzursuz bir ifadeyle gülümsedi. "Biraz önce falıma baktırdım. Kartların söylediklerinin gerçek yaşamla çok uyuşması beni şaşırttı ve ürküttü. Sanırım bundan dolayı beni biraz solgun gördünüz."

Leonard geri döndü ve kaşmir şalı Madame'ın omu-

zuna dikkatle koydu. "Biraz dolaşmak ister miydiniz? Leonard nazikçe kolunu uzattı.

"Teşekkürler, Leonard." Madame LaForge gülümsemi ve Leonard'ın koluna yaslanarak birlikte verandada gezinmeye başladılar.

Kim de onların peşi sıra ilerledi.-Cajun orkestrasının aşağı katta çalmakta olduğu canlı bir melodi duyuluyordu.

Dans pistindekilerden biri Leonard'a oraya gelmesi gerektiğini işaret etti, o da izin isteyerek yanlarından ayrıldı. Madame LaForge derin bir iç çekerek verandanın parmaklıklarına halsiz bir ifadeyle yaslandı. "Emin değilim, ama galiba rahatsızlandım."

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye aniden sordu Kim.

"Belki sen bana yardımcı olabilirsin, yalnız diğerlerini rahatsız etmeyelim."

Kim bir kolunu yaşlı kadının omuzuna dolayarak onu sıkıca tuttu. Kim ve Madame LaForge balo salonundan geçerek yukarı kısımdaki hole çıktılar. İkinci kata geldiklerinde Kim kendi yattığı odanın kapısını açtı.

"Teşekkürler, hayatım. Bir süre sakın bir yerde dinlenirsem kendime gelirim."

"Tabii." Kim yaşlı kadını sakinleştirmeye çalıştı ve onun yatağa uzanmasına yardım etti.

"Tekrar teşekkür ederim, hayatım. Bana kısa bir süre eşlik edersen sevinirim. Geçen akşam Pointe'te yaptığın turdan memnun kaldın mı?"

"Evet." Kim gülümsedi, Madame LaForge hastayken bile nazik tavırlarını sergilemeyi ihmal etmiyordu. "O muhteşem evi eski haline getirmeye çalışmak çok önemli bir atılım."

"Bu çalışma Claude'un bütün yaşamını doldurdu. Aile servetini bu amaç için tüketti. Bir de, daha önceki iş ortağının servetini."

"Claude'un iş ortağına ne oldu?" diye yavaşça sor-

d'u Kim, yaşlı kadının verdiği bilgi onu heyecanlandırmıştı.

"Zavallı adam, üç ay önce balık avlamaya gittiğinde boğuldu. Kalp krizi geçirdiği ve bu sırada kayıktan düşüp öldüğü sanılıyor. O ve Claude'un arasında bir tür sigorta anlaşması vardı. Onun için, adamın her şeyi Claude'a kaldı."

Kim'in Claude hakkında şüphesi kalmamıştı. Jeanne Carter kara büyüü kişisel çıkarı için kullanmıştı.... Louise de dükkân sahiplerine yönelik şantaj halkasını açığa çıkartabileceği için öldürülmüştü... Claude da kara büyücüler mezhebini iş ortağından kurtulmak için kullanmıştı. Sigortadan alacağı para isteklerini gerçekleştirmesi için Claude'a destek olacaktı. Bu insanlar kara büyüye inanmıyorlardı, onlar sadece aç gözlülükleri için insanları öldüren merhametsiz kişilerdi.

Kim, Shane'i hemen bulmalı ve öğrendiklerini ona da anlatmalıydı. "Madame LaForge, getirmemi istediğiniz bir şey var mı?"

"Leonard'a şoförümü çağırmasını söylersen memnun olurum."

Hemen söylerim." Kim aceleyle kapıya doğru yöneldi. Shane'i bulmak için sabırsızlanıyordu.

"Oh, hayatım?" Madame LaForge telaşla bağırды. "Bastonumu verandada unutmuşum."

"Lütfen endişelenmeyin. Ben bastonunuzu getiririm."

Yaşlı kadın minnettar olduğunu belirtir bir ifadeyle Kim'e gülümsedi ve arkasındaki yastıklara dayandı. "Çok nazıksın, hayatım."

Kim odasının kapısını kapatırken Marlana'nın koridorun sonunda bir yatak; odasına girdiğini gördü. Sessizce onu izledi. Shane biraz bekleyebilirdi. Marlana'nın hareketlerinde sinsi bir tavır vardı ve Kim bu durumu açığa çıkartmak istiyordu.

Gi rdığı odanın kapısı gıcırdayarak açıldığında Marlana hemen arkasına dönüp baktı; yüzü sararmış, gece

çantası yere düşmüştü. İçindekiler aniden etrafa saçıldı.

"Özür dilerim." Kim yere çöktü. "İzin ver..."

"Gerek yok! Ben toplarım." Marlana her şeyi aceleyle çantasına doldurmaya başladı, ama Kim şırıngayı görmüştü bile.

Kim geri çekildi, artık Marlana hakkındaki gerçeği biliyordu. Marlana büyük bir olasılıkla şantajla kazanılan paraları uyuşturucu alışkanlığını sürdürebilmek için kullanıyordu. Bu insanların sorunu neydi? Bu olaylara kaç kişi karışmıştı?

"Ne istiyorsunuz?" Marlana kibirli bir tavırla sordu, yüz ifadesi ciddileşmişti.

"İçeri girdiğinizi gördüm ve bir şeye ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Marlana'nın makyajlı, ince dudaklarında her zaman ki gibi kayıtsız ifadesiyle bir gülümseme belirdi. "Bel-le Reve'e geldiğim zaman bu odayı makyajımı tazelemek için kullanırdım."

"Anlıyorum. Özür dilerim, sizi ürküttüm." Kim arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü ve kapattı. Merdivenlerden hızla inerken sarkaçlı saat ahenkle çaldı. Oh, hayır! Kim verandada buluşmak için sözleştikleri saati geçirmişti. Shane neredeydi acaba? Genç adam kendisini arıyor olabilir miydi?

Kim, Leonard'ı yiyecek servisi yapanlara emirler verirken buldu. "Mr. Alexander geri kalan yiyeceklerin Fransız Mahallesi'ndekilere verilmesini istiyor. Hiçbir şeyin ziyan olmasını istemiyoruz." Kim'in yardımı ihtiyacı olduğunu fark ederek yüzünü genç kadına doğru çevirdi. "Ne oldu, küçük hanım?"

"Madame LaForge kendini iyi hissetmiyor. Şimdi benim odamda dinleniyor ve senin şoförünü çağırmanı istiyor."

"Tabii, hemen bu konuyla ilgilenirim." Leonard süratle uzaklaştı ve Kim de Madame LaForge'un bastonunu almak için verandaya çıkan merdivenlere doğru yöneldi. Bunu da yaptıktan sonra Shane'i bulacaktı.

Çift kanatlı pencereli kapıdan geçen beyaz kıyafetli bir adamın arka verandada karanlıkta kaybolduğunu gördü. Yoksa o adam Claude muydu? Belki de planlarını uygulamak için henüz geç kalmamışlardı.

Çok katlı jüponunu yukarı kaldırarak adamın peşi sıra ilerledi. Bahçe çok iyi aydınlanmıştı ve hokkabazlar gece için eşyalarını hazırlıyorlardı.

Claude şaşırtıcı bir şekilde karışık yönde ilerliyordu. Çıkışa geldiğinde, tuhaf bir şekilde ortada kimse gözükmiyordu. Birdenbire ortalık çok karanlık ve sessiz olmuştu. Çocukluğunda duyduğu korkunun etkisiyle kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Telaşla eve doğru geri döndü, karanlıkta yalnız başına ilerlemesi olanaksızdı. Bu gece korkularını yenmek için bir deneme yapacak durumda değildi.

Eve geri döndüğünde Claude basamaklarda duruyordu. "Kim!" Claude hayretle bağırdı. "Seninle hiç konuşmadık. Belki bana katılmak istersin. Garson biraz önce bunları getirdi." Kim'e şampanya uzattı.

"Teşekkür ederim." Eğer Claude'u burada yeterince uzun bir süre tutabilirse, Shane onları bulabilirdi. Sonra da hazırladıkları planı uygulayabilirlerdi.

Claude her zamanki canayakın tavrıyla partiyle ilgili olarak Shane'e övgüler yağdırdı ve Kim'in elbisesinin güzelliğinden bahsetti. Shane, genç kadının Claude'u yalnız başına sorgulamaması konusunda ısrar etmişti, ama şu anda ona birkaç soru sormasının hiçbir zararı olmazdı.

"Bir yangın tehlikesi geçirdiğini duydum. Kim. Çok üzuldüm." Genç kadının koluna hafifçe dokundu. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Ne kadar naziksin, Claude. Shane gereken her şeyi yaptı." Dikkatle yaşlı adamın tepkisini izliyordu. "Memur Carter'in başına gelenleri duydunuz mu? Louise'in cinayetini araştıran ekibin içindeydi. Ölümünün Louise'in cinayetiyle bağlantısı olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Hayır, bunu bilmiyordum." Claude şampanyasından bir yudum aldı. "Memur Carter'ın vurulduğunu duydum elbette, ama Louise'in korkunç ölümünü araştırdığını bilmiyordum. Shane bu konuda..."

"Claude, Madame'ı arabaya kadar götürmeme yardım edebilir misin?" Leonard kapının olduğu yönden bağırdı, konuşmalarını bölerek.

Kim mümkün olduğunca çabuk bir şekilde ayağa kalktı. "Leonard, Madame bastonunu bulup kendisine götürmemi söylemişti."

"Siz burada kalın. Madame bu gece kendisiyle yeteri kadar ilgilendiğinizi söyledi. Sizi yarın çaya davet edecek."

Misafirlerin çoğu içerideydi. Bahçede kimse yoktu; fenerlerin ışığı söndürülmüştü. Salondaki ışık, verandada Kim'in ayakta durduğu yere kadar uzanmıyordu, ama bu duygu genç kadının canını sıkıyordu. Shane birazdan gelirdi. Claude geri geldiğinde de... Onu yakalayabilirlerdi. Jeanne Carter vasıtasıyla Claude'u kara büyücüler mezhebine sokmuşlardı- ve şimdi de tek bir amaçları vardı... hırs.

Kara büyü ancak iradesiz insanları kullanmayı başarabiliyordu. Jeanne Carter'ın yaşadığı hayat tarzını sürdürebilmesi için paraya ihtiyacı vardı, Claude'un da öyle... bunu nasıl elde ettiklerinin hiçbir önemi yoktu.

Karanlığın içinden, kokulu bir kumaş parçası Kim'in yüzüne sürüldü. Ağzı kapatılmıştı. Bu kokunun eter olduğunu anlamıştı genç kadın ve çılgınca mücadele etti, ama kendisini saran kollar o kadar güçlüydü ki, kurtulmasına imkân yoktu, tuzağa düşürülmüştü.

Bölüm On İki

Uyandığında ortalık bir mezarlık kadar sessizdi. Nemli toprağın, küfün ve... puronun kokusunu alabiliyordu.

'Ölüler Evi'ne kapatılmıştı.

Genç kadın gözlerini ovuşturarak ayılmaya çalıştı. Bu yalnızca bir kâbustu. Öyle olmalıydı!

Ancak nemli soğuk, giysilerinin içinden kemiklerine işliyordu. Burası, Alexander Mezarlığı'nın yanındaki ambar olmalıydı.

Korkuyla dizlerinin üstünde doğruldu. Kollarını sıkıca vücuduna sararak ileri geri sallanmaya başladı. Bu kâbus gerçektir!

Kontrolünü kaybetmemeliydi, bir kez kaybederse kendini bir daha hiç toparlayamayabilirdi.

Yoğun puro kokusunu tekrar duydu. Onu buraya hapseden puro içiyor olmalıydı. Partide puro içtiğini gördüğü tek bir kişi vardı... Leonard.

Hayır! Bu doğru olamazdı, partide belki düzinelerce erkek puro içiyordu. Evangeline Paris'in sözleri beyrinde yankılandı: "... bilinmeyen düşmanlara karşı koyman gerekecek, o düşmanlar seni yanlış yönde düşünmeye sevk edecekler."

Bu düşünce hiç hoşuna gitmese bile, verandada yalnız kaldığından emin olan tek kişinin Leonard olduğunu hatırladı.

Etrafını saran korkunç karanlık onu ürküttü.

İlk önce Claude, şimdi de, Leonard; her ikisi de güvendikleri, Shane'in en yakın dostlarıydılar. Kim gitlikçe etraflarını saran düşmanlar nedeniyle genç adamın güvenliğinden endişe ediyordu. Korkularını düşünmeden ne yapabileceğini gözden geçirmeye başladı. Çantasındaki tabancayı hatırladı, eğer şansına silah doluyorsa, buradan çıkması an meselesiydi. Umutla kapıya nişan alarak tetiği çekti. Sağır edici bir gürültü oda-

nın içini doldurdu.

Tabanca uyuşmuş olan parmaklarının arasından yere düştü. Rahatlayarak ağır metal kapıyı iteledi, açtı ve ay ışığına çıktı.

Shane'i bulması gerekiyordu! Ancak bunun için karanlıkta Belle Reve'in yolunu bulmalıydı önce. Panik içinde yolunu bulmaya çalışırken ileride sesler duydu ve kalbi deli gibi atarak kendisine saklanacak bir yer aramaya koyuldu. Bir karar vermeden önce iki ağacın arasında heybetli bir gölge belirdi. Kim onu hemen tanımıştı.

"Shane! Seni uyarmam gerekiyordu," diye hızla atıldı ağlamaya başlamadan önce. Bu hiç beklemediği bir reaksiyondur. Yaşadıkları tüm bu olaylar sırasında yalnızca bir kez, o da Louise'in ölümünde ağlamıştı.

"Nerelerdeydin?" Shane kollarını sıkıca kavradığından acıyla irkildi.

"Silah oyuncak değilmiş," diyerek titrek bir sesle güldü. "Korkarım elim bir daha asla eskisi gibi olmayacak."

"Korkunç görünüyorsun," diye mırıldandı genç adam onun yaralı elini dudaklarına götürmeden önce.

Korku ve şoktan uyuşmuş bir halde. Kim onun adını titrek bir sesle defalarca tekrarladı. Bir süre hiç konuşmadan birbirlerine sarıldılar ve Shane'in kendi dudakları üzerindeki yumuşak teması tüm korkusunu yok etti.

"Yaralandın mı. Kim?" diye sordu genç adam demir gibi kavrayışını bir an olsun gevşetmeden.

"Hayır, iyiyim. Beni ambar gibi bir yere kilitlediler. Herhalde partiden sonra gelmeyi planlıyorlardı. Bunun önemi yok. Yardıma ihtiyacı olan sensin, Shane."

"Ne oldu? Seni oraya kim kilitledi?"

"Sanırım, sanırım Leonard," diye fısıldadı yaşlar yanaklarından aşağı süzülürken. "Seni uyarmak istedim. Kimseye güvenemeyiz."

"Saçlamama Kim, Leonard ne bana, ne de sana bir

zarar verebilir."

"Ama, Shane..."

Genç adam onun ısrarlarını duymazdan gelerek başını iki yana salladı. "Sen şoktasın. Belle Reve'e dönüp tekrar ısınana kadar hiçbir şey söyleme."

Leonard kütüphanede ateşi canlandırmaktaydı. "Sana yardım edeyim," diyerek, Kim'e doğru uzandı.

Genç kadın hafif bir çığlık atarak Shane'in kollarına daha da gömüldü.

"Kim, Leonard sana bir şey yapmayacak," diye ısrar etti Shane, onu kucağından kanepenin üstüne bırakırken.

Kim doğrulmaya çalışırken sıkılı duran avucunu açtı. İçinde yarım bir puro izmariti vardı. "Beni kaçırان adamlardan biri... beni oraya taşımaları için iki kişi olmaları gerektiğini düşünüyorum... puro içiyormuş. Ambarda bunu buldum." Korkusu yerini öfkeye bırakmıştı. "Beni verandada yalnız bıraktın Leonard. Ve sen de puro içiyorsun."

Shane puroyu onun avucundan aldı ve burnuna doğru kaldırmadan önce parmaklarıyla evirip çevirdi.

"Kim, haklısın, hiç kimseye güvenemeyiz. Ancak Leonard'a güvenebiliriz." İzmariti uzattı. "Al, Leonard, sen açıkla," dedi kuru bir sesle.

Leonard'ın yüzü kararmıştı. Kim, bir açıklama bekliyordu. Sonunda yaşlı adam silkindi.

"Bu Küba purosudur, oğlum," dedi yumuşak bir sesle. "Bu günlerde çok zenginler hariç kimse bulamıyor. Bunları içen bir tek Claude LaCroix'ı tanıyorum."

Kim şaşırmış ve utanmıştı. Kollarını yaşlı adamın boynuna dolayarak özür dilemeden önce yanaklarından öptü.

Leonard yavaşça gülümsedi. "Önemi yok. Shane' in yanında bu kadar vahşi bir koruyucusu olduğunu görmek beni sevindirdi."

Shane son misafirleri geçirmek için yanlarından ayrılırken Kim'in yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Leonard'ın

getirdiği battaniyeye sarılarak çayını keyifle yudumladı. Sonunda soğukluk vücudundan ve kalbinden uzaklaştı. Shane geri döndüğünde kontrolünü tekrar kazanmıştı.

Genç adam elindeki içkiden öfkeyle bir yudum aldı. "Pekâlâ, ne yapmayı öneriyorsunuz?"

"Yetkililere git," dedi Leonard. "Şimdi elinde kanıtın da var."

Shane elini saçlarının arasına daldırarak bir kahkaha attı. "DeSable bizim deli olduğumuzu düşünüyor... Belki Anton Rudolph'la konuşsak iyi olur. Ona bildiklerimizi anlatırız."

Leonard başıyla onayladı. "Yargıç anlayışlı bir insandır."

"Bekleyin!" Kim hızla ayağa fırladığında battaniye üzerinden düştü. "Yargıç Rudolph'a güvenebileceğinden pek emin değilim."

Shane'in karanlık ifadeli gözleri ona merakla baktı. "Niçin, Kim? Senin kaçırılmanla bir bağlantısı mı vardı?"

"Sanmıyorum... Ama Marlina konusunda haklıymışım. Gece çantasının içinde şırınga gördüm. Şantajla bir bağlantısı olmalı. Gelen parayla alışkanlığını sürdürüyordur."

"Harika!" diye mırıldandı Shane.

Leonard başını iki yana salladı. "Bir tercih yapmak zorundasın. Ya polis, ya da yargıç."

Shane'in gözleri genç kadını tekrar inceledi. "Ne düşünüyorsun. Kim? DeSable mı, Anton mu?"

Kim tekrar kanepeye oturarak battaniyeyi sıkıca omuzlarına sardı. "Her ikisini de çok iyi tanımıyorum." Başını iki yana salladı. "Ancak Claude bu işe bulaşmış olduğuna göre, diğerlerinin de bağlantısı olabilir. Özellikle de yargıç, Marlina'nın probleminden dolayı işin içinde olabilir. Şu ana kadar DeSable'ın bir bağlantısını bulamadık."

"Öyleyse, sen DeSable'a gitmenin daha iyi bir fikir

olduğunu düşünüyorsun," diye mırıldandı Shane odayı adımlamaya başlarken. "Ancak Jeanne Carter onun yanında çalışıyordu. Ve ona her gidişimizde bize deli muamelesi yapıyor. Ona güvenemeyiz."

"Yargıcın adı soyağacında vardı," diye ısrar etti Kim.

"Ancak Claude'un partisinden döndüğümüz gece bizim hayatımızı kurtarmıştı," dedi Shane onun önünde durarak.

Bunu inkâr edemeyerek. Kim başını öne doğru eğdi. "Belki de sen haklısın. Belki Yargıç Rudolph'la konuşmamız daha iyi olur. Yarın sabah ilk iş ona gidelim, ne dersin?"

"Bu benim cesur Kimberly'm. Burada güvenlikte olacağına söz veriyorum. Haydi yatağına gidip biraz dinlen. Yarın çok uzun bir gün olabilir."

Shane'in sıcak gülümsemesi, odasına çıkarken Kim'in gözlerinin önündeydi hâlâ.

Bölüm On Üç

Yargıç, Shane ve Kim'i ayakta karşıladı. "Sizi tekrar görmek ne kadar güzel."

Anton'un bürosu maun kitap raflarıyla doluydu. Odanın ortasındaki geniş masanın önünde iki tane rahat koltuk vardı.

"Ben de çay içiyordum. Size de ikram edeyim." Eliyle oturmalarını işaret etti.

Her ikisine de birer fincan uzattıktan sonra koltuğuna oturarak arkasına yaslandı. "Evet, Shane, sana nasıl yardımcı olabiliyim?"

Kim fincanının kenarından Shane'in her şeyi ayrıntılarıyla anlatışını izledi. Genç adam konuşmasını tamamladığında yüzü ifadesizdi. Anton'un yüzündeyse bir dehşet gözleniyordu.

"Claude LaCroix! Yıllardır devam eden bir dostluğumuz var. Duyduklarıma inanamıyorum."

"Senin bu duruma çok şaşıracağını biliyordum, Anton. Claude'un da bu olaylarla ilgisi olduğu için polise gitmeden önce seninle konuşmak istedim."

"Duygularını anlıyorum, sevgili oğlum." Anton başını iki yana salladı ve ayağa kalktı. "Sanırım bu meseleyi çözümleyecek birisini tanıyorum. Birkaç dakika içinde geri dönerim."

Yargıç kapıyı kapatarak dışarı çıktı. Kim ne olacağını merakla bekliyordu. Eğer adam birisini çağırmak istiyorsa niçin masasındaki telefonu kullanmamıştı?

Shane, Anton'un bu hareketinden rahatsız olmuşa benzemiyordu. Birden onun tereddüt ederek yargıcın masasına dikkatle bakmakta olduğunu gördü. Düşüncelerini bir noktada toplamış gibiydi. Shane'in baktığı yere gözlerini çevirdiğinde masanın üzerinde duran fotoğrafı gördü.

Bir golf oyunu sırasında çekilmişti. Fotoğraftaki herkesin siperlikli şapkaları vardı. Anton, Claude ve Kim'

in daha önce hiç görmediği iki tane adam ellerinde bir kupayla gülümsüyorlardı.

"Bu fotoğraf sana bir şey hatırlatıyor mu?" diye sordu Shane daha yakından bakmak için çerçeveyi masanın üzerinden alırken.

"Hayır, Shane, sana neyi anımsatıyor?"

"Tabii! Anton da ayindeydi!" Shane hızla hareket ederken çerçeve elinden düştü ve camı kırıldı. "Burayı hemen terk etmeliyiz," dedi genç kadının kolunu sıkıca kavrarırken.

Kapı açıldığında sadece üç adım atmışlardı. "Üzgünüm, sevgili oğlum, ama bu evden ayrılmana izin veremeyiz." Anton yumuşak bir tonda konuşuyordu. Yanında her zamanki beyaz kıyafetiyle Claude LaCroix ve Kim'in tanımadığı bir adam duruyordu. Üçüncü adamın halterci gibi kuvvetli kasları vardı ve elindeki silahı üzerlerine doğrultmuştu.

Shane, Kim'i sıkıca tutarak hemen arkasına itti. Yüzündeki ifade Kim'in korkusunu daha da artırmıştı.

"Saçmalama, Anton! Adaminıza tabancasını indirmesini söyleyin de, öyle konuşalım," diyerek kayıtsız bir ifadeyle söze başladı.

Anton kapıyı kapattı ve birden gülmeye başladı. "Shane, akılsızlık etme! Korkarım artık konuşmak için çok geç. Miss Campbell ve sen gereğinden çok şey biliyorsunuz. Sanırım araştırmalarınızı durdurmanın zamanı geldi. Hem de sonsuza kadar."

"Neden araştırmaya devam ettiniz," dedi Claude. "Neden durmadınız?"

"Ağlamaklı tonda konuşmayı bırak, Claude!" diye emretti Anton.

"Ne zamandan beri Pointe'in sahibi başkalarından emir alıyor?" Shane bağırdı.

"Sessiz ol, oğlum. Kim, buraya gel!" Anton'un yüzünü bir gülümseme kapladı.

"Hayır!" Shane onu korurcasına arkasında tutmaya devam etti.

"Beşe kadar sayacağım. Eğer o süre içinde buraya gelmezsen, Marcus, Shane'in kalbine bir kurşun sıkar."
"Piçler! Kim olduğu yerden kıpırdamayacak."

Kim, hızla düşünmeye başladı. Buraya geldiklerini bilen Leonard uzun kalmalarından şüphelenerek yardım çağırabilirdi.

Donuk öfkesi, yüzüne hiç korkmuyormuş gibi bir ifade veriyordu. Hızla Shane'in arkasından fırlayıp yargıcın yanında yerini aldı.

"Anton, Tanrı aşkına!" Shane bağırdı ve genç kadına doğru bir adım attı. "Yapma..."

Marcus vahşice tabancanın kenarıyla Shane'in kafasına vurdu ve genç adam yere yığıldı. Kim onun yanına giderek diz çöktü ve yaralı başını kucakladı. Kim başını arkaya doğru atarak üç adama dik dik baktı. "Delirdiniz mi siz?"

Claude ağzını eski bir mendille kapatarak kapıya yaslanmıştı. Anton sırtımda olan Marcus'un omuzunu kavradı. "Aferin. Böylesi daha iyi. Shane'in bir terslik çıkartacağını bilmeliydim."

Genç kadın Shane'e sınıksı sarılarak ne zamandır zihnini meşgul eden soruyu sordu. "Niçin yaptınız tüm bunları?" Gözü kararmıştı, soluk soluğa konuşmaya devam etti. "Bunun kara büyüyle bir ilgisi yok, değil mi? Şantaj yaparak para sızdırdınız, hatta cinayet bile işlediniz. Yalnızca kişisel çıkarlarınız için."

Claude genç kadının sorularına cevap vermedi, sadece gözlerini kapattı ve olduğu yere çöktü. Yaşlı ve zayıf gözükmüyordu.

Anton, Claude'u hor gördüğünü belirtir bir ifadeyle baktı. "Marcus için bu dini bir tecrübe. Fakat Claude ve benim için kara büyü kolaylıkla temin edilemeyen mallar ve para getiriyor."

"Fakat her ikiniz de varlıklı insanlarsınız zaten," diye itiraz etti Kim.

Anton kabaca güldü. "Bu topraklarda Pointe'i eski haline getirebilecek kadar para yok. Gördüğün gibi, bu

orta zenginlikteki şehrin ileri gelenlerinden bazıları paralı insanlar. Ancak hiçbirimiz şanlı atalarımız kadar başarılı olamadık. Burası bir endüstri toplumu, hayatım, iş adamları arazi sahiplerinden daha çok kayırılıyor. Ve bazılarımızın da paraya ihtiyacı var."

"Anton, lütfen, yalvarırım..." Claude sızlanmaya başlamıştı.

"Claude sus ve hayatında bir kez olsun bir işe yara! Git salonu kontrol et. Araba arka yolda park edilmiş duruyor. Marcus, Shane'i arka merdivenlerden aşağı taşıyabilir." Anton silahı Marcus'un elinden alarak genç kadına doğrulttu. "Herhalde yanlış bir şey yapmaman gerektiğini hatırlatmama gerek yok."

"Bunların hepsini Marlana'ya uyuşturucu sağlamak için mi yapıyorsun?" diye atıldı Kim.

Anton'un gülümsemesi bir anda kayboldu ve ateş saçan bakışlarla Kim'e cevap verdi. "Her şeyi ne kadar çabuk kavırıyorsun, Kimberly. Bunca yıldır küçük sırrımızı hiç kimse keşfedememişti."

Kim, kâbusu andıran yolculuğun artık biteceğini düşündü. Nehrin bataklık bölümünün kıyısı boyunca saatlerdir yolculuk ediyorlardı. Sonunda adeta tecrit edilmiş bir kulübeye vardılar. Marcus, Shane'i incittiğini hiç düşünmeden yatağın üstüne fırlattı.

Kim hemen onun yanına koştu ve soğuk elini kendi yanağına götürdü. Genç adam hâlâ baygındı, ama bu durum başına yediği darbeden değil, yol boyunca Shane'i etkisiz kılmak için koklattıkları eter yüzündendi.

Genç kadın, büyük bir şehirde hiç kimse fark etmeden kaçırıldıklarına ve bir kayığa bindirilip bataklık kıyısına getirildiklerine inanamıyordu.

Anton hâlâ kayıtsız, onun arkasında durmakta olan Claude ise âciz görünüyordu. Kontrol Anton'daydı ve her şeye başından beri onun karar verdiği anlaşılıyordu. Bataklık kıyısında saldırıya uğradıkları gece... onları kurtarmaya geliyor gibi gözükmesi de bir düzendi

demek.

"Bize ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Kim. Nerede olduğunu bilmedikleri harap bir kulübede üç çılgının insafına kalmışlardı. Belki onları içeri almış olan ürkek genç kızın bir yardımı dokunabilirdi.

Anton alaycı bir tavırla gülümseyerek genç kadına yaklaştı ve yanağını okşadı. "Kaderinizi henüz tayin etmedik. Fakat söz veriyorum, eşsiz bir çözüm bulacağım."

Genç kadın öfkeyle geri çekildi.

"Hiçbir şey denemeye kalkışma," diyerek onu uyardı Anton. "Marcus ve sevimli karısı Angelica, kaçmaya kalkıştığınız anda sizi vurmak için emir aldılar. Zaten bu bataklıkta nereye gideceğinizi bilmeden yolunuzu nasıl bulabilirsiniz?" Kapıya ulaştığında hüzünlü bir ifadeyle arkasına dönüp baktı.

"Hoşçakal, sevgili Kim. Claude, haydi gidelim!"

Claude doğruldu. Yüzü her zamanki aristokrat görünümünü almıştı, ama gözlerinde merhamet dolu bir ifade vardı. "Kimberly, size yiyecek verilmesini sağlayacağım. Olaylar bu şekilde geliştiği için üzgünüm..."

"Lütfen şövaleliğini göster, Claude!" Kim elindeki tek kozla saldırdı. "Bana bir keresinde geçmişin senin bir parçan olduğunu söylemiştin, sen onların varisisin. Şerefli ataların bu yaptıkların hakkında ne düşünecekler?"

Saldırı hedefini bulmuştu. Claude o kadar sefil görünüyordu ki. Kim nefretle arkasını döndü. Ancak bu önemsiz bir zaferdi. Kim, kapı sürgüsünün yerine yerleştirildiğini duydu, içeri kapatılmışlardı.

Shane hâlâ baygındı. Marcus kapıyı açtı, Angelica bir tepsi yemekle içeri girdiğinde kendine gelir gibi olmuştu. Genç kadın içinde ne olduğunu bilmediği yemekten ne kendisi yiyecekti, ne de Shane'e yedirecek-

Shane'in yanma kıvrılıp yattı. Parmaklarını onun yumuşak saçlarının arasında dolaştırmaya başladı. "Bu-

radan kurtulacağız," diye fısıldadı. "Lütfen bir an önce kendine gel ki, ne yapacağımızı planlayalım. Sana ihtiyacım var..."

Shane mahmurluğundan sıyrılarak gözlerini açtı. Yanında parmaklarıyla ağrıyan başını rahatlatan Kim'i bulmak çok hoşuna gitmişti. Fakat biraz kendisini toparlayınca başlarına gelenleri hatırladı.

"Neredeyiz?" Shane yattığı yerde doğruldu ve genç kadının endişe dolu yüzüne baktı. "İyi misin? Sana bir şey yapmadılar, değil mi?"

Genç kadın hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. "Ben iyiyim, ama sen uzun zamandır baygın yaşıyorsun. Şu anda bataklığıyız. Seni eterle bayılttılar. Claude ve Anton gittiler. Bize göz kulak olmaları için de, Marcus'la karısını bıraktılar. Burası büyük bir olasılıkla onların evi." Genç kadın gülerek Shane'in gözlerinin içine baktı. "Ben de buradan nasıl kurtulabileceğimizi düşünüyordum."

Shane ona hayranlıkla baktı. Kim başına gelen tüm olaylara rağmen, serinkanlılığını ve iyimserliğini korumuş, kendisine de her zaman umut vermişti. Daha fazla dayanamayarak Kim'in çenesine bir öpücük kondurdu. "İşte benim sevgilim her zaman böyle planlıdır. Şimdi ne yapabileceğimizi bir düşünelim."

Shane ayağa kalktı. Artık kendini daha iyi hissediyordu. "Yemeği kim getirdi?"

"Kız getirdi. Yemeğe çekindim. Herhalde birazdan tepsiyi almaya gelir."

"Güzel, biz de o zaman harekete geçeriz."

Kim merakla onun yüzüne baktı. "Nasıl?"

Shane cevap vermeden bir sandalye alarak üzerine çıktı. Duvarda asılı duran beyazlaşmış timsah kafasına uzanıp aldı. Bu Marcus'un muskası olmalıydı. Üzerinde maviye boyanmış bir haç vardı ve etrafına da dört adet kırmızı X çizilmişti. Muska evi kötü ruhlardan korumak için yapılmış olmalıydı.

"Nedir bu?" Kim muskayı daha iyi görebilmek için

yaklaştı.

"Bu onların koruyucu muskası ve biz de bunu kıracğıız."

Genç kadının gözleri açıldı. "Yengeninki gibi. Fakat bunun Marcus'u korkutmak için yeterli olduğunu sanmıyorum."

"Arkana bak, Kim. Köşede bir sunak var. Mumlara ve kafatasına bak. Bunlar kara büyüye inanıyorlar. Onların muskasının etkisini giderecek bir beddua biliyorum."

"Bunlara inandığımdan pek emin değilim, Shane." Genç kadının yüzü kızardı ve birden avucuna bakıp ovalamaya başladı.

"Bizim inanmamız önemli değil, onlar inanıyorlar. Sanırım birisi geliyor. Kapının arkasına geç ve ortalıkta dolaşma."

Shane kafatasını havaya kaldırdı ve yere fırlatarak üç parçaya bölünmesine neden oldu. Kapı açıldığında, Afrika'da öğrendiği ezgileri mırıldanmaya başladı.

Garip nağme, içeri giren kadının aklını karıştırmıştı. Kırılmış muskayı görünce çığlık attı, dizlerinin üzerine çökerek titreyen elleriyle yüzünü kapadı. Bunun üzerine, içeri gelen Marcus bir an için muhafızlık görevini unuttu.- Bu sırada, Shane onun üzerine atlayarak sıkıca tuttu ve her ikisi de yere yuvarlandılar. Aniden Marcus baygın yere yapıştı.

Kim, muzaffer bir ifadeyle Marcus'un başında duruyordu, elinde tahta tepsi vardı. "İyi bir takım oluşturuyoruz, değil mi, Shane?"

Genç adam Kim'e sarılmak istedi, ama önce Marcus'u ayak altından kaldırması gerekiyordu. Daha sonra hemen dışarı fırladılar.

Kim, başını kaldırıp erkeğe baktı. "Şimdi ne yapacağız?"

Genç adam Kim'in elini sıkıca tuttu. "Artık buradan kurtulduk!"

O evden ayrılmak en akıllı ve mantıklı çözümmüş gibi

gelmişti onlara. Ancak şimdi etrafları uzun otlar, kamburu çıkmış yaşlı adamları andıran gri ağaçlar ve bataklık arazisiyle kaplıydı. Dizlerine kadar pis yeşil sulara batmışlardı.

Shane en yakın ağaca tırmandı ve etrafta sığınabilecekleri bir yer olup olmadığına baktı. Fakat yavaş yavaş akan su ve uçsuz bucaksız bataklıktan başka bir şey göremedi.

"Beni takip et," diyerek onun elini sıkıca kavradı Shane. "Seni buradan çıkartacağım."

Kim ona daha ne kadar ayak uydurabileceğini bilmiyordu. Genç adamın ayakkabıları ve pantolonuyla ilerlemesi daha kolaydı, ama Kim her adım attığında çorapları dikenlere, ya da sarmaşıklara takılıyordu.

Yürüyüşün en zor kısmı bulanık suda bulunan yeşil deniz yosununun içinden yürümektir. Genç kadının ayakları neyin dibine doğru dalıyordu? Bu bulanık suyun derinliklerinde neler vardı?

Kim, sürekli etrafı gözetliyordu. Karşılarına her an bir timsah çıkabileceğini biliyordu.

Bir an hareket eden bir yaratık görür gibi oldu. "Ne var orada?" Genç adama gördüğü şeyi işaret ettiği anda nefesinin kesildiğini hissetti.

"O bir yılan. Kim." Shane çok doğal bir şey görmüş gibi davrandı.

Kim'in içini büyük bir korku kapladı. O anda daha fazla kendini tutamadı. "Yılanlar da mı var?" diye mırıldandı, artık bulunduğu yerden bir adım ileri gidebileceğini sanmıyordu. Shane'in parmaklarını öyle sıkı tutuyordu ki, genç adam parmaklarının ezildiğini hissetti.

"Haydi, yürü." Shane ısrarla genç kadını çekiştirdi ve selvi ağaçlarının köklerinin üzerinden atlamasına yardım etti. "Yapabilirsin, Kim."

Kim, genç adama kolunu uzattığı zaman, Shane'in eliyle dirseğinin arasından bir şey kayarak geçti.

Shane, "Kahretsin!" diye bağırdıktan sonra kolu-

nu tutarak vücuduna yapıştırdı. Ardından yılanı kavrayarak olabildiğince uzağa fırlattı. Genç adamın elleri titriyordu. Yüzünde renk kalmamıştı. Dahası, Kim, ona dokunduğunda tüm terine rağmen, vücudunun buz kesmiş olduğunu gördü.

"Telaşlanma," dedi Shane dişlerini sıkarak. "Gördüğün, sarı elmas su yılanıydı. Öldürücü bir tür değildir, ama başağrısı ve yüksek ateşe neden olur." Güçlkle gülümsedi. "Ölmeyeceğime söz veriyorum."

"Ölmeyeceğini biliyorum, çünkü beni bu kahrolası yerden çıkartmaya söz verdin!" Kelimeler Kim'in ağzından ters bir ifadeyle dökülmüşlerdi ve Shane ona kahaahayla karşılık verdi.

"Kendimize güvenli bir yer bulmalıyız," dedi Kim. "Birazdan karanlık bastırarak."

Genç adam yürürken bir an acıyla gözlerini kapattı. Kim onun başağrısının başladığını anladı. Kolunu Shane'in omuzuna doladı ve kendisine yaslanmasına izin verdi. Ne de olsa yol alması için Shane'i zorlayan kendisiydi.

Aniden, biraz ötede petrol depolarının tanklarını gördü. Leonard'ın kendisine gösterdiği petrol kuyularını hatırladı; petrol boru hattını izlerse medeniyete ulaşacaklarını biliyordu. Etrafta kimseler yoktu. Fakat pek sağlam olmayan iskeleye bağlı eski bir kayık duruyordu. Kayık pek güvenli görünmüyordu, ama Kim'in buradan çıkmak için başka seçeneği yoktu.

Shane sessizleşmişti, yavaş yavaş gücünü kaybediyordu. "Kayığı al. Kim. İçinde emniyette oluruz."

Kim genç adama daha fazla dayanak olamayacağını fark etti ve içini çekerek kayığın yanına gitti. Shane kayığın içine hafifçe uzanırken, o da hızla kayığı, bağlı olduğu eski ipi keserek iskeleden ayırdı. Geniş selvi ağaçlarının altından yola koyuldular.

Shane bir süre sayıkladıktan sonra, sesi tamamen kesildi. Genç kadın elini onun alnına koydu. Korktuğu başına gelmişti. Shane'in biraz önce buz kesmiş olan

bedeni şimdi ateşler içinde yanıyordu.

Kim kayığın bir süre suyun üzerinde kendi kendine yol almasına izin vererek Shane'i rahatlatmak için bir çare düşünmeye başladı. Teknede bulduğu muşamba tenteyi erkeğin üzerine örttü. Alacakaranlık basmıştı ve ağustos böceklerinin sesi duyuluyordu.

Biraz ileride bir gölge gördü. Hızla o yana doğru kürek çekti. Kurtuluş işaretiydi bu! Petrol borularından birinin bu bölgeden geçtiğine dair bir uyarı levhası vardı. Bu kazığa kayığı bağlayabilir ve sabahleyin boru hattını izleyerek bir yerlere ulaşabilirdi. Kayığın ipini defalarca kazığa doladı.

Kendi korkularını düşünmekle kaybedecek vakti yoktu. Bluzunun bir parçasını yırttı ve kumaş parçasını suya batırdıktan sonra Shane'in alnına koydu.

"Kim!" Genç adam minnettarlığını belirtir bir ifadeyle içini çekti.

"Her şey yolunda. Güvencedeyiz. Kayığı bir kazığa bağladım. Karadan kimse bize ulaşamaz."

"Nasıl basardın bunu?" Shane sayıklıyordu.

Genç kadın o kadar yorgundu ki, erkeğin söylediklerini dinleyemedi bile. Sadece kumaş parçasını sürekli ıslatarak onu serinletmeyi başarılabiliyordu.

Bir ara genç adam kendinden geçmiş bir şekilde gözlerini açtı ve ona sarıldı. "Kim... Kim..."

"Tanrım Shane, ben buradayım."

"Oyuncak bebeği bulduk mu?"

"Kendini üzme. O bebek hiç önemli değil."

"Sana zarar verecekler... seni bebek yoluyla rahatsız edecekler. Böyle olaylara tanık oldum."

Genç adamın vücudu titriyordu. Kim aceleyle gömleğinin düğmelerini açarak serin bez parçasını göğsüne koydu. Böylece Shane biraz olsun sakinleşmişti.

"Tamam. Tamam... Büyünün ters tepki göstermesini sağladım."

Kelimeler ağzından döküldü; parça parça, ama anlamlı bir şeyler mırıldanıyordu. Ailesinden, ilkel top-

lumların yaşam biçimlerinden... zalimliğin nasıl bir şey olduğunu ve kötülüğün gücünü nasıl öğrendiğini sayıklayıp durdu.

Kim onun söylediklerini birleştirerek Shane'in oyunlarında niçin insanın iyiliğine inanmadığını, karamsarlığının sebebini öğrendi. Çocukluğundan beri hiç kimseyi gerçek sevginin ve ilginin ne olduğunu gösterecek kadar kendine yaklaştırmamıştı.

Hafif bir sis vardı. Shane'in daha sakın uyumakta olduğunu fark etti. Sis yağmura dönüşmüştü. Genç kadın tenteyi tamamiyle üzerlerine örttü.

Yorgunluktan göz kapakları kapandı ve uykuya dalması uzun sürmedi. Shane'in yanında kendini güvence hissediyordu. Karanlık fobisi geride kalmıştı.

que

Bölüm On Dört

Geceleyin, ikisinden biri tenteyi açmış olmalıydı, çünkü Kim uyandığında güneş ışığı gözlerini kamaştırdı... Shane yanında sakın bir gece geçirmişti. Kim, yanağını erkeğin yüzüne dokundurdu. Ateşinin düşmüş olduğunu görünce rahatladı.

Bataklık güneş ışığı altında inanılmaz bir güzellik sergiliyordu. Durgun suyun üzerinde ağır ağır sürüklenmişlerdi.

Kim panik içinde etrafına bakındı. İp her nasılsa çözülmüştü. Boru hattının bulunduğu yerden uzaktaydılar ve kaybolmuşlardı. Gözlerini kısarak ileriye doğru baktı. Sonra da farkında olmadan küreği tutmaya çalıştı ve sıkıca kavradı.

Hayal görmüyordu. The Three Sisters, hakkında hikâyeler olan bal peteği sol taraflarında duruyordu. Burası, bilinen bir yerdi ve yolu bulabileceklerini müjdeliyordu.

Shane uyandığında başı ağrıyordu, ama yine de ayağa kalkabildi. Ateşi yükseldiği sırada Kim'in kendisini sakinleştirdiğini belli belirsiz hatırlıyordu. Şimdi de Three Sisters'ı bulmuştu. Shane buradan nasıl geri döneceğini iyi biliyordu.

Henüz çözecekleri sorunlar bitmemişti. Anton ve Claude'un kaçmalarını önlemeleri gerekiyordu.

Shane, Kim'in dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşündü çünkü eve gidene kadar genç kadın hiç konuşmamıştı. Kütüphanenin kapısını açarak onun içeri girmesini bekleyerek ardından kendi de girdi.

Şöminenin önünde duran DeSable arkasını döndü.

Shane, Kim'i kollarıyla kavradı. "Ne işin var burada?" Genç adamın nefesi kesilmişti.

"Yaşıyorsunuz!" DeSable onlara hayretle baktı.

"Yaşıyorsunuz!" Leonard kapının ağzında aynı kelimeyi tekrarladı. Mavi gözlerinde yaşlar belirmişti, on-

ları kucaklamak için koştı.

"Burada neler oluyor, Leonard?"

"Siz Yargıç Rudolph'un evinden dönmeyince ben de teğmene haber verdim. Sonra da, yargıcı ve karısını eşyalarını toplarken bulduk..."

"Bir dakika, her şeyi baştan anlatın," diye emretti Shane, Kim yorgunluktan yere yığılmasın diye onu kanepeye oturttu.

"İkiniz de berbat görünüyorsunuz," diye behrtti DeSable kaba bir ifadeyle. "Nerelerdeydiniz?"

"İlk önce siz anlatın teğmen." Shane masanın arkasında duran koltuğa çöktü.

"Peki. Kısa keseceğim. Leonard, Yargıç Rudolph'u bulmamı ve ona nerede olduğunuzu sormamı istedi, Yargıç önceki gün ofisinden ayrıldığınızdan beri sizi görmediğini söyledi. Fakat birkaç saat sonra, gözcü olarak bıraktığım kişi, yargıç ve karısının havaalanına doğru yola çıktıklarını haber verdi."

DeSable omuzunu silkti. "Yargıç hâlâ bir şey söylemiyor, ama artık hiçbir yere gidemez, her ikisini de adam kaçırma suçundan tutuklu bulunduruyorum."

"Ya Claude'a ne oldu?" diye sordu Kim. "Claude LaCroix da bu işe Yargıç Rudolph kadar karışmış."

"Leonard bana anlatmaya çalıştı. Burada bulunmanın sebebi de bu," dedi DeSable özür diler gibi. "Arama emrini almak biraz uzun sürdü. Ben de şimdi doğru Claude'un evine gidiyorum."

"Ben de sizinle geliyorum," dedi Shane sert bir sesle. Kim'i rahathkla Leonard'a emanet edebileceğini biliyordu.

"Kusura bakmayın, ama sizin ayağa kalkacak haliniz yok. Merak etmeyin, polis onunla gerektiği gibi ilgilenecektir."

"Anlamıyorsunuz! Claude'un yengemin öldürülmesiyle ilgisi vardı ve Kim'le beni bu cehennemın ortasında bırakıp gitti. Siz gelseniz..."

"Ben de geleceğim!" Kim hızla odanın diğer tarafına geldi ve Shane'in yanında durdu. Erkek onun bu isteğine karşı çıkmadı. Kim başından beri bu olayın içindeydi ve şimdi de nasıl sonuçlandığını görmek en doğal hakkıydı.

"Siz ikiniz, gerçek bir ekip oluşturunuz."

"Bak, DeSable, gerçekten çok yorgunuz, ama her ikimiz de Claude'u demir parmaklıklar ardında görmeden dinlenemeyiz."

Shane'in sesinden hem öfkeli, hem de yorgun olduğu anlaşılıyordu. Ancak Claude'un hapsedilmesini sağlayıp, o oyuncak bebeği bulduktan sonra tehlikeyi atlatmış olacaktı.

Pointe'e geldiklerinde-, güneş bulutların arkasına girmişti. Bir uşak onları içeri buyur etti ve arka taraftaki salona aldı.

Claude beyaz giysilerinin içinde ayakta duruyordu, her zamanki gibi şıktı, ama bastonuna ağırlığını daha fazla vererek yaslanıyordu. Üçü birden odaya girince Claude'un gözleri parladı.

"Sizi bekliyordum, Teğmen DeSable." Claude ağır ağır konuşuyordu. "Fakat özellikle Kimberly ve Shane'i gördüğüme sevindim."

"Seni ikiyüzlü! Amacınıza ulaşmış olsaydınız, şu anda ölmüş olacaktık!" Shane kükreyerek ileri doğru atıldı, ama Kim'den önce DeSable durdurdu onu.

"Niçin, Claude?" Shane, DeSable'ı iterek sordu. "Üçünüzü Bella Reve'de hatırlıyorum. Louise, Jerome ve sen. Kahkahalarınız. Satranç partileriniz. Anlattığınız harika hikâyeler!" Shane bir adım daha attı, yüzünde keder dolu bir ifade vardı. "Yengem senin kara büyü mezhebini çıkarların için kullandığını öğrenmişti, değil mi? Senin iğrenç sırlarını ortaya çıkarttığı için onu öldürdün!"

Claude'un ince damarlı gözkapakları kapandı. "Anton ve benim, Louise'le ilgili plandan haberimiz yoktu." Claude titreyerek onlara dalgın dalgın baktı. "Ka-

ra büyü kraliçesinin yengenin gücünü yok etmesi gerektiğini söylediler."

"Jeanne Carter demek istiyorsun," diye ısrarla vurguladı Kim. Claude başıyla onayladığında DeSable kıpkırmızı kesildi.

"Evet, doğru, Jeanne bizim kara büyücüler kraliçemizdi. Fakat ben Louise'i... Louise'i öldürmeyi planladıklarını anlayamamıştım. Sadece başkalarının işine burnunu sokmaması için onu uyaracaklarını, korkutacaklarını sanıyordum. Anlamıyor musun, Shane? Kara büyü mezhebine girdim çünkü tek isteğim mirasımı korumaktı. Pointe hepimize ait. Burası geçmişimizi temsil ediyor."

"Louise öldürüldü çünkü hepinizle ilgili gerçeği bulmuştu." Kim daha önce akıllarından geçmiş olan her şüphenin doğruluğunu göstermek istiyordu. "Louise, şantaj halkasıyla ilgili her şeyi, ortağının ani ölümünün sebebini anlamıştı. Senin Pointe'i restore etmek için. Yargıç Rudolph'un da Marlena'nın uyuşturucu alışkanlığı için paraya ihtiyacı vardı. Louise karşınıza dikildi ve siz de onu öldürdünüz. Kara büyücüler kraliçesi Carter da sizin piyonunuzdu. Sözde batıl inançlarla ilgilenip kara büyü mezhebini yeniden canlandırıyordu."

"Hayır, hayır!" Claude titreyen ellerini öne doğru uzatarak itiraz etti. "Büyücüler kraliçesinin inanılmaz bir gücü vardı, onu ruhlar yönlendiriyordu. Ve o Louise'in peşimizde olduğunu anladı. Yoksa Louise, hiçbir zaman bu konuda konuşmak için bizi görmeye gelmedi."

DeSable cebinden küçük bir kitap çıkartarak birkaç dakika içinde Claude'a haklarını okudu.

Claude olduğu yerde kalakalmıştı. Sonunda başını önüne eğdi. "Anlıyorum. Yalnız küçük bir ricada bulunabilir miyim? Kâhyama ve mülkümün yöneticisine bir not yazmak istiyorum. Yokluğumda her şeyin eskisi gibi devam etmesi için..."

"Mr. LaCroix, bu kanunlara aykır..."

"Ona bu hakkı verin!" dedi Shane. "Bunun size ne gibi bir zararı olabilir ki?"

Madame Loulou'nun dükkânında karşılaştıkları ilk gün yaptıkları gibi, Shane ve DeSable birbirlerine dik dik baktılar. DeSable sonunda başıyla onayladı. "Biz dışarıda olacağız, LaCroix. Beş dakikanız var!" Azametli bir tavırla yürüyerek odadan çıktı.

Kim, Shane'in yanına giderek kolunu tuttu. Genç adam yine içine kapanmıştı; dünyadaki çirkinlikleri ve ihanetleri düşünüyor olmalıydı. Fakat gözlerinde bir pırıltı belirdi ve Kim'le birhkte kapıya doğru ilerledi. Tam çıkacakları sırada Claude'un sesini duyarak arkalarına dönüp baktılar.

Claude önlerinde durdu. "Bana inanmayabilirsiniz, Shane. Ancak üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

Kim, Claude'un haline acıyordu, o, sabit fikrinin kendisini mahvetmesine izin vermiş olan zayıf bir adamdı. Fakat Shane'in ifadesinde hiçbir yumuşama olmadı. Sadece tekrar arkasını döndü ve kapıyı kapatarak odadan çıktı.

Kim, Shane'i teselli etmek istiyordu. Elini onun kolunun üzerine koyduğunda tüm vücudunun gerilmiş olduğunu gördü. Bu duruma dayanmak için kendini zorladığı belli oluyordu.

"Bunu kabullenmek çok zor." DeSable duyduklarına inanamıyordu. "Jeanne Carter'la beş yıldan beri birlikte çalışıyorduk!" Gözlerini kısarak Shane'e baktı. "Senden özür dilerim. Seni daha önce dinlenmeliydim." DeSable elini uzattı.

Shane suratsız bir tavırla kendisine uzatılan eli sıkıttı. "Hepimiz aptalca davrandık, DeSable. Ben..."

Silah sesi holde yankılandı. DeSable söylenerek kapıyı hızla itti. Kim'in yanından geçerek odanın kapısına doğru ilerlerken Shane'in yüzünün kaskatı kesilmiş olduğunu gördü.

Kim korkuyla duvara yaslandı. DeSable ve Shane ile

birlikte içeri girmesine gerek yoktu, odadaki görüntüyü tahmin edebiliyordu. Claude yapabileceği tek şeyi gerçekleştirmişti.

Kim yavaş yavaş yaşadığı şoku üzerinden attı. Sonunda her şey bitmişti. Shane'le birlikte katilleri bulmayı başarmışlardı. Shane, DeSable'a Claude'a zaman vermesini söylediği zaman ne yaptığını biliyordu. Claude mahkemeye çıkartılıp herkesin önünde suçlanmaya tahammül edemezdi.

Shane'le arasında kendisinin de nasıl olduğunu anlayamadığı hassas bir bağ kurulmuştu. Bu bağ koparmak genç kadın için hiç de kolay olmayacaktı.

Shane'in masasında duran takvime baktı. Uçağı ertesi gün 4.32'de New Orleans'tan kalkacaktı. Louise'in katili bulunduğu göre, artık bu şehirde yapacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Illinois'deki günlük yaşamına dönmeliydi.

Shane, Leonard'la birlikte kütüphaneye girdi. En son gelen polis ve inatçı gazeteciler de Belle Reve'den ayrılmışlardı. Genç adam Kim'in meraklı sorulara maruz kalmasını ve rahatsız edilmesini istemediğinden bu işlerle kendisi ilgilenmişti.

Shane koltuğa adeta yığıldı. Etkili bakışlarıyla Kim'i süzdü, genç kadın ise önüne bakmaktaydı. "İyi misin?" diye yavaşça sordu.

"Her şeyin sona erdiğine inanamıyorum." Kim, şömineyle masa arasında bir ileri bir geri gezinip duruyordu. "Hepsi soyagacındaydılar. DeSable bu olayla ilgili olabilecek herkesi sorgulayacağını söyledi. Yalnız bir konu beni endişelendiriyor... Soyağacı tamamlanmamıştı."

"Bu her zaman karşılaşılan bir durumdur. Soyağacının devamı bulunamaz veya durur." Leonard içini çekerek Kim'in omzunu dokundu. "İkiniz de zor günler geçirdiniz. Akşam yemeği için hafif bir şeyler hazırlamalıyım."

"Teşekkürler, Leonard. Fakat ben yemeğe katılamam."

yacağım. Yarın şehirden ayrılıyorum, henüz eşyalarımı toparlayamadım bile." Shane'in şaşkın bakışlarını görünce kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı.

Odadaki gergin hava hissedilebiliyordu. Leonard sıkılgan bir tonda öksürdü. "Sanırım ben artık yatmaya gitsem iyi olur."

"Gitme zamanının o kadar yaklaştığını fark etmemiştim." Shane'in sesi hüznü doluydu.

Kim birdenbire genç adamın kollarına atılmak istedi. Ancak gururu bunu yapmasını engelliyordu.

"Yorgun olduğumu biliyorum," dedi Shane. "Bunları sabahleyin konuşuruz. Umarım seni havaalanına bırakmama izin verirsin." Sesinde garip bir ton vardı.

Shane tatlı tatlı gülümsedi. Çok sevimli ve nazikti.

Merdivenlerden yukarı çıkarken Kim'in gözlerinden yaşlar boşandı, avucundaki yaranın zonkladığını hissetti yeniden. Titreyen parmaklarıyla odasının kapısını kapadı ve sırtını kapının arkasına yaslayarak durdu. Epey kaldı orada.

Genç adam kendisini sevdiğine dair hiçbir imâda bulunmamış, gitmesine engel olmaya çalışmamıştı.

Bölüm On Beş

Gitmesine izin veremezdi. Shane kütüphanede bir aşağı bir yukarı dolaşarak ellerini öfkeyle saçlarının arasında gezdiriyordu.

Kabul et, aptal! Yüksek sesle söylendi, Kim'le ilgili olan her şey kendisi için bir zorunluluk halini almıştı. Ancak eski korkular hâlâ beyninin bir köşesinde duruyordu. Tüm yaşamını bir erkeğin karanlık tarafında... yalnızca varoluş kavramının kendisinde toplamıştı. Kim'in kendisi için ne ifade ettiğini kabul etmek çok zordu.

Basamakları ikişer ikişer çıkarak genç kadının odasının kapısına ulaştı ve sanki tüm hayatı buna bağlıymışçasına kapıya vurdu.

Kim kapıyı açarak şaşkınlıkla baktı. Üzerinde dantelli bir sabahlık vardı. Gözleri sanki uzun süredir ağlıyormuşçasına kızarmıştı. Onu daha önce hiç bu kadar çok arzulamamıştı. Birden, hayatında ilk kez doğru kelimeleri bulamadığını fark etti.'

"Shane! Ne oldu?" diye sordu Kim, elini boynuna götürdü.

Bakışları buluştuğunda erkeğin gözleri parlıyordu. "Kim, konuşmamız gerek."

Sesindeki talep Kim'i şaşırtmıştı. Genç adama boş gözlerle bakarken kalp atışları hızlandı, onun içeri girebilmesi için kapıyı ardına kadar açarken elleri titriyordu.

Shane kendisini odadaki tek sandalyenin üzerine bırakırken Kim de sabahlığın etekleriyle bacaklarını örtmeye çalışarak yatağın kenarına ilişti.

Genç adamın odada bulunması, kendisine bu kadar yakın olması içindeki ihtiyacı dayanılmaz boyutlara ulaştırmıştı. Shane'le tanışmadan önce kanındaki bu kaynamayı hiç hissetmemişti. Bildiği tek şey tekrar onun kollarının arasında olmak istediğiydi. Ona yakın

olmak ve kaybetmek istemediği duygulardan bahsetmek istiyordu.

"Yapamıyorum... Doğru sözleri bulamıyorum," dedi genç adam acı bir sesle. Gözleri birbirini buldu. "Görünüşe bakılırsa, yapabildiğim tek şey seninle sevişmeyi istemek."

Shane sevgiden bahsetmiyordu, ihtiyaçtan bahsediyordu. Kim sevgiye inanmaya başlamıştı, ama ihtiyacı da anlıyordu. Yavaşça yataktan kalkarak onun önünde ayakta durdu.

"Shane, kelimelerle aranın iyi olması gerekir, yazar olan sensin." Erkeğin ellerini yumuşak bir dokunuşla yukarı doğru kaldırdı ve okşadı. "Sorman gerektiğini biliyorsun."

Shane, ayağa kalkarken, Kim'in daha önce hiç görmediği şekilde şaşkın ve kafası karışmış görünüyordu. Genç kadın parmaklarının ucunda yükselerek onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Biraz eğilersen cevabını alırsın."

Shane başını ona doğru eğdi. Uzun, özlem dolu bir öpücük gelecektekileri müjdeliyordu. Kim aniden utanıp bir adım geri çekildi. Ancak erkeğin kolları onu hapsedmişti.

"Kim, söz veremem."

Genç kadın onun dudaklarına parmağını koyarak konuşmasını engelledi. Bu gece sözler verilmeyecekti, ne geçmiş, ne de gelecek vardı. Yalnızca aralarındaki inkâr edilmeyecek kadar güçlenen duygu bağı önemliydi.

"İhtiyacın ve isteğin beni de sardığını hissediyorum, Shane. 'Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yok...'"

Erkeğin elleri yavaş yavaş sabahlığının önünü açtı. Tek kelime bile etmeden onu kendine çekti ve genç İcadının boynuna öpücükler kondurdu.

Kim ne zamandır şiddetle arzuladığı gibi, elini onun ipeksi saçlarına daldırdı. Derin bir nefes alarak onun sabununun kokusunu soludu. Bu koku artık ona öm-

rü boyunca Shane'i hatırlatacaktı.

Shane'in elleri durmak bilmiyordu. Sabahlığın kuşağını yavaşça çözerek aşağı indirdi. Onu hayranlıkla seyrederek hassas cildine dokunmak için uzandı.

Uzun zamandır bastırdıkları arzuyla dolu olan gözleri birbirine kenetlenmişti.

"Kim?" diye sordu genç adam.

"Evet." Ona daha açık nasıl cevap verebilirdi? Bu kararının sorumluluğunu üzerine alacak ve asla yaptıklarından dolayı pişman olmayacaktı. Hareketler her zaman sözlerden daha çok şeyi anlatır... Kim kollarını açarak erkeğe sarıldı. "Gel bana."

Birlikte yatağa doğru ilerlediler. Kontrol edemedikleri ilkel bir güç tüm benliklerini sardı.

Kim, hayatı boyunca hiç böyle bir şey hissetmediğini düşünüyordu. Birlikte o kadar yükseğe tırmanmışlar ve aşağı o kadar yavaş inmişlerdi ki... Gerçeğe döndüğünde tüm vücudunu yorgunluk sarmıştı. Genç adamın kollarında kıvrılarak uyudu.

Shane de uyumuş olmalıydı. Uyandığında vücuduna yayılan yumuşak sıcaklığın neden kaynaklandığını anlayamadı. Sonra olanları hatırladı. Hemen gitmesi gerekiyordu. Hiçbir şey için söz veremezdi.

Genç adam kıpırdamadı. Elleri tekrar Kim'in tatlı yumuşaklığını keşfe koyuldu. Bugüne kadar tanıdığı herkesten çok farklıydı Kim. Sevişirlerken hiçbir şey gizlememiş, her şeyini vermişti ve karşılığında da hiçbir istekle bulunmamıştı. Genç kadının kendini sınırlamadan sevişmesi kendi duygularını da derinden etkilemişti.

Erkeğin arzulu ellerinin altında Kim'in de istekleri yavaş yavaş uyanmaya başlıyordu. Shane bu seferki sevişmelerinde onun sınırlarını deneyecekti.

Ancak Kim buna izin vermedi. Aksine, genç adamı sırt üstü yatırdı.

"Orada kal," diye emretti. "Sıra bende."

Bölüm On Altı

Mutlu olarak uykuya dalmış olan Shane, aniden karışıklık, ölüm ve yıkım hisleriyle uyandı. Yanında kıvrılmış olan Kim, onun bu sıkıntısının farkında olmadan sessizce uyumaktaydı. Gördüğü rüyanın etkisinin geçmesini bekledi, ama geçmedi. Tam tersine, varlığının dışında bir gücün etkisiyle içindeki dehşet duygusu daha da artmıştı. Erişkinlik hayatında ilk kez geçmişi geride bırakarak, Kim'le beraber anlamlı ve mutlu bir gelecek görünüyordu. Bu tehdit edici felaket duygusunu ortaya çıkaran bilinçaltındaki şey ne olabilirdi ki?

Eski ev garip bir şekilde sessizdi ve aşk molası onların dünyayla olan tüm ilişkilerini kesmişti. Shane kalktı ve üzerine blucinini geçirdi. Sadece rahatlamak için etrafa bir bakacaktı.

Koridor karanlıktı. İkinci kattaki tüm odaların içine girip çıktı. Sonra merdivenlerden yukarıya balo odasına baktı. Louise, duvardaki resminden ona gülümseyordu. Belirsiz bir şey onu bir an uzun camlı pencereye çektiğinde gördüğü şey üzerine birinci kata inmek üzere geri döndü.

Uzakta, çimlerin üzerinde siluet halinde bir gölge, yükselmekte olan ayın altında durmaktaydı. Bu gölge güçlü bir ışık demetini tutmakta ve sanki dikkat çekmek istercesine onu evin her penceresine yöneltmekteydi. Bu, hırsız olamazdı!

Gölge döndü ve eski bir dansı yapar gibi sallandı, Shane verandaya doğru seğirtti ve uzanarak pencereyi açtı. Bağırmasına fırsat kalmadan ışık yüzünün tamamında parladı. Sonra yerde odaklandı, gördüğü şey Shane'in kanını dondurmuştu.

Işık açıkça Kim'in kara büyü bebeğini gösteriyordu. Boynunda bir sicim vardı. Gölge, dikkatle aydınlanmış dairenin dışında dururken, bebeği aldı ve Shane'e

doğru ilerledi.

Genç adam merdivenlerden inerek yatak odasının kapısını açtı. Kim hâlâ orada, güvenlikteydi.

Işık, uyarırcasına pencereden içeri girdi ve Shane dışarıya, çimenlerin oraya bakmak üzere balkona çıktı. Gölge de evin her tarafındaydı şimdi. Bebek yine yukarıya doğru kaldırılmış ve sembolik olarak sicim boğazını sıkımişti. Açıkça çağrı işareti yapılıyordu.

Kim uykusunda öksürdü.

Shane, yaşaması için hiçbir gücün Kim'le savaşabileceğine inanmıyordu, inanamazdı. Fakat işi şansa da bırakamazdı. Kim onun için çok değerliydi. Bebek kurtarılmalıydı. O zaman bundan böyle hiç kimse, hiçbir zaman Kim'in güvenliğini ve mutluluğunu tehdit edemezdi.

Kapıya ulaşana kadar gölge kaybolmuştu. Fakat ağaçların arasında, bataklığın derinliklerine doğru, parıldayan bir ışık gördü. Bebeği geri almak için çılgınca oraya doğru koştu.

Bir ses uykusunu bölünce. Kim kıpırdanarak döndü, rahatça ve içgüdüsel olarak Shane'e uzandı. Genç adam yerinde yoktu.

Karanlıkta gözlerini açtı. Paniğin o eski dalgalanmaları göğsünde sıkıştı. 'Kes artık!' dedi kendi kendine... tüm yapacağım ışığı yakmak ve yalnız olduğumu görmek... her zaman olduğum gibi.

Uzanarak ışığın düşmesine bastı.

O anda boğazında bir çığlık düğümlendi.

Soluk yüzünü çevreleyen, vahşi, karmakarışık, turuncu renkli saçlarıyla, parlak gözleri ve falcı tebessümüyle kıvrılmış olan dudaklarıyla Evangeline Paris, yatağın ayakucunda durmaktaydı.

"Evet, Kim, benim. Gerçekten kazanabileceğini düşünmedin, değil mi?"

Titreyen parmaklarıyla çarşafı sıkıca tutmuş olan Kim dizlerini kendine doğru çekerek tiksintiyle yutkundu.

"Shane nerede? Ne yaptın ona?"

"Shane kaderini takip ediyor." Kıkırdaması Kim'in kanını dondurmuştu. "Bunu almak için beni kovaladığını sanıyor." Evangeline kara büyü bebeğini gösterdi. "Onu benden zorla alacağını ve senin benden kurtulacağını zannediyor!"

Kim bebeğe uzandı, ama Evangeline geriye doğru dans ederek çekildi.

"Onu bana ver, Evangeline!" dedi Kim. Çarşafı vücuduna sararak şilteden hızla çekip aldı ve ayağına doğru dalgalandı.

Leonard'ın duyabileceğini ümit ederek, "Shane nerede!" diye bağırdı.

Evangeline'in gözleri büyüdü. "Shane'i mi istiyorsun, Kimberly? Onu ruhundaki karanlıktan kurtarmak mı istiyorsun? Öyleyse gel." Bir adım daha geri sekti. "Benimle gecenin içine gel. Sana yolu göstereceğim." Ve kendi etrafında hızla dönerek, uçarcasına odadan çıktı.

Kim aceleyle çarşafı bıraktı, açık valizini karıştırarak şortunu aldı, Shane'in yere bırakmış olduğu tişörtü üzerine geçirdi ve jimnastik ayakkabılarını giydi.

Pencereleri geçerken uzakta, ağaçların arasında neredeyse bataklığın orada parıldayan ışıklar gördü. Shane orada olabilir miydi? Soru kafasında tamamen oluşmadan önce bile gerçeği biliyordu. Shane bataklığa o kara büyü bebeğinden önce gitmişti.

Leonard ona kâhyanın kilerinde sakladığı tüm kamp aletlerini göstermişti. Kendisine yol gösterecek bir ışığı orada bulabilirdi. Hızla mutfağa daldı ve yerde yatmakta olan bir vücuda takılarak tökezledi.

Yeni bir korku göğsünde gittikçe artarak kabardı. Leonard'ın yanına dizlerinin üzerine çökünce adamın yere henüz serilmiş olduğunu fark etti. Nabzının güçlü attığından emin olduktan sonra alnına ıslak bir bez koydu. Sonra el fenerini buldu.

Shane'in bataklıkta tehlikelerle yüz yüze gelmesine

izin vermeyecekti. İçinden gelen bilinmeyen bir kuvvetle Shane'i ne pahasına olursa olsun korumayı aklına koymuştu.

Arka bahçeye doğru koşmaya karar verdi. Ağaçlar etrafını çevirmişti, ama Shane'i düşünerek korkularından sıyrıldı. Dakikalar ilerledikçe ağaçların derinliklerine ve bataklığın önündeki açık alana doğru ilerliyordu. Işıklar belli belirsiz parlıyordu, ama o ne yapacağını biliyordu, ne yöne gideceğini görebiliyordu. Yaklaştıkça gölgeleri yok olan suya, gri İspanyol yosunlu bataklığa doğru gidecekti.

Ayın üzerini kapatan bir buluta, gökyüzüne doğru bakmaya tereddüt etti. Bataklık şimdi daha da karanlık olacaktı. Onun derinliklerinde sonsuza kadar kaybolabilirdi. Oradaki yaratıkları, yılan ve timsahları düşünüyordu. Tekrar ortaya çıkan çocukluk korkularını yenmesi gerekiyordu. Bunu yapabilir miydi?

Yapması gerekiyordu.

Shane oradaydı ve kendisine ihtiyacı vardı.

Ayağına dolanan çalılar ilerlemesine engel oluyor, İspanyol yosunları sanki kasten görüşünü engelliyordu. İstedikinden daha yavaş ve sesli olarak ilerlemekteydi. Etrafını saran karanlığın o acımasız siyahlığı korkularını tekrar uyandırıyor. Hiçbir şeyi görmemeye çalışarak ilerlerken, Shane'e yardım etme isteği tüm korkularının üstesinden geliyor, ama tanıdık hiçbir ize rastlamıyordu. İçgüdüsel olarak, kendisi ve Shane'e tamamen yabancı olan bir yöne gelmiş olduğunu fark etti.

Koşmaya devam etti. Bir süre sonra böğründeki sancıyla yavaşladı ve sakinleşmek için soluklandı. Sağ tarafta solgun bir ışık vardı. Oraya doğru tökezleyerek ilerleyince, alçak bir selvi dalına asılmış feneri ve onun önünde durmakta olan gölgeyi fark etti.

"Shane!" diye bağırdı dikkatsizce ileri atılarak. Onun silüetini nerede görse tanırdı.

Shane genç kadını kavramak için ona doğru bir adım attı, güçlü kolları Kim'i yakaladı ve tuttu.

"Evangeline. Güçlü olan o, Shane. Haydi, buradan çıkmak zorundayız," diye yalvardı Kim, erkeğin kolunu tutup çekiştirerek.

"Ben daha güçlüyüm!" Bu ani çılgılık Evangeline'e aitti, elinde tuttuğu fenerle karanlıkta belirmişti.

"Evangeline! Her şeyin ardında sen vardın!" Shane'in sesi hayret doluydu.

Bir kıkırdama yankılandı çevrelerinde. "Aptal! Ben, Maria Laveau'nun soyundan olduğum için her zaman güçlüydüm. Yengen gibi sanatın cazibesine kapılmıştım, ama gücü daha da artırmak için nasıl idare edilmesi gerektiğini biliyordum. O ışığa giden yolu seçti. Ben, atalarımın metotlarına çalıştım ve gücün kontrolünü öğrendim. Karanlığın tüm güçlerini, biliyorsun, değil mi, Shane?"

"Evangeline, henüz o kadar geç değil. Bırak sana yardım edeyim." Shane, Kim'i arkasına iterek, ileriye doğru yavaşça bir adım atarken kadının geriye doğru uzanmış elinde tuttuğu bebeği istediğini belli ediyordu.

"Shane, bırak! önemli değil," diye ısrar etti Kim, erkeğin kolunu çekerek.

"Çok geç!" Evangeline'in sesi yüksek perdeden bir inlemeyle yükseldi, "ikiniz için de çok geç." Bebeğe baktı, sonra Shane'e doğru kurnazca gülümseyerek bebeğin boynundaki sicimi daha da sıkarak çekti.

Kim ileri atıldı. Boynunda bir sicim hissetmesine rağmen zayıflık göstermeyi reddediyordu. Acaba bu büyüye düşündüğünden daha fazla mı inanıyordu? "Hayır, Evangeline, yanılıyorsun! Benim üzerimde hiçbir gücün yok senin!"

Shane onu yakalayarak yanına çekti. "Kim, geri dur!"

Evangeline küfrederek sinsice geriledi. Shane bu kurnaz yaşlı kadının her ikisi için de tuzak kurmuş olduğunu fark ederek, onu dikkatle takip etti.

"Bitti, Evangeline. Kara büyü imparatorluğun parçalandı. Yengem, Jeanne'in, Maria Laveau'nun kılı-

ğına girdiğini keşfetmişti. Böylece ondan da kurtuldun, değil mi?"

"O aptal, bir kızdı! Her zaman ele geçirmeyi planlayan, daha güçlü olduğunu ve doğru olanı benden başka yöne çevirebileceğini düşünen biriydi. Buna inanmasına izin verdim. Aptallar! Hepiniz aptalsınız!"

Evangeline ihtiyatla gerilerken, bir an için arkasına bakmak amacıyla bakışlarını kaydırды, sonra sakınarak sola doğru adım attı. Orada su vardı. Fakat Shane de tüm ağırlığını vermeden önce deneyip adım atarak sola doğru hareket etti.

Neden Evangeline'i takip ediyordu ki? Peşinde olduğu bebek miydi? Hâlâ onun gücüne inanıyor muydu?

"Ama Louise'e nasıl zarar verebildin? O senin arkadaşındı," diye Shane'e yardım etmek için Evangeline'in dikkatini dağıtmak isteyerek bağırdı Kim.

"O benim rakibimdi! Maria'ya benden bir adım daha yakındı ve ayrıcalıklı güce sahipti. Maria'nın uzun süredir kayıp olan çocuğuyla benim mirasım arasında bağı keşfettiğini biliyordum. Onu saf dışı etmek zorundaydım. Ama Jeanne, işi yüzüne gözüne bulaştırdı ve sonra siz buradan uzaklaşmayı reddettiniz."

Kim, Shane'in ayak izlerini dikkatle takip ederek, "Biz hepsini yakaladık, Evangeline," diye alay etti. "Tüm güçlü yardımcılarını yakaladık. Jeanne... Claude... Anton... Hiç kimse kalmadı."

Şeytani bir çığlık bataklığı çınlattı.

"Gelin öyleyse," diye sataştı. "Eğer beni yenebileceğinizi düşünüyorsanız, gelin. İstedığınız bende, Shane. İşte burada." Elindekini bir su birikintisinin üzerinde sallayarak güldü.

"Bebek önemli değil," diye yalan söyledi Shane. "Sadece kim olduğunu bulmak ve bu korkunç şeyleri neden yaptığını öğrenmek için seni takip ettim."

"Gel öyleyse," dedi kadın, şarkı söylermişcesine. "Dumballah'ın inine doğru beni takip et, sana istediğin her şeyi söyleyeceğim. Gerçek İnananlar'ın krali-

çesi olduğumda, New Orleans'ı kontrolüm altına alacağım, sadece mahalleyi değil, tüm şehri. Sonra haracımı belirleyecek ve hükümdarlık süreceğim. Dünyanın her yanından insanlar hükümlerimi duymaya gelecek ve bana kraliçeleri olarak tapınacaklar."

Evangeline çalırların arasından yoluna devam ederek onları bataklığın derinliklerine çekerken, Kim onu takip etmek için deli olmaları gerektiğini düşündü. Shane onun fenerinden gelen ışığı takip ederek nereye basacağına dikkat ediyordu. Kim onu durdurmalıydı. Evangeline'in akıl hastası olduğu açıkça ortadaydı. Belki Anton ve Claude para için bu plana dahil olmuş olabilirlerdi, ama Evangeline bütün söylediklerine inanıyordu.

"Hayalimi, imparatorluğumu yıktınız siz. Yeniden yapmam zaman alacak. Ama hiç korkmayın, başaraacağım ve her zamankinden daha güçlü olacağım. İkiniz de öleceksiniz, yapayalnız olarak. Bunu yapabileceğime inanıyorsunuz, değil mi, Shane?" diye kırdadı.

Mantıksız sözleri Shane'i yavaşlatmadı. Delilik ya da yenilmezliğin aldatmacası içinde, yarattığı tehlikelerin farkında bile değildi kadın.

Shane sesini alçaltarak, "Evangeline, bırak sana yardım edeyim," dedi ve bebeği kapmak üzere elini uzattı. Evangeline geriye doğru zıpladı.

"Benim gücüm daha büyük," diye bağırdı.

Kim onu takip ederken, "Shane, dikkatli ol!" diye rek uyarıda bulundu.

Evangeline birdenbire bağırdı. "Shane, yardım et bana!" Geriye sıçramasıyla batağa saplanması bir olmuştu, hızla batıyordu.

Shane içgüdüsel olarak yardım etmek için ilerledi. Kadının bileğini tutarak çekmeye başladı.

Kadm, "İşte," diye kulak tırmalayan bir sesle zafer kazanmışçasına bağırdı. "Seni yakaladım. Beni ve bebeği kurtarmalısın. Kim'i kurtarmalısın!"

"Hayır," dedi bağırdı Kim. Shane'i yutacak canlı bir şey gibi ortaya çıkan kötülüğü hissetmişti. Kadın bebeği Shane'in uzanabileceğinden daha uzakta tutuyordu. Shane ileri doğru bir adım attı.

"Tamam, gel bana. Aradığın bende."

"Hayır, Shane, bebek önemli değil," diye yalvardı Kim.

"Üzerindeki gücüm her geçen dakika arttı, benden kurtulamazsın." Evangeline bataklık kumuna beline kadar batmasına rağmen alaylarını sürdürüyordu.

Shane içgüdüyle dizlerinin üzerine çökerek kadını çekip kurtarmak istedi, ama tersine Kim onun da batmaya başladığını görebiliyordu.

Evangeline'in bebeği Shane'den uzak tutmak ve çamurla boğuşmak için yaptığı çılgın çırpınmalar, onun daha çabuk batmasına sebep oluyordu. "Gitmeme izin verme!" diye inledi.

Kim ne yapması gerektiğini biliyordu. Yan taraftan Evangeline'e doğru sürünerek, "Bebeği bırak gitsin," dedi. "Bırak ve elimi tut."

"Hayır, Kim, geri dur," diye feryat etti Shane.

Kim, Evangeline'in gözlerine baktığında çılgınlığından önce uçup giden tüm sebebi gördü. Evangeline Kim'in ehni tutacağı yerde bebeğin üzerindeki parmaklarını daha da kenetledi.

"Louise'i yeneceğim. Shane'i sonsuza kadar karanlığa götüreceğim," diye bağırdı kadın.

Shane'in karanlık ve kederli bakışlarıyla Kim'in yalvaran bakışları kenetlendi.

Ortada sadece bir seçenek vardı ve genç adam da onu seçti. Vücudunu kıvrarak Evangeline'in tutuşundan kurtuldu ve Kim'i tutarak geriye düştü. Genç kadın onu kollarında tutarak nemli yüzünü erkeğin boğazına bastırırken, duyulan ani bir çılgınlıkla Evangeline ve bebek gittiler.

Shane, "Kim... Kim... Hayattasın," diye mırıldanarak genç kadının ıslak yüzüne öpücükler konduruyor-

du.

Kim bir türlü titremesine engel olamıyordu, ama bir süre sonra Shane'in yakınlığı korkularını dindirdi.

Belle Reve'e doğru yollanırken birbirlerine sıkıca sarıldılar. Yaklaştıklarında, Leonard'ın arka verandada durmuş yaklaşımlarını seyrettiğini görebiliyorlardı.

Kim'in başı Shane'in omuzuna düşünce bakışları karıştı. "Gerçekten karanlığın güçlerine inandığımı sanmıyorum," dedi genç kadın, bebeğin kaybolmasından dolayı en ufak bir üzüntü bile hissetmeden.

Shane onun omuzunu sıktı. "Öyleyse, her zaman bir tılsım vardır," dedi.

Kim ona yavaşça gülümsedi, Shane saçına bir öpü; cük kondurarak onu daha sıkıca tuttu.

"Belle Reve'de artık mutluluk olacak. Kim, söz veriyorum. Burada kaldığın sürece bu böyle olacak."

Kim içini çekerek çenesini onun kalbine yasladı. "Louise'in memnun olacağını biliyorum," dedi.

"Sonunda onun benim için günlüklerinde dilemiş olduğu her şeyi buldum. Hatırlıyor musun? Senin sayende karanlıktan kurtulabildim. Kim."

Kim dikkatle ona bakmak için durdu. "Shane, seni çok seviyorum."

Genç adam gülümseyince gözleri ışıldadı. "Seni seviyorum." Hayranlıkla güldü. "Tüm bu olanlardan sonra bunu söylemek öyle kolay ki..."

Sonra ona sarıldı ve Kim dudakları üzerinde, Shane'in gelecek için söz verircesine gezinen dudaklarının sıcaklığını hissetti.

**Bu hafta
gazetecinizde iki Beyaz Dizi
romanı daha sizi bekliyor...**

640

Aşkın Sıcak Nefesi
Penny Jordan

Bu evlilikte aşka asla yer olmayacaktı. Evliliğinden çok bir iş anlaşmasıydı onlarmki. Mutluluktan çok bir cehennem hayatı... Gururları yüzünden neredeyse aşklarım sonsuza dek kaybedecek bir çiftin, Nell ile Joss'un öyküsü.

641

Yaz Boyunca
Sally Cook

Tek istediği sıcak yaz gitneşinin tadım çıkarmaktı Lucy'nin.

Ama kaçamadığı iki olay dünyasını değiştirdi. Hem arzuluyor, hem korkuyordu. Egzotik Minorca Adasında geçen esrarlı bir aşk hikâyesi.